

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

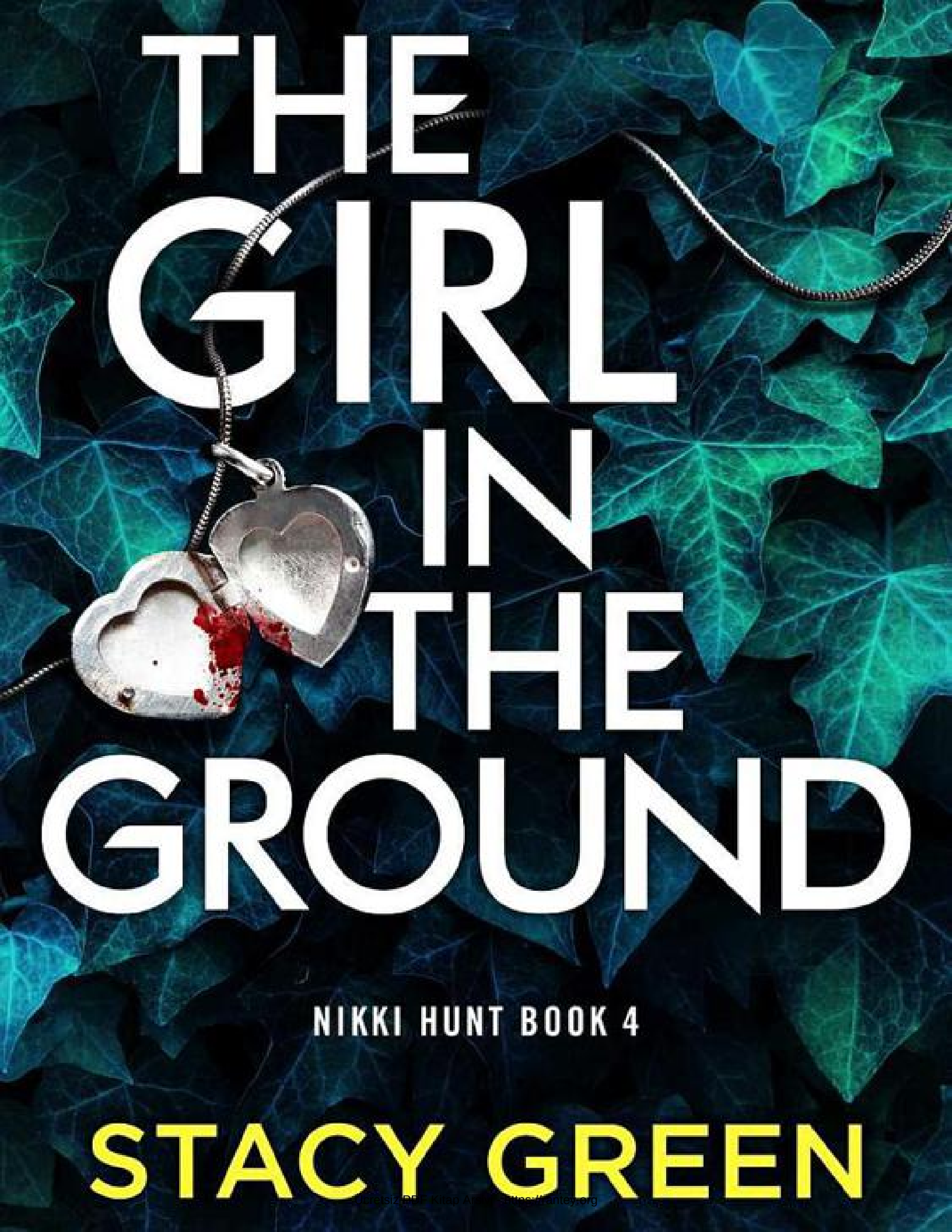
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE GIRL IN THE GROUND

NIKKI HUNT BOOK 4

STACY GREEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YERDEKİ KIZ

TAMAMEN SÜRÜKLEYİCİ BİR GİZEM VE GERİLİM ROMANI

STACY GREEN'İN KİTAPLARI

NIKKI HUNT SERİSİ

Kardaki Kızlar Mükemmel

Bir Mezar

Kayıp Melekler

Yerdeki Kız

Sesli olarak mevcuttur

NIKKI HUNT SERISI

The Girls in the Snow ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

One Perfect Grave ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Kayıp Melekler ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Sonsöz

Stacy'Daha Dinleyin

den Stacy in Stacy'den

Bir MektupFazlasını

Green'Kitapları

Kardaki Kızlar

Mükemmel Bir Mezar

Kayıp Melekler

Teşekkür

PROLOGUE

Küçük kız kumda oynar, her zaman kıyıya vuran küçük, parlak nehir taşlarını arardı. Tüm farklı renkleri seviyordu ama bugün bir görevi vardı. Tıpkı Laura Ingalls'ın *Little House on the Prairie*'nin bir bölümünde yaptığı gibi altın bulmak istiyordu. O altın tam burada, Minnesota'da bulunmuştu ve küçük kız kendisinin de bulabileceğinden emindi. Sadece sabırlı olması ve gözlerini açık tutması gerekiyordu. Ellerini mayosuna sürttü. Elleri ve tırnakları kumla kaplanmıştı; eğer tırnaklarının altındaki kiri temizlemezse annesi bu gece bulaşıkları ona yıkatacaktı.

"Buraya gel."

Ablasını daha iyi görebilmek için gözlerini gölgeledi. "Neden?" Petunia bütün sabah sarı, iki parçalı güzel bir mayo giyeceği için övünmüştü ve küçük kız ablasının eski bebek mayosunu giymek zorunda kalmıştı. Petunia'nın kahverengi teninde sarının ne kadar güzel durduğunu ya da yürüdüğünde fırırların nasıl zıpladığını duymak istemiyordu. O sadece altın bulmak istiyordu.

Petunia ellerini kalçalarına koyarak, "Çünkü ben öyle dedim," diye homurdandı. Küçük kız onun ne istediğini görmeye gidebileceğini biliyordu. Petunia üç yaş büyüktü ve otoriterdi ama yine de ablasını seviyordu. Petunia'nın durduğu yere doğru yalınayak yürüdü.

Petunia parmağını dudaklarına götürdü. Küçük kız bunun "sessiz ol" anlamına geldiğini biliyordu, bu yüzden yolun geri kalanında parmak uçlarında yürüdü. Ablası yaklaşmasını işaret etti, o da yaklaştı ve devrilmiş büyük kütüğün üzerinden baktı. "Bu bir yuva mı?"

"Evet," dedi Petunia. "Şuradaki siyah beyaz ördeği görüyor musun? Onun anne olduğuna eminim. Ailesini korumak istiyor gibi görünüyor. Bu yüzden sessiz ol dedim."

Suyun üzerinde yüzen ördeğe baktı, küçük ayakları yüzeyin altında çırpınıyordu. Siyah tüyleri güneşin altında parlıyordu. Küçük kız öne doğru eğildi. "Ördekler insanlara saldırır mı?"

"Hayır, aptal. Ama onu daha fazla strese sokmak istemiyorum." Petunia onun elini tuttu. "Annem ikide gelmemizi söyledi ve saat" - Petunia Mickey Mouse saatine baktı- "iki buçuk oldu. Gitmemiz gerek."

Petunia onun elinden tutup sürüklemeye çalıştı ama küçük kız hareket edemedi.

"Tunie," diye fısıldadı. "Bizi izleyen bir adam var."

BİR

Etrafında sonsuz su vardı. Nikki giysilerinin ağırlığıyla aşağı doğru çekiliyordu. Soğuk su, açıkta kalan derisini kesen milyonlarca bıçak gibi geliyordu. Kollarını çırpı ama daha da battı. Yavaşça gölün dibine doğru inerken vücudu kurşun gibi hissediyordu. Tek düşünebildiği Lacey'ye şimdi ne olacaktıydı.

"Nicole?"

Nikki başını salladı ve terapistinin sesiyle şimdiki zamana geri döndü. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

Yaşlı kadın bacak bacak üstüne attı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Lacey'nin yarın hakkında neler hissettiğini uzun uzun konuştuk. Ama sen ne hissediyorsun?"

Nikki ne diyeceğini bilemiyordu. Üç ay önce bir seri katil Nikki'nin eski kocasını öldürmüş ve beş yaşındaki kızını kaçırmıştı. Lacey'nin hayatını kurtarıırken neredeyse ölüyordu. Erkek arkadaşı Rory'nin teşvikiyle FBI'dan izin almış ve Lacey ile birlikte son birkaç ayını iyileşmeye çalışarak geçirmişti. Ama Nikki yarın işe geri dönmek zorundaydı. İşini ne kadar sevse de, bu zor olacaktı.

Nikki sonunda, "Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Lacey erkek arkadaşımın ailesiyle bağ kurdu, bu yüzden Rory ve ben çalışırken gün boyunca onlarla kalacak. Güvende olacağını biliyorum." Rory'nin ailesi Tyler'ın ölümünden beri bir nimet olmuştu. Nikki, Todd'larla yeniden başlama şansına sahip olabileceğinden emin değildi ama ölüm ve trajedi çoğu zaman insanları bir araya getirirdi.

"Todd'larla geçmiş hakkında gerçekten konuştunuz mu?"

Nikki ona bunu söylemesinde bir sakınca olmadığını anlatmak istiyordu: anne babasının öldürülmesi. Rory'nin ağabeyi Mark onların cinayetleri yüzünden haksız yere yirmi yıl hapis yatmıştı; DNA kanıtları sonunda

bu yılın başlarında onu temize çıkarmıştı. Nikki Mark adına konuşmuş ve Mark temiz bir sicille serbest bırakılmıştı. Ayrıca Minnesota Eyaleti'nden çok yüklü bir tazminat almış ve bunu ailesine beş dönümlük yeni bir ev almak için kullanmıştı.

Hem Rory hem de Mark Nikki'yi uzun zamandır affetmişlerdi. Mark'ı hapse gönderen onun ifadesiydi, ama ikisi de onun sadece bir çocuk olduğunu anlamıştı. Ancak aileleri, Lacey ile tanışıp ona aşık olana kadar onunla konuşmayı reddetmişlerdi. Onunla Rory'nin ilişkisini anlamakta güçlük çekmiş olabilirlerdi ama şımartacakları beş yaşında tatlı bir çocukları olduğu sürece bunu kabul edebilirlerdi.

"Biraz," diye yanıtladı Nikki. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Her şey olduğundan beri çok nazik davrandılar ve onları geçmiş hakkında konuşmaya zorlamaya hakkım olduğunu düşünmüyorum."

Terapist belli belirsiz gülümsedi. "Peki sen nasılsın? Kendine iyi bakıyor musun?"

"Doğru beslenmeye ve uyumaya çalışıyorum. Elimden geldiğince egzersiz yapıyorum." Nikki omuz silkti. "Başka ne yapmam gerekiyor?"

"Bunları yapmaya devam et," dedi terapist. "Özellikle de işe geri döneceğin için. İşiniz zorlayıcı ama yine de dinlenmek ve sağlığınıza dikkat etmek için zaman bulmalısınız."

Nikki çıkarken, sonraki birkaç randevusunu ayarlamak için resepsiyona uğradı. Terapinin en kötü yanı, sonrasında kendini nasıl hissettiğiydi. Kesinlikle bitkin. Eve gidip biraz kestirmekten başka bir şey istemiyordu ama bunu yaparsa bu gece uyuyamayacaktı ve geceler zaten yeterince zor geçiyordu.

Önündeki hastanın işinin bitmesini beklerken çantasını karıştırıp telefonunu aradı. İşe geri dönmek dolu bir program anlamına geliyordu ve bir sonraki randevusuna ne zaman gelebileceğinden emin değildi. Önceden çok fazla randevu ayarlamak riskli olabilirdi. Gelecek haftanın sonuna randevu almaya karar verdi. Bu ona işe geri dönmek için neredeyse iki hafta kazandıracaktı.

Son otuz dakika içinde hepsi de Rory'den gelen üç cevapsız arama ve Stillwater'daki Lakeview Hastanesi'nden gelen dördüncü cevapsız aramayı görünce Nikki'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Elleri titreyerek tekrar arama düğmesine bastı ve Rory'nin cevap vermesi için dua etti. Rory ya da Lacey'ye bir şey mi olmuştu? Mide bulantısı

Nikki aracılığıyla.

"Hey, bebeğim." Rory'nin sesi gergin geliyordu. "Mesajımı aldın mı?"

"Dinlemek için zaman bile ayırmadım. Ne oldu? Lacey iyi mi?"

"Kahretsin, evet, o iyi. Özür dilerim, aramalarımı görüp onda bir sorun olduğunu düşünebileceğinizi düşünmemiştim. Evet, annemle birlikte. İş yerinde küçük bir kaza geçirdim."

Nikki duvara yaslandı, Lacey'nin yaralanmış olması fikri karşısında dizlerinin bağı çözülmüştü. "Ne tür bir kaza?"

Rory'nin başarılı bir inşaat şirketi vardı ve kısa süre önce bin dönümden fazla tarım arazisi ve ağaçlık bir alan bir müteahhide satılmıştı ve o da bu alanda çalışma projesini alacak kadar şanslıydı. Son üç ayını, üst düzey evlerden oluşan yeni bir yatak odası topluluğu tasarlamak için geliştiriciyle birlikte çalışarak geçirmiş ve inşaat iki hafta önce başlamıştı. Rory heyecanlıydı çünkü anlaşma çok kârlıydı - o kadar geniş ki, her şey programa uygun gittiği takdirde üç ekibi de önümüzdeki on sekiz ay boyunca Heights'ta çalışacaktı.

"Aptalca bir şey ama iyi olacağım. Sadece birkaç dikiş. Taburcu olma ya çalışıyorum ama çok uzun sürüyor. Bana büyük bir iyilik yapar mısın?"

"Önce bana ne olduğunu anlat," diye sordu Nikki. "Bu sorudan kaçtın."

İç çekti. "Jackhammer ile bir çarpışma yaşadım ve bacağımdan bir parça kopardı. Dikiş attıracağım ve sonra şantiyeye geri döneceğim. Miller'la orada buluşmanı istiyorum."

Rory o kadar hızlı ve sessiz konuşuyordu ki Nikki onu zar zor anlayabildi. "Şerif neden inşaat alanınızda?"

"Tek bildiğim ben ayrıldıktan sonra adamlarımın çalışmaya devam ettiği. Ustabaşımdan kemik bulduklarına ve Miller'ın yolda olduğuna dair bir mesaj aldım."

"Kemikler mi? İnsan kalıntıları gibi mi?" Nikki sordu; şok olmuş sesi amaçladığından daha yüksek çıkmıştı ve karşısındaki kadın dönüp başını salladı. Resepsiyon görevlisi parmağını dudaklarının üzerine götürerek susturma hareketi yaptı.

"Kesin olarak bilmiyorum ama ustabaşım oldukça korkmuş durumda ve onu hiçbir şey sarsamaz."

Sıraya girmeyi ve meraklı bakışları bir kenara bırakan Nikki, telefonunu kulağına dayayarak dışarı çıktı. "Miller şantiyeye gidiyorsa benim orada olmamı neden istiyorsunuz?"

"Terapiden dönüyorsun, değil mi? Yolunuzun üzerinde. Durup neler olup bittiğine bakabilirseniz çok memnun olurum. Buradan ne zaman çıkacağımı Tanrı bilir ve bu projede daha fazla gecikmeye tahammülüm yok."

Nikki yağmurun temel atma işini zaten bir hafta geciktirdiğini biliyordu ve şimdi Rory kemikler toplanana kadar bölgede çalışamayacaktı. Adli tabip kalıntıların Amerikan yerlilerine ait olabileceğine karar verirse, tüm proje durma noktasına gelebilirdi. McFarland ailesi yıllardır bu arazinin sahibiydi ama ondan çok daha önce de orada birçok kabile yaşamıştı ve Rory daha geçen gün ona ekibin arazinin kenarında ok uçları bulunduğunu söylemişti. "Umalım da insan olmasınlar," dedi ve ona Kızılderili tarihine ait bir parça bulmaları halinde ortaya çıkabilecek sorunları hatırlattı.

"Bu daha da kötü olur," dedi Rory. "Bölgenin kutsal bir mezarlık olmadığını kanıtlayana kadar kazı yapmama izin vermeyebilirler."

Rory'nin annesi Apaçi kökenliydi ve Rory bu kültürün geleneklerine saygı duyacak şekilde yetiştirilmişti. Devlet devam etmesine izin verse bile Nikki, başka kalıntılar bulunma ihtimali varsa vicdanının bunu kabul etmeyeceğini biliyordu.

Sıcak ve ıslak hava sayesinde Nikki cipe ulaştığında terlemeye başlamıştı bile. Motoru çalıştırdı ve havayı açtı. "Şimdilik çok fazla stres yapmamaya çalış. İnsan bile olmayabilirler."

Rory homurdandı. "Benim şansımla olmaz." Durakladı. "Dinle, gitmem gerek. Taburcu olur olmaz seninle orada görüşürüz," dedi ve aramayı sonlandırdı. Nikki onun için endişeleniyordu; Lacey'yi bulduklarından beri her telefon konuşmalarında ona söylediği "Seni seviyorum," sözünü söylememişti. Nikki kendini aptal gibi hissediyordu ama bu sözlerin onu ne kadar rahatlattığını fark etmemişti.

Heights'a sadece bir kez gitmişti ama Nikki McFarland çiftliğine nasıl gidileceğini çok iyi hatırlıyordu. Orası çocukluğundan beri hafızasına kazınmış yerlerden biriydi. Nikki ve ailesi her yıl McFarland'ların balkabağı tarlasına giderdi. O ve babası oymak için mükemmel balkabağını seçtikten sonra, ev yapımı elma şarabı alır ve hayvanları ziyaret ederlerdi. McFarland'lar mısır ve soya fasulyesi yetiştiriyorlardı ama evin yakınındaki büyük bir ağılda birkaç süt ineği besliyorlardı, dolayısıyla inekler insanların gelip gitmesine alışkındı. Nikki'nin en eski anılarından biri, babası arkasında olduğu halde beyaz çitin orta basamağında durup ineklerin kendisine böğürmesini sağlamaya çalışmasıydı. Bunun yerine, meraklı bir inek çitin üzerine çıkmış ve Nikki'nin yüzünü yalayarak onu oradan uzaklaştırmış.

Annesi çılgınca Nikki'nin yüzünü temizleyecek bir şey bulmak için çantasını karıştırırken babası kahkahalarla gülmüş ve neredeyse Nikki'yi düşürmüştü. Tyler, Nikki'nin ilk buluşmalarında anlattığı bu hikâyeye bayılmıştı. Şehirde büyümüştü ve Nikki'nin Minnesota'nın kırsal kesimiyle ilgili anlattığı hikâyeler onu büyülemişti.

Nikki duygularıyla savaşıarak dudağını ısırıldı. Tyler'la evliliği yürümemiş olsa da, arkadaş ve ortak ebeveyn olarak kalmışlardı. O iyi bir adamdı, mükemmel bir FBI ajanıydı. Tyler, dengesiz bir katilin elinde hayatını kaybetmekten çok daha iyisini hak ediyordu. En azından, diye düşündü kendi kendine, katili ait olduğu hapishaneye koyabilirdi.

İki

Rory'nin projeyi almasına ne kadar sevinse de Nikki, McFarland'ların harap çiftlik evinin bulunduğu açıklığı görmekten nefret ediyordu. Çocukluğundan beri Stillwater hızla büyümüşü ve ilerleme bir kasabanın hayatta kalması için çok önemli olsa da, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini de hatırlatıyordu. Nikki'nin çitin üzerinde durup inek tarafından yalanmasının üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemiş gibiydi. Arazinin arka tarafına, Rory'nin ilk kazmayı vurduğu yere doğru ilerledi.

Yolun bir kısmında iş kamyonları ve birkaç Washington County kruvazörü sıralanmıştı. Rory'nin kamyonetini hiçbir yerde göremediğine göre, hastaneye kendi başına gitmiş olmalıydı.

"Harika," diye mırıldandı Nikki. Ricky Fillenger'ın büyük bir akçaağacın gölgesinde durmuş telefonuna baktığını görebiliyordu. Ricky, Rory'nin geçen yıl şantiyelerinden birinde uyuşturucu s a t t ı ğ ı için işten çıkardığı küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısıydı. Ama şimdiki proje o kadar büyüktü ki, her yetenekli işçiye ihtiyacı vardı ve Ricky artık uyuşturucu satmayacağına dair Rory'ye yemin etmişti. Nikki temkinli yaklaşmıştı ama Rory insanların içindeki iyiliği her zaman görürdü. Onda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

Nikki şerifin aracının arkasına park etti. Kapıyı açtı ve hemen bir saç bağı olmasını diledi. Minnesota'da Haziran ayı genellikle mükemmel yakın bir havaydı ama bu sabah nem bastırmıştı ve hava tahminlerine göre bu sefalet birkaç gün sürecekti. Cipi kilitledi ve arazinin arka tarafına yakın bir yere kurulmuş olan büyük beyaz çadıra doğru ilerledi. Temel için çukur kazmayı başarmışlar gibi görünüyordu, ama söyleyebildiği kadarıyla ekip daha fazla ilerleyememişti. Kadın

Ricky ile uğraşmak zorunda kalmadan yanından geçip gitmeyi umarak başını eğdi.

"Hey, Ajan Hunt, bekleyin," dediğini duydu.

Nikki, Ricky'ye kötü kötü bakmamak için yanağının içini ısırdı. Ricky, ağzının kenarlarında sırtarak ona doğru yürüdü. Nikki'nin Ricky'yle daha önce de birkaç kez başı derde girmişti: Birkaç ay önce iki kızın öldürülmesi olayında onu şüpheli olarak görmüştü ve uyuşturucu satıcılığının yanı sıra birkaç kabahati daha vardı.

"Rory burada değil," dedi Ricky. "Yaralandı ve dikiş attırmak zorunda kaldı."

"Biliyorum." Ricky'nin yüzündeki hayal kırıklığı Nikki'nin hoşuna gitmişti. "Beni arayıp kalıntılardan bahsetti ve dışarı çıkmamı istedi. İnsan olup olmadıkları hakkında bir bilgi var mı?"

"Onlar insan." Ricky dilinin altına bir çiğneme parçası sıkıştırdı. "Onları bulan bendim. Foreman onları ekskavatörle ezecekti ama ben levhayı gördüm ve onu durdurdum." Güneşten yanmış yüzünü kirli, kırmızı bir mendille sildi. "Rory matkabı aldı ve çimentoyu kırmaya çalışıyordu. Ona sadece ekskavatörle kırmasını söyledim ama betonun altında ne olduğunu öğrenmek istedi. Sanırım devam etmesi iyi oldu."

Nikki takip etmiyordu. Gözlerini gölgeledi ve Ricky'ye baktı. "Kemiklerin bir beton levhanın altında olduğunu mu söylüyorsun? Eski bir mezar taşı falan mıydı?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana sanki biri bir torba çimentoyu karıştırıp üstüne dökmüş gibi geldi." Adam onu süzdü, bakışları göğsünde bir süre daha kaldı.

"Gerçek kalıntıları nasıl gördün?" Nikki onun şifreli sözlerine **sinirlenerek** sordu. "Biri üzerlerine çimento dökmüş olsaydı, ceset çimentoyla kaynaşmış olurdu." Adli tabiplikten birinin çalıştığını görebildiği çadırı işaret etti. "Şurayı kazıyor, o yüzden böyle bir şey olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır," dedi. "Çimento birkaç santim toprağın üzerine dökülmüş. Kemikler de büyük bir sandığın içinde."

Kalıntıların Amerikan yerlisi ya da sadece eski bir mezar olması buraya kadarmış. Ricky haklıysa, muhtemelen bir cinayet kurbanı bulmuşlardı. Nikki her ne kadar bunun kalıntıların ille de insan olduğu anlamına gelmediğini savunmak istese de, olasılıklar pek iyi görünmüyordu. Rory için gecikme anlamına gelse de, Nikki'nin içindeki araştırmacı yeniden canlanmış gibiydi. Bu onun bildiği, iyi olduğu şeydi. Son üç ay Lacey'nin iyileşme sürecinde ne kadar önemli olsa da, Nikki zaman zaman kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmiş, suçluluk duygusuna hapsolmuştu. "Şerifle konuşup neler öğrenebileceğime bakacağım."

Nikki beyaz çadıra doğru yöneldi. Şerif Kent Miller üniformasının arkası terden ıslanmış bir halde çadırın altında duruyordu. Adli tabiplikten bir kadın mavi bir muşambanın üzerine diz çökmüş, küçük bir kemiği inceliyordu.

"Hey, Şerif." Nikki sarı şeridin dışında kalmaya dikkat etti. Buraya Rory'ye iyilik yapmak için gelmişti ve Miller FBI'dan yardım istemedikçe bu işe karışmayacaktı. Nikki ve Miller aynı liseye gitmişlerdi; o zamanlar Miller'ı pek tanıımıyordu ama son birkaç aydır Stillwater'da birkaç davada birlikte çalışmışlardı. "Bir dakikan var mı?"

Miller yarı sırtarak ona baktı. "Saygınız için minnettarım ama o kaseti görmezden gelin ve gelip şuna bakın. Buna hâlâ inanamıyorum."

Nikki bandın altından geçip ona katılmak için yürüdü. "Kalıntılar bir sandıkta mıydı?" diye sordu.

"Hâlâ öyle," diye düzeltti onu. "Adli tabibin ofisine gidecekler. Blanchard'la çoktan konuştum ve kemik doktorunu da getirecek."

Blanchard, Washington County'nin baş adli tabibiydi ve Nikki'nin birlikte çalıştığı en iyi patoloğlardan biriydi ama iskelet kalıntıları göz önüne alındığında, kurbanın nasıl öldüğünü anlamaları için bir adli antropoloğa ihtiyaçları vardı.

Sandığın içi iyi durumda görünüyordu, ancak kesinlikle antika gibi görünmüyordu. "Kent, sandığı FBI laboratuvarına göndermekten çekinme. Courtney parmak izi ya da delil bulmaya çalışabilir." Çimentonun çok eski olduğu düşünülürse, bu uzak bir ihtimaldi.

üstten ve yanlardan aşağı döküldü. Washington County'nin iyi bir adli tıp ekibi vardı ama Nikki'nin ekibinden biri olan Courtney yoktu. Hemen hemen her şeyden somut kanıtlar çıkarabiliyordu.

Bir çift lateks eldiven almış olmayı dileyen Nikki, kalıntılara daha iyi bakabilmek için diz çöktü. Kemikleri toplamak zahmetli bir süreçti, çünkü her parçanın etiketlenmesi ve kanıt olarak poşetlenmesi gerekiyordu, bu yüzden iskeletin çoğu hâlâ bagajdaydı. Et ve biyolojik materyallerin eksikliği kokuyu azaltıyordu, ancak havaya genel bir çürüme kokusu sinmişti.

Ölüm müfettişi "Ceset cenin pozisyonunda bırakılmış," dedi. "Büyüme plaklarındaki kaynaşma göz önüne alındığında, muhtemelen bir ergen ya da genç yetişkinle karşı karşıya olduğumuzu düşünüyorum."

Sandığın üst kısmı çıkarılmış ve deliğin yanındaki muşambanın üzerine serilmişti. Nikki, "Bu deri ve pek de eski değil," dedi. "İçinde çizik izi yok. Kurban bu şeyin içine konulduğunda ya çoktan ölmüş ya da bilinci yerinde değilmiş."

Miller, "Cesedi buraya kim koyduysa bu bölgeyi seçmekle akıllılık etmiş," dedi. "Orijinal çiftlik evinin bulunduğu yerden kimsenin göremeyeceği kadar uzakta ve rezervuar oluşturulmadan önce herkes araziye bu uçtan erişebiliyordu. McFarland'ın çitleri var mıydı hatırlamıyorum, ancak gövdeyi çimento ve ardından toprakla kaplamayı düşünen biri muhtemelen çitin etrafından nasıl dolaşacağını biliyordur. Sanırım Rory aradığı için buradasın. Ne zaman döneceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Dikiş atılacağını ve hastanenin meşgul olduğunu söyledi." Ölüm müfettişinin omzuna dokundu. "Kemiklerin kaç yıllık olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bagajda olduğu ve hava şartlarından bir şekilde korunduğu için bunu söylemek zor. Herhangi bir biyolojik materyal kalmamış gibi görünüyor, yani sanırım uzun süredir buradaymış." Ölüm müfettişi kirden kabuk bağlamış bir madalyonu havaya kaldırdı. Eldivenli eliyle kiri sildikten sonra madalyonu plastik bir kanıt torbasına koyup Nikki'ye uzattı. "Bu, lisede hepimizin sahip olduğu madalyonlara benziyor."

Nikki madalyonun üzerindeki ayrıntıları anlamaya çalışarak, "Öyle," dedi. Som gümüşe benziyordu, küçük tokası kirle kaplanmıştı. "Yani kurbanın kadın olma ihtimali yüksek."

"Bu tespiti yapmaya yetkili değilim. Ama benim profesyonel görüşüme göre, evet, bu bir kadın." Müfettişin ifadesi, içinde küçük, kırılğan kemikler bulunan bir kanıt torbasını havaya kaldırırken acımasızlaştı. "Bunlar cenin kemikleri."

Nikki çantadaki küçük parçalara baktı, taze bir hüznü onu yıkadı. Öldürülen kadın hamileydi. Nikki'nin zihni sorularla dolup taşıtı. Bu kadın bebeğini istemiş miydi? Hamile kalmak için yıllarca uğraşmış mıydı? Hemen kurbanın ailesini düşündü; bir kızlarını ve bir torunlarını kaybetmişlerdi. Ne kadar zamandır onlara ne olduğunu merak ediyorlardı? Eğer hâlâ hayattalarsa, aileyi rahatlatmak mutlak bir gereklilikti. Eğer Nikki Lacey'ye ne olduğunu bilmeden onlarca yıl geçirmek zorunda kalırsa... Boğazı daraldı ve bu düşünceyi kafasından kovdu. Kendine Lacey'nin güvende olduğunu hatırlattı.

Nikki, kolluk kuvvetleri kariyerinde pek çok korkunç şey görmüştü ama hamile bir kadını öldürüp bagaja tıkmak en acımasızları arasındaydı.

Miller, Nikki'nin düşüncelerini bölerek, "İyi haber şu ki çene oldukça sağlam," dedi. "Umarım dişleri diş kayıtlarıyla eşleştirebiliriz."

"Courtney'i arayın, sizi adli diş uzmanımızla görüştürecektir. Eğer diş kayıtları olan bir kayıp kişi raporu varsa, bunu herkesten daha hızlı bulacaktır. Laboratuvar emrinizde, Liam ve ben de elimizden gelen her türlü yardımı yapacağız."

"Teşekkürler." Miller'ın koyu renk gözlerinde endişe titreşiyordu. "Yarın büyük gün, değil mi?"

Nikki gülümsemeye çalıştı. "Pazartesi günü işe başlamanın sadece kötü şans olduğuna karar verdim."

"Hazır olduğuna emin misin?"

"Sanırım öyle. Ben daha çok Lacey için endişeleniyorum."

Yaklaşık altı yaşındaki kızı, Nikki'nin beklediğinden daha iyi toparlanmıştı ama babasının Nikki'nin peşine düştüğü kötü adamlardan biri tarafından öldürüldüğünü de anlamıştı.

Lacey'nin Nikki'nin işe geri dönmesine nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

"Babasının ölümüne neden olan işe neden geri döndüğümü anlamıyor ve aynı şeyin benim de başıma gelmesinden korkuyor."

Miller onun omzunu sıktı. Kendisinin de iki kızı vardı ve onlar için her şeyi yapardı. "Senin işin Tyler'ın ölümüne neden olmadı. Yine de olabilirdi," dedi sessizce.

"Yine de benim hatam," dedi sıkıntıyla. Yıkılmayı reddederek başını salladı. "Ama bu terapistimle yapacağım bir konuşma."

"Sen isteyken Lacey ne yapacak?" Miller sordu. Tyler'ın beyaz yakalı suçlarla ilgili işi, programının Nikki'ninkinden daha esnek olduğu anlamına geliyordu ve bu konuda çoğu kişiye göre daha anlayışlıydı.

Nikki, "Rory'nin ailesine iyice bağlandı," dedi. "Şimdilik gündüzleri orada kalacak. Hâlâ okul konusunda ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum." Lacey, Tyler'ın öldürülmesinden önce anaokuluna gidiyordu ve okul Nikki'nin evine yakındı. Ama Tyler okuldan sonra onu almadığı için Nikki ne yapacağından emin değildi. Lacey her zaman mutlu, sosyal ve yeni insanlarla tanışmayı seven bir çocuk olmuştu. Cinayetten önce, yeni bir okula gayet iyi uyum sağlayabilirdi. Ama Nikki, Lacey'nin hayatında bir başka büyük değişiklik fikrinden nefret ediyordu.

"Bu arada Şerif, burnunuzun soyulduğunu görüyorum," dedi alaycı bir tavırla. "Cilt kanseri olmak için sadece iyi bir yanık yeterlidir."

Miller gözlerini devirdi. "Karım gibi konuşuyorsun. Dinle, Rory'ye üzgün olduğumu söyle ama her şeyin halledildiğinden emin olana kadar burası bir iki gün kapalı kalacak." Kalıntılara baktı ve içini çekti. "İçimden bir ses bunu çözmenin neredeyse imkânsız olduğunu söylüyor. Faili meçhul davalar departmanı için fonumuz yok."

"Liam ve ben elimizden geldiğince yardımcı olacağız," dedi Nikki. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca masamın arkasında sıkışık kalacağımı, evrak işleri ve telefon görüşmeleriyle uğraşacağımı tahmin ediyorum, ama eğer ben çıkamazsam, onun çıkmasını sağlayacağım. En azından bu kişinin kimliğini tespit edebilir ve hâlâ hayatta olduklarını varsayarsak, aileyi rahatlatabiliriz."

Nikki, Miller ve ekibini berbat görevleriyle baş başa bırakıp Todd'lara gitti. Cipten Rory'yi aradı ve Miller'ın işleri kontrol altına aldığını, ancak sitenin kesinlikle birkaç gün kapalı kalacağını bildiren bir sesli mesaj bıraktı. Uzun yoldan gitti, iki şeritli manzaralı yollar için kalabalık otoyolları atladı. Yolda aklından geçenleri düşündü. Rory'nin yarasının söylediği kadar hafif olmasını umuyordu. Programın gerisinde kaldığı için zaten stresli olacaktı, ama bir sakatlık stresi daha da artıracaktı ve hepsi bir ömür boyu yetecek kadar stres yaşamışlardı.

Nikki büyürken ailesinin çiftliği Todd'larıinkiyle sınır komşusuydu, bu yüzden onları kapalı bir sitede yaşarken görmek hâlâ tuhaftı. Mark devletten aldığı haksız hapis cezasının bir kısmını kullanarak anne ve babasına yepyeni, tek katlı, açık konseptli bir ev satın almıştı. Ev neredeyse bir dönümlük bir araziye oturuyordu ve geniş bahçesinde Ruth'un çiçek bahçesi, yüzme havuzu ve Rory ile Mark'ın Lacey için inşa ettikleri devasa oyun evi için yeterince yer vardı.

Nikki, Lacey ve Rory'nin annesini arka bahçede bir şeyler ekerken buldu. "Anneciğim." Lacey hâlâ mayosunun içinde ona doğru bir adım attı.

ve havuz şamandıraları. "Büyükanne Ruth bir kelebek fidanı diyor. Onun ne olduğunu biliyor musun? Kelebeklerin sevdiği büyük bir ağaç. Onların bahçeye gelmesini sağlıyor. Harika değil mi?"

Nikki duygularını güçlkle kontrol ederek gülümsemeye çalıştı. Lacey üç ay içinde çok yol kat etmişti ve Rory'nin ailesinin onun bu ilerlemesinde büyük payı vardı. Nikki'nin Mark'ın adını temize çıkarmasına yardım etmelerine rağmen, haklı olarak ona kızmışlar ve Rory'yle görüşmeye başladığında onunla aynı odada bulunmayı reddetmişlerdi. Ama Lacey kaybolduğunda Ruth Nikki'ye yardım etmişti; Nikki'nin iyi bir insan olduğunu, bir zamanlar olduğu genç kızdan çok farklı olduğunu görmüştü. O da artık bir anneydi, tıpkı Ruth gibi.

Ruth ve Larry, Nikki ilk terapi seansına girerken Lacey'ye bakıcılık yapmayı teklif etmişlerdi. Nikki onlar olmadan kızının son üç ayda bu kadar başarılı olamayacağından emindi. "Bu çok havalı. Eminim bir sürü kelebeğin ilgisini çekecektir."

Lacey kollarını Nikki'nin beline doladı ve sertçe sıktı. "Rory nerede?"

Nikki kızının yüzündeki kir lekesini sildi. "Çalışıyorum, şapşal. Öğlenin ortasındayız."

"Ama büyükannemi aradı ve ortalığın karıştığını söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

Rory'nin annesi bahçe eldivenlerini yere attı ve sırtını gererek ayağa kalktı. "Bu sadece Rory'nin işlerinin şu anda çok yoğun olduğu anlamına geliyor tatlım. Ben annenle konuşurken sen de içeri girip bize biraz su getirsene."

"Okey dokey." Lacey, Rory'nin babasından öğrendiği bu eski moda terimi kullanmayı seviyordu. Koşarak eve girdi.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Ruth elindeki malayı bıraktı. "Rory kemik bulmakla ilgili bir şey mi söyledi?"

Nikki, "Betonun altında, bir sandığın içinde," diye cevap verdi. Cenin kemiklerinden bahsetmemeye karar verdi. Ricky gün bitmeden tüm kasabanın kalıntılardan haberdar olmasını sağlayacaktı ama bebekten sadece kendisi, Miller ve ölüm müfettişi haberdardı.

Ruth elini kalbinin üzerine bastırdı. "Vay canına. Davayı alıyor musun?"

"Şerife elimizden gelen her türlü yardımı yapacağımızı söyledim ama bu faili meçhul bir dava. Çözülmesi çok zor. Umarım onun kim olduğunu bulabiliriz."

Nikki sonraki birkaç saatini Lacey ve Ruth'la birlikte yıllık bitkilerini saklamasına yardım ederek geçirdi.

Ruth'la ilk kez vakit geçirmeye başladığında, aralarında hâlâ bir tuhaflık vardı. Çocukken Nikki'nin Ruth'la iyi bir ilişkisi vardı ve Ruth da gençlerin her saat evine girip çıkmasına aldırımıyordu. Larry de bodrumdaki dinlenme odasında takıldıkları sürece bunu sorun etmiyor gibiydi ama o kadar sessizdi ki Nikki onu anlamakta zorlanıyordu. Mark'ın hapse girmesinden önce, Nikki'nin annesiyle konuşmak istemediği konularda tavsiye almak için Ruth'a gitmesi alışılmışın dışında bir şey değildi. Son birkaç haftadır yavaş yavaş bu noktaya geri dönüyorlardı, öğleden sonra kahve içerken ya da bahçede sohbet ediyorlardı. Ama bugün ikisi de çalışırken sessizdi ve konuşmayı Lacey'nin yapmasına izin verdiler.

Nikki, Ruth'un olay yerinde bulunanlardan çok oğlunun yaralanması konusunda endişelendiğini biliyordu ama Nikki kurbanlar için endişelenmekten kendini alamıyordu. Her şey normale dönmeye başlamıştı ama toprak altındaki kızın her şeyi değiştireceğinden korkuyordu.

"Bunun gibi, tatlı bezelye." Ruth Lacey'ye petunyanın köklerini nasıl gevşeteceğini gösterdi, böylece saksıda daha iyi duracaklardı. "Çiçeği içine koymadan önce biraz su dökün."

Lacey'yi Ruth'la birlikte izlemek Nikki'ye hep buruk bir his vermiştir. Tanıdığı tek büyükanne ve büyükbabası Tyler'dı ve onu çok sevmelerine rağmen, ikisinin de ona ayak uyduracak enerjisi yoktu. Ruth da tıpkı Lacey gibi sürekli hareket halindeydi ve ona bahçe işlerini öğretmek sadece aralarındaki bağı güçlendirmek için değil, aynı zamanda Lacey'nin zihnini karanlık şeylerden uzak tutmak için de faydalı bir yoldu.

"Rory geldi." Lacey güvertedeki yerinden sıçradı ve ön kapıdan dışarı fırladı. Babasını her zaman bu şekilde selamlardı ama Rory'yi karşılamak için ilk kez gerçekten koşarak dışarı çıkıyordu.

İkisi de Lacey'nin babası için duyduğu üzüntünün, Tyler'ın yerini almaya çalışan Rory'ye karşı kızgınlık duymasına yol açacağından endişe ediyorlardı. Bunun yerine, Rory'ye daha çok bağlanmıştı.

Nikki dışarı çıktığında Lacey'nin Rory'nin sol bacağını incelediğini gördü. Kot pantolonu dizinin altından kısmen parçalanmıştı ve bandaj baldırının tamamına yayılmıştı. "Birkaç dikişten fazlası var gibi görünüyor."

"On sekiz," dedi Lacey gözlerini kocaman açarak. "Temizlemek için bandajı çıkardığında onları sayacağım."

"Büyükanne yemeğin neredeyse hazır olduğunu söyledi." Nikki kızının saçlarını karıştırdı. "İçeri koş ve masayı hazırlamasına yardım et."

Lacey hızla eve döndü ve Rory kamyonu yaslanarak yaralı bacağının ağırlığını hafifletti. Güneş gözlüklerini başının üstüne itti ve Nikki'nin içinden bir endişe şimşeği geçti.

Rory'nin yüzü solgundu ama gözleri kan çanağına dönmüş, neredeyse vahşileşmişti. "Onu hâlâ bagajdan çıkarıyorlar." Sesi boğuktu, sanki ağlıyormuş gibiydi.

Nikki, "İskelet kalıntıları biraz zaman alır," dedi. "Ama en azından diş kayıtlarından kimliğini belirleyebilme şansımız yüksek."

Hüzünle konuşurken yeşil gözleri onunkilerle buluştu. "Onun kim olduğunu zaten biliyorum."

ÜÇ

Nikki gözlerini Rory'ye dikti. "Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu.

"Sandığı görür görmez anlamıştım," dedi, tüm vücudu gerilmişti. "Madalyon da bunu doğruladı. Bunu onun için aldım."

"Kim?"

"Lisedeki kız arkadaşım, Becky Anderson. O sandığı ona ben almıştım çünkü ihtiyacı vardı ve parası yoktu. Madalyon ise bir Noel hediyesiydi."

Nikki'nin başı döndü ama mantıklı düşünmeye çalıştı. "Madalyonuna yazı yazdırdın mı?"

Rory başıyla onayladı. "İçeriden. Baktın mı?"

"Henüz değil," dedi Nikki. "Bagaja gelince, oldukça basit bir deri bagaj. Üniversitede onlardan çok gördüm. Sanırım bende bile bir tane vardı. Bu tür şeyler sandığınızdan daha yaygın. Sandık kesinlikle onun olduğunu göstermez ve biz onun madalyonu olduğunu doğrulayana kadar da göstermez. Bir sürü kadın madalyon takar ve bu oldukça sıradan görünüyordu."

Gömleğinin yakasını yelpazeledi, bir tutam havanın içindeki endişeyi hafifleteceğini umuyordu. Rory muhtemelen aşırı tepki gösteriyordu ama kemikler konusunda haklıysa, başları belaya girecekti. "Becky'yi en son ne zaman gördün?"

"Mezuniyetten sonraki yaz, 1997. Ayrılmıştık ama o arkadaşlarını görmek için şehre dönmüştü. Ona bowling salonunda rastladım." Rory gökyüzüne baktı, çenesi gergindi. "Ondan sonra kasabaya dönüp dönmediğini bilmiyorum, ama onu bir daha hiç görmedim."

Nikki nazıkçe, "Bence hemen sonuca varıyorsun," dedi.

"Ama ya oysa, Nik?"

Nikki yumuşak bir sesle, "O zaman ailesi bu olayı kapatmış olacak," dedi. "Olaya bakmanın ve çıldırmamanın tek yolu bu."

"Hardin o sonbahar bana onu sordu," dedi Rory. "Ailesinin birkaç haftadır ondan haber alamadığını söyledi." Gözlerini puslu gökyüzüne dikmiş, alt dudağını sıkıyordu. "Muhtemelen aşırı tepki verdiklerini söyledi ama benim tek düşünebildiğim Hardin'in kardeşimi hapse attırdığı ve aynı şeyi bana da yapmak istediğiydi. Onu başından savdım ve bir daha da bu konuda bir şey duymadım. Sadece onun bulunduğunu düşündüm." Sulanmış gözlerini ovuşturdu. "Mısır tarlasının arkasındaki sığ bir çukura bir sandık içinde atılmaktan daha iyisini hak ediyordu."

Hardin, Nikki'nin ailesinin öldürüldüğü gece olay yerine gelen ilk şerif yardımcısıydı. Hardin'in Rory'nin kardeşine duyduğu kin Mark'ın haksız yere hapse atılmasına yol açmıştı. Nikki adama gösterdiği tepki yüzünden Rory'yi suçlayamazdı. "O halde o olmadığına eminim. Hardin öylece geri çekilecek değil ya. Miller onun adını araştıracak ve onu hemen eleyecektir." Nikki onu inceledi. "Miller'a Becky olabileceğine inandığını söyledin, değil mi?"

"Doğru."

Lacey ön verandada belirdi. "Büyükanнем yemeğe gel diyor."

Nikki onun sırtını sıvazladı. "Çok fazla endişelenmemeye çalış. Miller'a soruşturmayı hızlandırması için Courtney'i aramasını söyledim ama onu ben de arayacağım. Diş kayıtlarından kurbanın kim olduğunu bulabilir."

"Becky'den söz etme," dedi Rory. "Eğer gerçekten o olmama ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorsan, yani." Ellerini ceplerine soktu ve yere baktı. "Bu kasabadaki insanlar ailemin işlerini zaten yeterince biliyor."

"Yapmayacağım," dedi ve Rory'yi öpmek için parmak uçlarına kalktı. Onu rahatlatmak istiyordu ama yarım yamalak öpücüğü sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Nikki hayatlarında bir büyük felaketi daha kaldırabileceğinden emin değildi.

Rory, Nikki'yle birlikte yemeğin büyük bölümünde sessiz kalmıştı. Hâlâ adamın ona söylediklerini düşünüyordu. Rory'nin ona

ama söylediklerinden sonra, onu daha fazla üzmenin bir anlamı olduğunu düşünmedi.

Eve vardıklarında saat geç olmuştu ve Lacey'nin banyoya ihtiyacı vardı. Yemekten önce tırnaklarındaki kirin çoğunu temizlemişti ama dizleri ve kolları kirliydi. Dişlerini fırçaladığında Lacey o kadar yorgundu ki, Rory'nin dikişlerini saymak istediğini hatırlamadan hemen uykuya daldı.

Merdivenlerden inen Nikki, Rory'yi mutfak masasında oturmuş, birasına bakarken buldu. "Bayılmış," dedi.

Rory birasından uzun bir yudum aldı. "Keşke yapabilseydim. Becky'yi son gördüğüm anı aklımdan çıkaramıyorum."

Nikki onun arkasında durmuş, geniş omuzlarını ovuyordu. "Neden Miller'ı arayıp bir şey bulup bulmadığını sormuyorsun?"

Cevap vermedi ve Nikki onun kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu. "Hayır."

Nikki ellerini bıraktı ve onun karşısına oturdu. "Neden olmasın?"

"Bunu gerçekten sormak zorunda mısın?"

Nikki'nin onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Bir ajan olarak, Becky olduğu ortaya çıkarsa Rory'nin şüpheli kişi olacağını biliyordu.

"Onu ben buldum. Jackhammer ile başlayan bendim. Bu proje için teklif veren bendim. Kanıtları yok etmeye çalıştığımı falan söyleyecekler."

Ağabeyinin başına gelenler düşünüldüğünde onun güvensizliğini anlıyordu. Mark yirmi yılını masum olduğunu söyleyerek geçirmiş ve aileleri neredeyse yok olmuştu. Onun yerinde olsaydı, Nikki de muhtemelen aynı kuşkulara sahip olurdu.

Masanın öbür ucuna uzandı ve onun ellerini tuttu. "Beni dinle. Miller güvenilir biri. Mark'ın hayatını mahveden adam gibi kötü bir polis değil," dedi, Rory'nin kardeşini dolandıran adamı kastederek. "Onun böyle bir şey yapmasına imkân yok. Ekibim de elimizden geldiğince yardım edecek."

"Ve yapacaksın, değil mi?"

Nikki bu andan korkuyordu. İş yerinde her zaman ince bir çizgide yürümüştü -kişisel hale gelen birden fazla davaya karışmıştı- ama patronu bazı davalardan memnun olmamıştı.

onun kararlarının. Quantico'daki Davranış Analizi Birimi'ndeki akıl hocası da dahil olmak üzere birlikte çalıştığı herkesten daha fazla empati kurabiliyordu ama başka bir kişisel vakada daha çalışmayı kaldırılabileceğinden emin değildi. "Eğer kalıntıların ona ait olduğu ortaya çıkarsa, pek yardımcı olamam. Gerçek bir şüpheli olacağın için değil, seni elemek zorunda kalacakları için. Eğer yardım edersem ve bunu kimin yaptığını gerçekten bulursak, bir savunma avukatının benim de dahil olmam nedeniyle davayı düşürme riskiyle karşı karşıya kalırız."

Rory kaşlarını çattı. "Yine de Mark gibi kazıklanmaktan endişe etmemem mi gerekiyor?"

"Hayır, değilsin," dedi Nikki. "İki dava birbirinden tamamen farklı, soruşturmacıları da tamamen farklı. Ama eğer Becky ise, onun adalete kavuşmasını istemiyor musun?"

Birasının son damlasını da içti. "Eğer Becky'yse, adalet için çok geç. Ben yatmaya gidiyorum." Onu yanağından öptü ve Nikki'yi gergin bir halde bırakarak odadan çıktı. Kendine onun son derece zor bir gün geçirdiğini ve yorgun olması gerektiğini hatırlatmaya çalıştı ama adamın genel tavrı onu huzursuz ediyordu.

Nikki tezgâhtan dizüstü bilgisayarını aldı, işe dönme konusundaki endişesi onu rahatsız ediyordu. Kendini geri dönmeye hazır hissediyordu ve Lacey ile zorlu bir mücadeleye girmiş olsalar da destek sistemleri sayesinde iyi olacaklarını biliyordu. Ama St. Paul'deki büyük FBI binasına fısıltılar ve bilmiş bakışlar arasında girme fikri tüylerini diken diken ediyordu. İlgi kötü niyetli değildi ama acıma ve varsayımlar Nikki'yi rahatsız ediyordu. Açık sözlü bir pislikle uğraşmak, iyi niyetli bir meslektaşla uğraşmaktan çok daha kolaydı.

İstifa ederek iş e-postalarını kontrol etti, bu birkaç haftadır yapmadığı bir şeydi. Çoğu kişi izne ayrıldığını biliyordu ama gelen kutusunda her zaman profil çıkarma yardımı ve görünme talepleri vardı.

Acil bir şey olmadığından emin olmak için mesajları taradı. Tanıdık bir isim gözüne çarptı. Justin Nash neden ona e-posta gönderiyordu ki?

Nash ondan bir yıl önce gelmişti ama dedesi ilk siyah FBI ajanlarından olduğu ve anne babası da insan hakları avukatı olduğu için Nikki geldiğinde Quantico'da çoktan bir efsane olmuştu. Keskin elmacık kemikleri ve yontulmuş dudakları da onu akademideki hemen herkes için çarpıcı bir şekilde çekici kılmıştı.

Nikki'nin son duyduğuna göre Nash mezun olduktan sonra Maryland'deki ofiste gözde bir iş bulmuştu. Yeni ajanlar nadiren yer seçebiliyorlardı ama görünüşe göre efsane olmak bir fark yaratıyordu.

Nicole,

Öncelikle, Tyler için başsağlığı dileklerimi kabul edin lütfen. Böyle bir trajediye katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Sizden bir iyilik istemek için berbat bir zaman olduğunun farkındayım ama önümüzdeki Salı günü ofise döneceğinizi duydum. Seks kaçakçılığı görev gücü üzerinde çalışıyorum ve gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Yüz yüze daha fazla açıklama yapacağım, ancak önümüzdeki hafta şehre geldiğimde sizinle oturup birkaç konuda fikirlerinizi alma şansını çok isterim. Sadece işle ilgili, söz veriyorum.

Nash geçen hafta geç saatlerde e-posta göndermişti ama muhtemelen önce ofisi aramıştı. Nikki onun dönüş tarihini öğrenmesinin başka bir yolu olduğunu düşünemiyordu. Son cümlesi karşısında gözlerini devirmekten kendini alamadı. Nikki ve Nash, Quantico'daki ilk sınıfına girdiği gün flört etmeye başlamışlardı; birkaç kez dışarı çıkmış ve eğlenmişlerdi ama ilişkileri ciddi değildi. Nikki Tyler'la tanıştıktan sonra Nash'i bir daha düşünmemişti. Tyler, Nash kadar heyecan verici değildi ama güvenilir ve sadık biriydi ve Nikki ile çabuk kaynaşmışlardı. Boşandıktan sonra bile Tyler onun en iyi arkadaşı olarak kalmıştı.

Sandalyede arkasına yaslandı ve şakaklarını ovuşturdu. Nash'le uğraşmak geri döndüğü ilk hafta yapmak isteyeceği son şeydi ama FBI Akademisi'ndeyken onun ne kadar acımasız olduğunu hatırladı ve merakı arttı. Bir Maryland ajanının Minnesota'da ne işi olabilirdi ki?

Onun bölgede herhangi bir aileden bahsettiğini hatırlamıyordu ama çoğu zaman sadece yarım yamalak dinliyordu.

Nikki kendi kendine, "Bari onunla anlaşp bu işi bitirelim," diye mırıldandı. Hızlı bir yanıt göndererek yarın sabah dokuzda ofiste olacağını bildirdi. Yerleşmek için daha erken gelmeyi planlıyordu. Ofis genellikle sabah dokuzdan önce oldukça seyrek olurdu ve Nikki fazla yaygara koparmadan ortalığa karışabileceğini umuyordu.

Rory'yi Becky ve madalyon hakkında polise bilgi vermesi için zorlamayarak hata mı etmişti? Bu bilgi kalıntıların kimliğinin belirlenmesine yardımcı olabilir ya da en azından Rory'nin endişelerini hafifletebilirdi. Ondan bir iz bulmak için çeşitli sosyal medya sitelerini araştırmıştı ama şimdiye kadar bir şey bulamamıştı. Nikki ona Becky'nin sosyal medyada, hatta şebekede bile olmayabileceğini söylemişti ama onu hiçbir yerde bulamamak tuhaftı. Düzinelerce Becky Anderson vardı ama şimdiye kadar hiçbiri doğru Becky'ye ait değildi.

Nikki eyaletin kayıp ve kimliği belirsiz kalıntılar veri tabanına giriş yaptı. Kalıntılar Becky'ye ait olsa bile, kayıp ihbarı yapılmamış olabilirdi, özellikle de memleketinden taşınmış bir evlatlık çocuk olduğu için. Kayıp kişiler veri tabanında bir şey bulamazsa, Nikki çeşitli FBI veri tabanlarında Becky ile ilgili herhangi bir kayıt olup olmadığını kontrol edecekti.

Kocaman bir esneme gözlerini sulandırdı. Bu cevapları gerçekten aramalı mıydı? Şimdiye kadar bir davayı tehlikeye atacak bir şey yapmamıştı ama bir kayıp ihbarı bulursa, işleri hızlandırması için bilgiyi Miller'a iletmeli miydi? Bir şey bulursa Rory'ye söylemeli miydi?

Profesyonel cevabı hayırdı, çünkü Becky olduğu ortaya çıkarsa Nikki'nin Rory için yapabileceği en iyi şey bu işe karışmamak ve Miller ile Liam'ın davayı çözmesine izin vermektir. Miller'ın itibarını zedeleyecek bir şey yapmak istemediği gibi, doğru kişiyi bu suçtan içeri tıkma yeteneğine de gölge düşürmek istemiyordu.

İşleri başkasının halletmesine izin vermenin zamanı gelmişti. Yarın büyük bir gündü ve Nikki'nin biraz dinlenmesi gerekiyordu.

DÖRT

Aptalca olduğunu biliyordu ama Nikki FBI binasına girer girmez spot ışıklarının altına girmiş gibi hissetti. Binadaki herkes onun kim olduğunu biliyordu, ya Tyler ve ailesinin cinayetleri etrafındaki medya sirkinden ya da daha önceki davalarda onlarla birlikte çalışmış olmasından dolayı. Bu binadaki her bir kişinin neden izne ayrıldığını bildiğini biliyordu ve muhtemelen çoğu bugün geri döneceğini de biliyordu. Çok fazla insanla konuşmamak için bu sabah erken gelmişti, bu yüzden güvenlik görevlisine el salladı ve neredeyse asansöre koştu.

Büyük suçlar en üst katın tamamını kaplıyordu ve Nikki asansör yükselirken düğmelerin yanmasını izledi, ter ensesini ıslatıyordu. Kapılar açıldı ve yanakları kızararak dışarı çıktı. Kabinler denizini taradı, çoğu insanın henüz işe gelmediğini görünce rahatladı. Yavaşça patronunun ofisine doğru yürürken kalbi göğüs kafesine çarpıyor, bu garip görüşmeden korkuyordu. Tyler'ın cenazesinden beri Sorumlu Özel Ajan Hernandez'i ilk kez yüz yüze görüyordu.

Hernandez'in kapısı açıktı; Nikki kapıyı çaldı ve patronunun ofisine girdi. Hernandez gülümsedi ve oturmasını işaret etti. "Ajan Hunt. Sizi görmek ne güzel. Siz ve kızınız nasılsınız?"

Özel Ajan Victor Hernandez Nikki'nin büro şefiydi ve muhtemelen Nikki'nin tanıdığı en soğukkanlı kişiydi. FBI'ın bürokrasisiyle başa çıkmak için mükemmel bir seçimdi ve Nikki, birimini çok az müdahaleyle yönetecek kadar ona güvendiği için şanslıydı. Hernandez Tyler'ın katilinin yakalanması sırasında verdiği kararların hiçbirinden memnun olmamıştı ve Nikki onun diğer pek çok amir ajandan daha sabırlı olduğu için şanslı olduğunu biliyordu.

"İyi gidiyoruz," dedi Nikki. "Her şeyi günü gününe yaşıyoruz." Sohbet etmek için fazla gergin hissediyordu ve zihnini meşgul etmesi gerekiyordu. "Sakıncası yoksa işlere yetişmeye başlamak istiyorum."

Hernandez ona baktı. "Geçen hafta bana işlere yavaş yavaş geri dönmeyi planladığını söylemiştin."

"Öyleyim," dedi Nikki. "Yapmam gereken bir sürü evrak işi var ve davaları hızlandırmak istiyorum."

Hernandez, "Sahaya geri dönmek için acele etmenize gerek yok," dedi. "Korkunç bir travma yaşadınız."

"Biliyorum. Bu yüzden evrak işlerine odaklanıyorum... en azından bugün için," dedi Nikki. "Terapistim hazır olduğumu düşünüyorum efendim."

İçini çekti. "Ajan Hunt, geçmişte kişisel geçmişiniz - trajik olsa da - değerli bir varlık olduğunu kanıtladı. Kurbanlarla ve aileleriyle birçok ajanın kuramayacağı düzeyde özdeşim kurabiliyorsunuz ve bunun suçları çözmek için çok önemli olduğuna inanıyorum. Profil çıkarma biriminin başına geçmeni istememin nedenlerinden biri de buydu ve aynı zamanda başkalarının yapamayacağı bazı davalarda çalışmana izin vermemin nedeni de buydu. Senin her durumun üstesinden gelebileceğine inandım."

Nikki tereddüt etti. "Sence bu değişti mi?"

"Bilmiyorum," dedi Hernandez. "Ailene olanların üstesinden gelmek için yılların vardı. Çocuğunu neredeyse kaybedeli sadece üç ay oldu ve... bilirsin işte. Bunu söylememe gerek yok. Demek istediğim, sahaya dönmeden önce biraz daha zamana ihtiyacın varsa kimse seni yargılamayacak. Cezalandırılmayacaksın ya da dışarı itilmeyeceksin. Seni buraya getirmek için savaştım ve kesinlikle seni kaybetmek istemiyorum. Ancak bu ofisi ve çalıştığımız davaları korumak zorundayım ve eminim ki işe geri dönmeye hazır olmadığına dair en ufak bir ipucu varsa bir savunma avukatının ne yapabileceğini biliyorsundur."

Nikki kuru bir sesle, "Bu yüzden işe dönmeden önce bizi değerlendirecek psikologlarımız var," dedi. Onun kendi tarafında olduğunu biliyordu ama aynı zamanda zor bir durumdaydı. "Sana söz veriyorum, hazırım ama bir şeyler değişirse geri adım atarım."

"Tek istediğim bu." Hernandez saatini kontrol etti. "Dönüşünüz iyi zamanlanmış. Bir kaçakçılık davası üzerinde çalışan bir ajan uzmanlığınızı istedi ve bence bu her şeye geri dönmeniz için harika bir yol. Muhtemelen ofisinizin dışında bekliyordur."

Nikki kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Dur tahmin edeyim. Justin Nash mi?" E-postasında açıkça sabah dokuzdan sonra diyordu. Nikki'nin akademideyken onunla çıkma konusunda hiçbir zaman ciddi olmamasının nedenlerinden biri de bu tavrıydı. İyi bir seks ve arada sırada gerçek bir sohbetten başka bir şey değildi.

Yerleşmek için bu kadar zaman yeter, diye düşündü. "O zaman onu bekletmesem iyi olur," dedi Hernandez'e ve uzaklaştı.

Nikki binanın karşı tarafındaki köşe ofisine yöneldi ve Nash'in duvara yaslanmış bir şekilde beklediğini gördü. "Günaydın Justin."

Nash dönüp gülümsedi ve Nikki bir an için kendini yeniden FBI Akademisi'ne yeni başlayan bir acemi gibi hissetti. Nash'e aşık olmak çok kolaydı. "Nikki. Bugün geri dönme konusunda fikrini değiştirdiğinden endişelenmeye başlamıştım," dedi çabucak solan bir gülümsemeyle. "Tyler'a olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Sen nasılsın?"

Nikki ofis kapısının kilidini açarak, "Peki," dedi.

Nash utangaç görünüyordu. "Görmek istemeyeceğinden korkuyordum. Ben."

"Uzun zaman önce yatağının direği için bir çentik olduğum için mi?" Nikki güldü. "Ben gönüllü bir katılımcıyım." Kaba görünmek istemediği için tereddüt etti. "Bana birkaç dakika izin verir misiniz? Bir süredir ofisimi ilk kez görüyorum. Sadece yerleşmek istiyorum."

"Sorun değil. Dinlenme odanız nerede? Bize kahve getireyim. Hâlâ çok fazla krema ve şeker alıyor musun?"

"Her zaman," diye yanıtladı Nikki ve onun gidişini izledi. Göğsündeki baskı hafifledi. Rahatlamak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Nikki, Nash'e masasının önüne oturmasını işaret etti. Postaları temizlemiş, bilgisayara giriş yapmış ve telefonunu ofiste bulundurduğu kablosuz şarj cihazına takmıştı. Aylar sonra kendini bu kadar rahat hissetmesine şaşırmıştı. "E-postanızda bir seks kaçakçılığı davası üzerinde çalıştığınızdan bahsediliyordu."

Başını sallayarak yerine oturdu. "Evet, Adalet Bakanlığı ile ortaklık kurdum. Dört yıl önce Adalet Bakanlığı, çeşitli kolluk kuvvetleri uzmanlarından oluşan bir görev gücü oluşturdu.

Seks tacirlerine, özellikle de ülke çapında faaliyet gösteren büyük şebekelere sızmak. Güvenilir bir muhbir, İkiz Şehirler bölgesinde büyük bir oyuncunun faaliyet gösterdiğini söylüyor. Bana bir görüşme için yardımcı olmanızı ve şüphelinin profilini çıkarmanızı istiyorum."

"Görüşme kiminle?"

"Bir limuzin servisi sahibi. İşini insan ticareti kurbanlarını taşımak için kullandığını düşünüyoruz."

Nikki bunun kızları alıcılara, müşterilere götürdüğü ya da eyaletten eyalete taşıdığı anlamına gelip gelmediğinden emin değildi. Nash'e, "Tek bir görüşmeden yola çıkarak birinin profilini çıkarmak zor olacak," dedi. "Bir muhbirden bahsettiniz. Ona ulaşabilir miyim?"

Nash başını salladı. "Böyle bir şey söz konusu değil. O koruyucu gözaltında. Sadece bu adamın profilini çıkarmak için yardımınıza ihtiyacım var."

Normalde Nikki olaya karışan herkesle yüz yüze görüşme yapmakta ısrar ederdi, çünkü vücut dili satır aralarını okumak ve bir profil oluşturmak için çok önemliydi, ancak Nash'in Adalet Bakanlığı'nın ve görev gücünün insafına kaldığını anladı.

"Muhbirinizin verdiği bilgilerin doğru olduğuna inanıyor musunuz?" Nikki sordu.

"Kesinlikle," dedi Nash. "Bu öğleden sonra şoförle konuşmak istiyorum. Öğle yemeği için müsait misin?"

Nikki günü ofiste geçirmeyi umuyordu ama yine de ata binebilirdi. "Bana nerede ve ne zaman buluşacağımızı mesaj at."

"Harika." Gitmek için ayağa kalktı, onunla kapı arasında garip bir şekilde baktı. "Davaya aşına değilsiniz ve size daha fazla ayrıntı veremememin işinizi zorlaştırdığını biliyorum. Ama sadece onu gözlemlemeni istiyorum."

Biri sertçe kapıyı çaldı ve ardından kapı hızla açıldı. "Tekrar hoş geldiniz." Courtney elinde büyük bir kahve ve Nikki'nin en sevdiği yer olan St. Paul'deki Black Sheep Coffee'den bir kutu hamur işi ile içeri girdi. Kısa bir süre durup Nash'e baktı. "Kötü bir zaman mı?"

Courtney, birkaç yıl önce Nikki'den suçlu profili çıkarma biriminin başına geçmesi istendiğinde işe aldığı ilk kişilerden biriydi. Çok çabuk kaynaşmışlardı ve Courtney uzun süredir Nikki'nin geçmişini bilen tek kişiydi. Birimin başı olarak

Adli tıpta, çoğu gün her işin ustasıydı ve Nikki'nin ekibinin hayati bir parçasıydı.

"Zaten koşmam gerekiyor," dedi Nash. "Bu bilgiyi sana e-posta ile gönderirim, sen de öğleden sonra bana haber verirsin." Tereddüt etti. "Seni görmek gerçekten çok güzel Nicole."

Nikki kızardı, Courtney'nin kapı kapandığı anda saldıracağını biliyordu. "Sen de."

Courtney'e başıyla selam verdi. "Ajan Justin Nash."

Courtney'nin gözleri büyüdü ve Nikki içten içe inledi. Hiç kimse Court'tan daha kötü bir poker suratına sahip olamazdı. "Courtney. Adli tıp. Hizmetinizdeyim."

"Bildiğim iyi oldu." Nash sırttı ve sonra kapıya yöneldi.

Courtney kapıyı kapatmak için sadece iki saniye bekledi ve sonra Nikki'ye döndü. "Justin Nash gibi mi?"

Nikki başını salladı. "Tek ve biricik. Bir görev gücü üzerinde çalışıyor ve bir şüphelinin profilini çıkarmak için yardım istiyor. Hernandez ona seve seve yardım edebileceğimi söyledi."

"Mantıklı." Courtney ona sıcak fincanı uzattı. "Karamelli macchiato, ekstra karamelli."

"Teşekkürler." Nikki kahveyi yudumladı ve şekerli tatlılığın tadını çıkardı.

Courtney, Nash'in boşalttığı koltuğa oturdu. "Laboratuvarda Rory'nin ekibinin bulunduğu kalıntılar var."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Dün oradaydım. Bagajdan bir şey aldın mı?"

"Henüz değil," dedi Courtney. "Çimento üst kısmı mahvetmiş, belli ki. Hatta içeriye biraz sızmış ama kurtarmaya çalıştığım bir seri numarası var. Eğer bunu bulabilirsem, en azından olası bir zaman dilimi bulabiliriz. Blanchard adli antropologu aradı ama önümüzdeki hafta bir konferansta olacakmış."

Nikki, Miller'ın faili meçhul bir dava için başka bir adli antropolog getirmek üzere bütçesinden para harcamasına izin verilmeyeceğini biliyordu. Bu tür davaları çözme olasılığı çok düşüktü ve şerif olarak Miller harcadığı her kuruşun hesabını vermek zorundaydı.

Courtney, "Onu adli odontoloğumuzla temasa geçirdim," dedi. "Miller son yıllarda bölgede kaybolan kadınların bir listesini çıkarıyor."

son birkaç on yılda bulup göndermiş. Kafatası ve dişler oldukça iyi durumda. Eğer bunları karşılaştırabileceğimiz kayıtlar bulabilirsek, sanırım kimliğini tespit edebiliriz."

"Peki ya kemiklerinden ve ceninden alınan DNA?"

"Asistanım yetişkin kadın DNA'sı üzerinde çalışıyor." Courtney dudaklarını büzdü, duygularını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Cenin kemiklerinden örnek almak için çalışıyorum. Çok kırılanlar."

"Başaracaksın," dedi Nikki. "Sana güveniyorum."

"Oh, numuneyi alacağımı biliyorum," dedi Courtney. "Bu beni çok kızdırıyor. Ve onları öldüren kişiyi bulma şansımız çok düşük."

Nikki de aynı fikirdeydi ama normalde neşeli olan arkadaşını üzgün görmekten nefret ediyordu. "Daha garip şeyler de oldu, biliyorsun," dedi.

"Doğru." Courtney ayağa kalktı ve gerindi. "Ve karmanın eninde sonunda işleri yoluna koyma gibi bir yöntemi var."

Nikki'nin bilgisayarının zili çaldı. "Vay be. O dosyayı hazırlamış olmalı."

"Kim? Nash mi?"

Nikki başını salladı ve arkadaşı için e-postanın önemli noktalarını seçti. "Nash az önce bana davayla ilgili elindeki her şeyi gönderdi. Elinde, İkiz Şehirler'deki bir şebeke tarafından insan ticareti yapıldığına inanılan, yaşları on bir ile on altı arasında değişen bir düzine kızın listesi var."

Courtney kaşlarını çattı. "İçindeki kızlardan herhangi birinin hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor mu?"

Nikki, "Birkaçı ölmüş olarak işaretlenmiş," dedi. "Bu liste doksanlı yılların sonlarına kadar uzanıyor."

Courtney, "Üniversite yurtlarımızda internete kavuşmanın ne kadar heyecan verici olduğunu hatırlıyorum," dedi. "Öğrenciler için hayat değiştiriciydi. Dışarıdaki sümsükler bunu hemen çocuk alıp satmak için kullanmaya başladılar."

"Evet," dedi Nikki. "Ve teknolojideki tüm gelişmelere rağmen, bu adamları yakalamakta hala zorlanıyoruz çünkü her zaman bizden bir adım öndeler. Doksanlı yıllarda yaptıkları gibi çocukları kaçırmak yerine, onları çevrimiçi olarak tuzağa düşürüyorlar. Sunucuları değiştiriyorlar

Her zaman -her zaman yargı yetkimizin olmadığı başka bir ülkede ev sahipliği yaparak- her zaman iki adım geride kalmamızı sağlıyorlar. Bu çıldırtıcı bir durum."

"NamU'ları iyice incelediklerini varsayıyorum?" Courtney sordu. NamUs kayıp ve kimliği belirsiz kişiler için ulusal bir veri bankasıydı.

"Söylemedi," dedi Nikki. "Ama bu federal bir görev gücü, yani eminim vardır."

"Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver. Biliyorsun ben bir keşim."

Herkesin kitap okumak, bisiklete binmek ya da nispeten normal bir şeyler yapmak gibi işin gereklilikleriyle başa çıkma yöntemleri vardı ama Courtney genellikle boş zamanlarını internette kayıp kişi dosyalarını tarayarak ve onları ülkenin dört bir yanındaki sahipsiz cesetlerle eşleştirmeye çalışarak geçiriyordu. Veri tabanı harika bir araçtı ama zaman alıyordu ve getirisi tartışmalıydı, bu yüzden Nikki görev gücünün, özellikle de Nash'in buna fazla zaman harcadığından şüpheliydi. Kötü adamların yakalanmasına yardımcı olan sıkıcı işleri yapmaktan hiç hoşlanmazdı.

Courtney kendi kahvesini bitirdi ve fincanı Nikki'nin ofisinde tuttuğu geri dönüşüm kutusuna attı. "Laboratuvara gitsem iyi olacak. Hâlâ bagajı biyolojik örnekler için test ediyoruz ve ben orada yokken kimsenin ona dokunmasını istemiyorum."

"Bir şey bulursan beni ara," dedi Nikki. "Kahve için tekrar teşekkürler."

"Sorun değil." Courtney kapıda duraksadı. "İyisin, değil mi?"

Nikki, "İş benim için her zaman bir sığınak olmuştur," dedi. "Geri döndüğüm için mutluyum."

"Lacey nasıl?"

"Açıkçası beklediğimden daha iyi. Rory'nin ailesinin yanımızda olması büyük bir nimet oldu."

"Güzel," dedi Courtney. "Umarım bu faili meçhul vakanın kimliğini tespit edebilirim, böylece o da işine geri dönebilir."

Courtney laboratuvara gittikten sonra Nikki e-postalarını kontrol etti ve ilgili olanlara yanıt verdi. En azından son birkaç aydır

bir dizi yüksek profilli davanın ardından nispeten sessiz kaldı.

"Seni tekrar masanın arkasında görmek güzel." Ortağı Liam Wilson kapının girişinde duruyordu. Lacivert elbise pantolonu ve açık mavi gömleğiyle profesyonel görünüyordu ama Liam'ın boyu ve kızıl saçları onu kalabalıkta dikkat çekici kılıyordu. Elindeki kâğıt torbayı havaya kaldırdı ve sırttı. "Evimin yakınındaki fırında durdum ve biraz kruvasan aldım. Son çikolatayı aldığıma eminim."

Paul'deki bir Vietnam fırınından gelen kruvasanlar bu dünyanın dışındaydı ve çabucak tükendi. "Sen harikasın."

Güldü. "Şey, üç tane vardı. Ben ikisini yedim."

Liam sanki bacağı boşmuş gibi yiyordu, bu yüzden Nikki şaşırmadı. "Zaten sadece bir tane yiyebiliyorum yoksa karnım ağrıyarak dolaşacağım. Bil bakalım bu sabah kimi kaçırdın?" Plastik kabı açtı ve nefis kokuyu içine çekti.

"Courtney?" Artık boş olan kahve fincanını işaret etti. "Onun için birkaç tane bademli aldım."

"Rory'nin çalıştığı bavulda bulunan cenin kemikleri üzerinde çalışmak için laboratuvara tıkilıp kaldığı için mutlu olacak." Nikki kruvasanın üzerine tereyağı sürdü ve bir ısırık aldı. "Tanrım, ne zamandır bunlardan yememiştim. Çok güzel."

"Biliyorum," dedi Liam. "Neyse ki meşguller de çok sık durmuyorum, yoksa gerçekten kilo almaya başlayabilirdim."

"Kapa çenenı," dedi Nikki lokmalar arasında. "Hiçbir kadın bunu duymak istemez, özellikle de karnını doyururken."

Liam güldü. "Bu arada, Miller bu sabah beni aradı ve kemikler tespit edildikten sonra yardımcı olup olamayacağımı sordu. Sizin bu konuda zaten konuştuğunuzu söyledi."

"Evet." Nikki, Miller'ın Liam'ı doğrudan aramasına şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. Ekibe yardım etmeyi teklif etmişti ama bugün işe döneceğini biliyordu. Kalıntıların Rory'yle bağlantılı olduğu ortaya çıkmadığı sürece, Nikki'nin de yardım etmemesi için hiçbir neden yoktu. "Yetişkin dışının kimliğini henüz tespit edemediler mi?"

"Bu sabah kayıp kişilerin dış kayıtlarını karşılaştırıyorlar. Rory nasıl?"

"Hayal kırıklığına uğramış," dedi Nikki. "Kalıntıların kim olduğunu öğrenmek istiyor ama bu iş açısından da stresli bir durum. O zaten

İşin gerisinde. Bu arada, daha önce Courtney'den bahsetmiyordum. Akademiden Justin Nash hakkında konuştuğumu hatırlıyor musun?"

Liam'ın gözleri parladı. Liam bir FBI tarih bağımlısıydı ve Adam Walsh davasının onun kolluk kuvvetlerine girme kararının ardındaki itici güçlerden biri olduğunu biliyordu. "O burada mı?"

Nikki, "Bir profil için yardımımı istiyor," dedi. "Ve çok heyecanlanma. Ailesinin sahip olduğu özgeçmişe sahip değil."

"Yine de bir ara onun aklını almak isterim. Onlardan çok şey öğrenmiş olmalı."

Nikki ona bugün ilerleyen saatlerde yardım etmeyi kabul ettiği mülakattan ve Nash'in insan tacirleri hakkında anlattıklarından bahsetti. "Bir profil için yeterli bilgi olduğundan emin değilim ama ne yapabileceğime bakacağım."

"İyi şanslar," dedi. "Miller'dan haber alırsam sana haber veririm. Yetişmem gereken bir yığın rapor var."

Başını salladı, ağzı kruvasanla doluydu. Nikki, Liam ve Courtney gibi insanlarla çalıştığı için şanslıydı. Zamanları olduğunda ikisini de bir şeyler içmeye götürmesi gerekecekti.

Telefonunda Rory'nin numarası yanıp söndü. Nikki parmaklarını yaladı ve cevap verdi. "Selam. Az önce yapış yapış bir çikolatalı kruvasan yedim. Sabahın nasıl geçiyor?"

"Bu o." Rory'nin sesi titriyordu. "Miller 1997'den beri kayıp olduğunu söyledi, muhtemelen aynı geceden beri. Arkadaşlarını görmek için neden hiç geri gelmediğini hep merak ettim ama kendimi onu unutmaya zorladım." Titreyerek hıçkırdı. "Kardeşi ve ben ayrıldıktan sonra irtibatı kaybettik. Neden bana onun kaybolduğunu söylemedi?"

Nikki yumuşak bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Ama Rory, bu kesin bir teşhis değil. Hâlâ hayatta olabilir, o olmayabilir."

"Miller yakında resmi bir kimlik bulacağını söyledi ama buldukları madalyonun üzerinde kızın baş harfleri var." Titreyen bir nefes aldı. "Ayrıca hamile olduğunu da söyledi. Bebek benden olabilir." Nikki'nin göğüs kafesine baskı uygulandı. Rory'nin zor nefes aldığını duyabiliyordu ama ağlıyor muydu yoksa panik atak mı geçiriyordu anlayamıyordu. "Biliyor muydun?"

"Evet. Ölüm müfettişı dün bize cenin kemiklerinden bahsetti."

"Neden bir şey söylemedin?" Rory sordu.

Nikki yatıştırıcı bir sesle, "Çünkü kimliği belirlenene kadar bunun bir önemi yoktu," dedi. Kendini çok kötü hissediyordu ama sadece Rory'yi korumaya çalışıyordu. "Sana cenin kemiklerinden dün söz etseydim, kendini ne kadar kötü hissederdin?"

Rory hemen cevap vermedi ama onun ağladığını anlayabiliyordu. "Onu uzun zamandır düşünmemiştim. Hemşire olmak istiyordu. Şehirde yarı zamanlı bir programa kaydolmaktan söz ederdi. Harika bir hemşire olurdu, Nik."

"Eminim öyle yapardı. Keşke acını dindirmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı ama Rory, hemen sonuca varıyorsun. _"

Rory, "Geri döndüğün ilk gün sana bunu söylememeliydim," dedi. "Tyler'la yaşadığın onca şeyden sonra olmaz."

"Elbette benimle konuşmalısın," dedi Nikki. "Durumlarımızı karşılaştıramayız. Kayıp kayıptır ve keder de kederdir. Bu kadar üzgün olmaya hakkın var ve bu konuda konuşmalısın. Olayları içinize atmak yapılacak en kötü şeydir. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum," diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Miller aşağı inmemi ve bir açıklama yapmamı istiyor," dedi. "Gerçekten yalnız gitmek istemiyorum."

"Ne zaman gidiyorsun?" Nikki, Miller'ın konuşmak için gelmesini istemesine şaşırمامıştı. Becky'yi muhtemelen çoğu insandan daha iyi tanıdığı için, ikinci derece kanıtlar Rory'yle konuşması için yeterliydi.

"Ona bu öğleden sonra dedim," dedi. "Annem ve babam o zamana kadar meşguller ve Lacey'ye parka gideceğimize söz verdim."

Nikki, Rory'nin Lacey'ye duyduğu sevginin kendisi için ne kadar önemli olduğunu ifade edebilmeyi diledi. "Öğle yemeği toplantım var ama seninle orada buluşabilirim. Lacey nasıl?"

"İyi, sanırım," dedi. "Çizgi film izledik ve kahvaltıda Tarçınlı Tost Crunch yedik."

Nikki gözlerini devirdi. Lacey'nin çok fazla şekerli mısır gevreği yemesine izin vermemeye çalışıyordu ama Rory hayır demekte zorlanıyordu ve Lacey de biliyordu ki

O.

"Mutfakta bulmaca çözüyor." Rory'nin sesi sakinleşmişti.

Biraz. Lacey'ye odaklanmasının günü atlatmasına yardımcı olacağını umuyordu.

"Ona bu gece görüşeceğimizi söyle," dedi Nikki. "Seni seviyorum. Bunu da atlatacağız."

"Evet, umarım öyledir," dedi. "Ben de seni seviyorum."

FBI'nın kayıp kişiler veritabanına girip Becky hakkındaki raporu alırken Nikki'nin içinde bir huzursuzluk dalgalandı. Kız çok güzeldi: parlak sarı saçları, kristal mavisi gözleri ve Nikki'nin o güne kadar gördüğü en geniş gülümsemesi vardı. Dün toprakta gördüğü çürümekte olan iskeleti düşündü, beyaz kemikler kirle kaplanmıştı. Şimdi Becky'den geriye kalan tek şey gümüş madalyon muydu?

BEŞ

Nikki'nin Nash'in ögle yemeği için seçtiği yeri bulmak için GPS'ine ihtiyacı yoktu. Prestijli Minnesota Kulübü'nün bir parçası olan Herbie's on the Park, rakipsiz mutlu saatleri nedeniyle iş yemekleri için popüler bir yerdi. Bilim Müzesi'nin yakınındaki konumu park etmeyi zorlaştırıyordu ama Nikki kapalı otoparkta bir yer bulmayı başardı. Motoru kapattı, dikiz aynasına baktı ve saçlarını düzeltti. Uzun zamandır ilk kez bugün biraz makyaj yapmıştı ama Herbie'nin yerine yürürken muhtemelen terden akacaktı.

Güneş lacivert bluzunun üzerine vuruyordu ve Nikki ensesinin terden ıslandığını hissedebiliyordu. Bugün ofisten çıkmayı planlamamıştı, yoksa ona göre giyinirdi. Nikki uzun zamandır Herbie'nin Yeri'ne gitmemişti, bunun en büyük nedeni de Minnesota Kulübü'nün eski ve bazen de iğrenç olan yerinin onu hep soğutmuş olmasıydı.

Siyah beyaz üniforma giymiş genç bir hostes onu Nash'in masasına götürdü.

"Üzgünüm, geciktim." Nikki çok erimiş ve amatörce görünmemeyi umarak yerine oturdu.

"Tam zamanında," dedi Nash. "Bugünlerde ne içiyorsun?" Ağzının kenarında sinsî bir sırıtma belirdi. "Yanlış hatırlamıyorsam akademide Coors Lite seviyordun."

"Neyse ki damak tadım olgunlaştı." Nikki tepkisini gizlemeye çalışarak siyah peçeteyi kucağına yaydı. Tyler Coors Lite içen bir adamdı ve o zamanlar Tyler ne alırsa içmekten mutlu olurdu. "Ama iş yerinde içmiyorum."

Nash bardağını kaldırdı. "Ağır kola, çok hafif viski. Lezzet katmak için sadece bir damla."

"Bana hiçbir şeyi gerekçelendirmek zorunda değilsin. Ben senin amirin değilim." Nikki bir kola sipariş etti ve işler nostalji yolunda ilerlemeden önce konuyu değiştirmeye karar verdi. "Bana gönderdiğin her şeyi okuma şansım oldu. Listenin 1999'a kadar gitmesini beklemiyordum. Görev gücü bu kayıp kızların insan ticareti kurbanı olduğunu nasıl tespit etti?"

Nash bardağını kenara itti ve öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı. "Henüz tüm yakın akrabalarının izini bulamadım, ancak her ikisi de on dört yaşında olan kızları iki yıl arayla Shingle Creek Crossing adlı alışveriş merkezinde kaybolan birkaç aile üyesiyle konuştum." İçkisini yudumladı.

"Her ebeveynin kâbusu." Birkaç ay önce Mall of America'da Lacey'i gözden kaybettiğinde onu saran felç edici panik Nikki'nin beynine kazınmıştı. Sayısız kayıp çocuk vakasında çalışmıştı ama kendi çocuğu ilk kez bu kadar tehlikedeydi. "Alışveriş merkezleri ve büyük mağazalar hâlâ çocuk kaçırmak isteyen insanlar için en iyi avlanma alanları - alışveriş merkezine gelen çocukları izleyip hangisinin en savunmasız konumda olduğunu bulabiliyorlar. Sonra da harekete geçiyorlar. Ancak seks tacirleri genellikle kızları doğrudan kaçırmazlar. Birçoğu, eminim biliyorsunuzdur, kurbanları kendilerine bağımlı hale getirebilmek için zaman harcarlar. Hatta ailelerin içine sızdıkları bile biliniyor."

Nash içkisini yudumladı. "Evet. Annemle babam tüm zamanlarını bu konu hakkında konuşarak geçirirlerdi."

Nikki Nash'in küçük Adam Walsh'un kaçırılmasından bahsettiğini biliyordu. Nash'in babası, polisin kayıp çocuk vakalarına yaklaşımını değiştiren kaçırılma soruşturmasının bir parçasıydı. Bu, FBI'ın destek verdiği ilk kayıp çocuk vakalarından biriydi ve Adam'ın kaçırılması ve ardından ölümü, kolluk kuvvetlerinde bütün bir neslin değişmesine yol açmıştı. Adam'ın ölümünü takip eden yıllarda, yabancıların kaçırılmasıyla ilgili istatistikler, kaçakların ve diğer hafifletici koşulların olduğu bazı vakalarda şişirilmiş ve kamuoyu çoğu kaçırma olayının çocuğun tanıdığı biri tarafından gerçekleştirildiğini unutmaya başlamıştı.

"Annem yıllarca 'küçük Adam Walsh' uyarısını kullandı, özellikle de soyadımız aynı olduğu için." Küçük bir çocukken alışveriş

çok sıkıcıydı. Nikki ne zaman elbise askısında oynamak için kaçmaya çalışsa, annesi ona 'annesi bir saniyeliğine kafasını çeviren' küçük Adam Walsh'u hatırlatıyordu.

Nash kuru bir sesle, "Benimki de," dedi.

Nikki onu tekrar yola getirmeye karar verdi. "Bu ikisi doksanlı yıllarda kaçırıldı, değil mi? Kaçakçılık çetesinin bir parçası olduklarını nereden biliyorsun?"

"Muhbirimizin ifadesi," dedi Nash. "Sizinle paylaşmama izin verilmeyen kanıtlarla birlikte."

Nikki onun çenesinin gerginliğinden daha fazla bilgi vermeyeceğini anlayabiliyordu. "Pekâlâ o zaman. Bugün kiminle görüşüyoruz?"

"Gordon Kendrick. Profesyonel spor takımları ve ziyarete gelen ünlüler tarafından kullanılan bir limuzin ve parti servisinin sahibi. Politikacıların da gözdesi."

Görüşmede daha fazlası olduğunu ve Nash'in Adalet Bakanlığı görev gücüyle olan ilişkisinin paylaşabileceği bilgi miktarını sınırladığını biliyordu, bu yüzden ona baskı yapmadı. Buraya sadece Kendrick'i gözlemlemek ve potansiyel bir suçlu profili hakkında görüş bildirmek için gelmişti. Normalde Kendrick'le ilgili temel bilgileri zaten biliyordu: yaşı, geçmişi ve kamuya açık kayıtlardan ve FBI'ın çeşitli veri tabanlarından bulabileceği diğer her şey. Bir kişinin sosyal ve iş çevrelerinde nasıl hareket ettiğini anlamak bir profilin ilk adımıdır ama Nikki Kendrick'in vücut diline ve Nash'in sorularına verdiği cevaplara güvenmek zorunda kalacaktı.

Nash saatini kontrol etti. "Her an burada olabilir." Bakışları girişeydi ve kravatını gevşetmeye çalışıyordu. Nikki onun alnındaki boncuk boncuk teri fark etti.

"Takım elbise ceketin oldukça sıcak görünüyor," dedi Nikki. "Eminim Kendrick onu gömleğin ve kravatınla karşılamayı umursamayacaktır."

Nash'in yanaklarına pembe bir renk yayıldı. "Bu kadar belli mi?"

"Çok gergin görünüyorsun," dedi Nikki açık açık. "Çaylak gibi gergin. Bu adamdan korkmalı mıyız?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Nash. "Sadece bu röportajı ilk seferde doğru yapmak istiyorum. Sadece tek bir şansımız var. Eğer kaçakçılığa karıştıysa, ben onu sorguladıktan sonra alarma geçecek olan bütün bir organizasyonla bağlantılı olabilir."

"Bir FBI ajanıyla buluşacağını biliyor, değil mi?" Nikki söyledi. "Gergin olması gereken o, sen değilsin."

Nash ona bakmadan, "Biliyorum," dedi.

"Senin bir ajan olduğunu biliyor, değil mi?" Nikki sinirlenerek sordu.

"Sadece beni takip et ve onun hakkındaki gözlemlerini bana aktar. Bundan fazlasını bilmenize gerek yok."

Nikki ona ters ters baktı. "Etik olmayan ya da yasadışı bir şekilde yapılan bir görüşmede yer almayacağım. Bu yüzden onu konuşturmak için bir tür iş görüşmesiymiş gibi davranmamız gerekiyorsa, ilgilenmiyorum."

Nash dönüp Nikki'nin gözlerinin içine baktı. "Bana güvenebilir misin?" dedi sertçe.

Nikki bunu yapabileceğinden emin değildi ama artık geri adım atmak için muhtemelen çok geçti. Fikrini s ö y l e y e r e k insan tacirlerinin yakalanmasına yardımcı olabilecekse, bu riski göze almak zorundaydı. Şimdi çekip gitmenin kimseye bir yararı olmazdı.

"Bu arada," diye devam etti Nash. "Dün Washington County'de bulunan kalıntılar hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

Nikki, Nash'in neden faili meçhul bir dava hakkında soru sorduğunu merak ediyordu. Onun dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu? Konuyu değiştirmeye mi çalışıyordu? "Kalıntılar bir sandıkta bulundu, gömülmüştü ve üzeri çimento ve toprakla kaplıydı," dedi çabucak.

"Tanrım," dedi Nash. "Kelime oyununu mazur görün ama aşırıya kaçmışsınız. Olay yerinde olduğunu duydum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Nikki giderek daha da sinirlenerek konuştu.

Nash güldü. "Biliyorsun, sen bir tür ünlüsün, özellikle de kolluk kuvvetleri arasında. İnanılmaz bir ajan olacağını her zaman biliyordum ama hakkını vermeliyim Nicole, modern tarihin en kötü katillerinden bazılarını yakaladın. Sanki gerçek bir zihin okuyucususun."

"Emin olun, değilim," dedi Nikki. "Ben eğitilmiş bir davranış uzmanıyım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, birinin yalan söylediğini anladığım anlamına geliyor," dedi, onun soru sorma tarzından sıkılmıştı. "Neden kalıntılar hakkında soru soruyorsun?"

Nash kapıya doğru baktı ve içini çekti. "Şimdi de geç kaldı."

"Justin," dedi Nikki. "Neden kalıntılar hakkında bilgi edinmek istiyorsun?"

Bir an için onu inceledi. "Bu ikimizin arasında kalacak, değil mi?" "Elbette," dedi Nikki.

Viski ve kolasından bir yudum daha aldı. "Hamile miydi?"

Nikki bu soruyu beklemiyordu. Miller'ın bu bilgiyi kasıtlı olarak haberlerden uzak tuttuğunu biliyordu. "Bu garip bir şekilde özel bir tahmin."

"Pek sayılmaz," dedi. "Yaklaşık on sekiz ay önce Ohio'dan bir adamı hayatımda gördüğüm en iğrenç şeyleri indirirken yakaladık. Bilgisayarını aradık ve reşit olmayan çocuklarla birlikte olduğu videolar bulduk. Hemen bilgi karşılığında bir anlaşma için yalvardı. Bizi insan ticaretine maruz kalmış üç kıza ve onların günlük bakımından sorumlu bir ev annesine götürdü."

Nikki'nin zihni yarışıyordu. Bunun kalıntılarla ne ilgisi vardı? "Bu evden bir şey aldın mı anne?" diye sordu.

"İntihar etmeden önce, evet," dedi Nash. "Mezarları gösteren bir not ve elle çizilmiş bir harita bırakmış. On yedi yaşında iki kız, ikisi de hamileyken öldürülmüş." Nash biraz yeşile dönmüştü. "Kalıntıları tam olarak çürümemişti ama yüzleri o kadar kötü dövülmüştü ki yüz rekonstrüksiyonu mümkün değildi. Hem kızların hem de doğmamış bebeklerin DNA'ları elimizde ama CODIS'te kimseyle eşleşmedi."

"Ne yazık ki bu beni şaşırtmadı. Etrafta dolaşan bu tür yırtıcıların sayısı tahmin ettiğimizden çok daha fazla." Hâlâ Minnesota ile olan bağlantıyı görememişti. "Bunlar Ohio'daydı, değil mi?"

"Tutuldukları yer, evet," dedi Nash. "Ama cesetler kuzey Washington County'de gömülüydü. O şerifle çalışmak berbat bir şeydi. Sanırım sizin de onunla kişisel bir deneyiminiz var."

"Hardin mi?" Nikki'nin ailesi öldürüldüğünde teğmendi ve olay yerine ilk gidenlerden biriydi. Hardin kısa süre önce emekliye ayrılmak zorunda kalmıştı. "O kızlardan birinin daha önce bahsettiğiniz iki kişi olma ihtimali var mı?"

Nash, "Neyse ki her ikisinin de DNA'sı elimizde ve hayır, eşleşmedi" dedi. "Bu adamlar tarafından kaçırılan kızların kesin sayısını bile bilmiyoruz."

"Bu adamlar mı?" Nikki bastırdı. "Adalet Bakanlığı hepsinin aynı tacirler tarafından kaçırıldığını mı düşünüyor? Bu biraz zorlama, çünkü bu kurbanlar o kadar çok el değiştiriyor ve yer değiştiriyor ki, başlangıçta ülkenin başka bir yerinden alınmış olmaları tamamen mümkün."

"Biliyorum," dedi Nash. "Ama Washington County'de geçen yıl ortaya çıkarılan iki ceset ve şimdi üçüncüsü arasında, sanırım bir şeylere odaklanıyor olabiliriz."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Nikki. "Birbirine bağlayan gerçek bir kanıtınız yok-"

"Bunu seninle paylaşamamam var olmadığı anlamına gelmez," dedi Nash test edencesine. "Dinle, Washington County'deki yeni şerifi biliyorsun, değil mi?"

"Miller," dedi Nikki. "Onunla birkaç davada birlikte çalıştım. En iyilerden biri. Laboratuvarımız kalıntıları hızlı bir şekilde tanımlamak için soruşturmasına yardımcı oluyor, ancak şu anda kemiklerin kaç yaşında olduğunu veya kurbanın nasıl öldüğünü bilmiyoruz. Sadece kadın olduğunu biliyoruz."

Nikki hâlâ Nash'e güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi ama onun davasındaki kurbanlara yardım etmek istiyordu. "Buradaki işimiz bittikten sonra seni Şerif Miller'la tanıştıtabilirim. Stillwater'dan çok uzakta değiliz. Zaten karakola uğramayı planlıyordum."

"Harika." Nash'in gözleri büyüdü. "Kahretsin, işte orada." Nash ayağa kalktı ve kravatını düzeltmeye özen göstererek el salladı. "Bu arada, senin ve benim onu vergi kaçakçılığından soruşturduğumuzu sanıyor."

Koyu renk kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, rahat giyimli bir adam onlara doğru yöneldi. Ufak tefek ve zayıf olan Gordon Kendrick, reklamlarında limuzin yerine yarış arabalarına daha uygun olduğu konusunda hep şaka yapardı. Şahsen daha da ufak tefek görünüyordu ama kendinden emin bir iş adamının havasıyla yürüyordu.

"Bay Kendrick," dedi Nash. "Bu kadar kısa sürede benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

"Kolluk kuvvetlerimiz için her şeyi yaparım." Kendrick kısa bir süre durdu, gözleri Nikki'nin üzerindeydi. "Bu Ajan Hunt mı?"

Nikki hâlâ Nash'in vergi kaçakçılığıyla ilgili mırıldandığı şeyi anlamaya çalışıyordu. Kendrick'in bunun vergilerle ilgili olduğunu düşündüğünü söylemek için nasıl son dakikaya kadar bekleyebilmişti? Elini uzattı. "Özel Ajan Hunt." Nikki ona masadaki boş koltuğa oturmasını işaret etti. "Aslında buraya gayri resmi bir sıfatla geldim, değil mi Justin?"

Nash onun sorusunu geçiştirerek, "Ajan Hunt sadece gözlem yapmak için burada," dedi.

Kendrick oturdu, hâlâ ona bakıyordu. "Özür dilerim, biraz kafam karıştı. Benim davama Ajan Hunt'ın atandığını sanıyordum? Benimle ilk iletişime geçtiğinizde e-postada öyle yazıyordu."

Nikki'nin onun kendisinden değil Tyler'dan bahsettiğini anlaması bir saniye sürdü. Tyler vergi soruşturmalarından sorumluydu, bu onun uzmanlık alanıydı. Bakışları ona bakmayı reddeden Justin'e kaydı. Nikki, "Hatırlatır mısınız, Bay Kendrick, asıl mesajı ne zaman aldınız?" dedi.

"Üç, belki de dört ay önce," dedi Kendrick. "Bana soruşturmayı görüşmek istediğinizi ve eğer bu işten hapis yatmadan kurtulmak istiyorsam sizinle çalışabileceğimi yazmıştınız. Kabul ediyorum, cevap vermem biraz zaman aldı ve sonra senden haber alamayınca, gözden kaçmış olabileceğimi düşünmeye başladım."

Nikki eşyalarını toplarken, "Anlıyorum," dedi. "İzninizle." Sonraki sözlerini Nash'e yöneltti. "İyi şanslar." Sonunda pişman olacağı bir şey yapmadan önce topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi.

"Nicole, bekle." Lobiye ulaştığında Nash ona yetişmişti. "Tyler'ın onu vergi kaçakçılığından soruşturduğunu sana söylemeliydim. Ama söylersem yardım etmeyeceğini düşündüm. Bu bir hataydı ve özür dilerim."

Yine de inanmadı. "Kendrick seninle buluşmayı kabul etsin diye beni kullandın. Neden beni buraya sürüklemek yerine Tyler gibi davranmadın?"

"Çünkü ben soruşturmalarımı bu şekilde yürütmem," diye tısladı. "Ve yardımına ihtiyacım var, Nicole."

"Umurumda değil," dedi Nikki kesin bir ifadeyle. "Açıkçası, sahada ne kadar zaman geçirdiğini ve bunu tam olarak nasıl elde ettiğini merak etmeye başlıyorum."

Çünkü benim oturduğum yerden, sen bir tren enkazısın."

"O zaman bana yardım et," diye yalvardı Nash. "Lütfen masaya geri dön. Kendrick şu anda şüpheli ve onu kaybedemeyiz."

Göğsüne sarıldı. "Eğer Kendrick vergi kaçırmaktan soruşturuluyorsa, senin davanla ne ilgisi var?"

"Belki de hiçbir şey," dedi. "Vergi soruşturması yüzünden burada değilim. Muhbirim bana Kendrick'in adını verdi. Seni buraya getirdim çünkü Kendrick sadece Ajan Hunt'ın onun davasına atandığını biliyor." Nash arkasına baktı. "Bu toplantıdan sonra sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Ama lütfen kal."

"Benden yardım istemenin bir nedeninin de Tyler'ın karısı olmam olduğunu itiraf edene kadar olmaz. Eski karısı," diye hemen kendini düzeltti. Tyler'ın vasiyeti ve yasal sorunlarıyla uğraşıyordu ve kendisine "eş" denmesine çok alışmıştı.

"Buraya gelmeni bunun için istedim, evet," dedi Nash. "Seni uyarmamakla aptallık ettim, ama yemin ederim ki bu gerçek bir dava ve yardımına ihtiyacım var."

"Peki," dedi Nikki. "Ama seni daha fazla yalan söylerken yakalarsam, ben yokum."

Bir önsezi yüzünden kariyerimi senin için riske atmayacağım."

"Bu bir önseziden daha fazlası, yemin ederim," dedi Nash. "Ve bu benim önsezim bile değil. Beni buraya getiren kocanızın içgüdüleriydi. Ona güveniyor musunuz?"

"Eski kocam," dedi Nikki sertçe. "Bana bir daha Tyler hakkında kişisel bir şey sorma. Bu hakkı kaybettin."

Başka bir şey söylemeden masaya geri döndü. Nash'in Tyler'ın ajan olarak itibarını zedelemesine izin vermeden önce cehennem buz tutacaktı.

ALTI

"Geri dönmene sevindim," dedi Kendrick, bir kadeh şarap uzatarak. "Seni gücendirmekten korkuyordum."

"Hayır, özür dilerim," dedi Nikki. "Başka bir toplantıya gitmem gerektiğini sanıyordum ama yeniden planlandı."

Nash bir aksilik olarak nitelendirdiği bu durumu açıklarken sahte bir gülümseme takındı. "Ajan Hunt'ın görüşmemiz hakkında bilgilendirildiğini sanıyordum ama yanıltılmışım. Vergi dosyanız yeniden görevlendirildi."

Nikki Kendrick'i izlemesi gerektiğini biliyordu ama Nash'in yalan söyleme yeteneğine kendini kaptırmıştı. Sözlerini o kadar kendinden emin bir şekilde söylüyordu ki Kendrick davaya kimin atandığını sormadı.

Kendrick ısrarla "Ben masumum," dedi. "Vergi işlerinin arkasında yakında eski eşim olacak kadın var."

"Eski karın dolandırıcı o zaman?" Nash sordu.

Kendrick başını salladı. "Kitaplarla o ilgileniyordu. Onları da pişirdiği ortaya çıktı. O kadın için hapse girmeyeceğim. Arabalarımı fahişeleri çalıştırmak için kullandığından eminim."

Nash kaşlarını kaldırarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Gerçekten mi? Bu suçlamayı destekleyecek herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Vergi soruşturmasını öğrendikten sonra bazı şeyleri araştırmaya başladım. Karımın kişisel takviminde boktan bir moteldeki bir odayla ilgili bilgiler buldum. İlk gördüğümde yine aldattığını düşündüm. Onu takip ettim ve bekledim. Evlilik sözleşmemiz var. Beni aldatırsa, hiçbir şey alamaz."

"Kanıtı elde etmek için yola çıktın." Nikki düşünmeden konuştu. Röportajları yönetmeye o kadar alışmıştı ki sessiz kalmak zordu.

"Elbette öyle," diye homurdandı Kendrick. "Otele gitmek için bir şirket arabası kullanmış ve daha sonra yaklaşık yirmi dakika boyunca tek başına içeri girmiş. O

çok müstehcen giyinmiş iki genç kızla geri geldi. Bana reşit değilmiş gibi göründüler. Takip etmeye ve nereye gittiğini görmeye çalıştım, ama her şeyi berbat ettim ve trafikte onu kaybettim."

"Onun kişisel takvimine nasıl girdin?" Nash sordu. "Dijital bir şeyden bahsettiğinizi varsayıyorum?"

Kendrick kıs kıs güldü. "Sinir bozucu derecede eski kafalı, küçük bir ajandayla dolaşıyor. Vergi kaçırma suçlamalarını öğrendikten sonra, bir gece sarhoş bir şekilde sızdıktan sonra eşyalarını aradım."

"Bay Bay Werner ile son konuşmanızdan bu yana başka bir şey öğrendiniz mi? Hunt?" Nash sordu.

"Hayır," dedi. "Onu terk ettim ve o zamandan beri de görmedim. Bırakın lanet evimi alsın. Kendime burada bir çatı katı aldım. Farklı ama hoşuma gidiyor."

"Ne gördüğün hakkında bir fikri olduğuna inanıyor musun?"

Kendrick başını salladı. "Kendini düşünmekle çok meşgul."

Nikki şakaklarını ovuşturdu. Nash'in saf olup olmadığını ya da Kendrick'le birlikte mi hareket ettiğini anlayamıyordu. Adam karısının kendisini aldattığını kanıtlayamazsa boşanma davasında çok para kaybedecekti ve Nikki, karısının takviminde otel buluşmasıyla ilgili nota rastladığına bir an bile inanmadı. Nash'e baktı ve Kendrick'i sorgulamanın Nash'i kızdırmaya değip değmeyeceğini düşündü. Onu buraya getirmek için oynadığı oyunu düşününce, Nikki umursamadığına karar verdi.

"Bay Kendrick, size bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedi Kendrick. "Ben açık bir kitabım. Onun için hapse girmeyeceğim."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Nikki. "Ajan Nash karınızla ilgili elinizdeki tüm kamera kayıtlarına ihtiyaç duyacak. Sanırım bir süredir onu takip ediyordunuz?"

Nash şaşkınlıkla ona baktı ama Kendrick hiç istifini bozmadı.

"Bende sadece onu takip ettiğim zamandan kalma bir tane var," dedi.

"Ajan Hunt, başka bir şeyi olduğunu düşünmek için bir nedenimiz yok."

Gözlerini Kendrick'inkilere kilitledi. "Bay Kendrick, ikimiz de yalan söylediğinizi biliyoruz."

Kendrick'in ifadesi dikkatle boştu. "Nasıl buldunuz, genç bayan?"

"Sağduyu ve yılların deneyimi" -Nash'in yararlanması için kelimenin altını çizdi- "bana, sizin gibi maddi imkânlara sahip bir adamın, karısının kendisine para kaybettirecek bir şey yaptığını düşünmesi halinde onu soruşturmamasına imkân olmadığını söylüyor."

Nash boğazını temizledi, belli ki konuşmanın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyordu ama Nikki onu görmezden geldi. Kendrick kıpırdamamıştı ama sol gözü seğirdi ve Nikki'nin ihtiyacı olan tek şey buydu. Damarlarında adrenalin pompalanıyordu ve tanıdık bir telaş onu ele geçirmeye başlamıştı. "Bir süredir karınla mutsuz olduğun izlenimini edindim. Boşanmayı düşünmeye başladınız ama aldatmadığı sürece bunun size yarı yarıya pahalıya mal olacağını biliyordunuz. Bu yüzden onu takip ettirdiniz."

Kendrick'in geniş omuzları çöktü. "İyi. Onu takip ettiriyordum, tamam mı?"

"Boşanmada koz olarak kullanmak için," dedi Nikki. "Bu daha mantıklı. Videolardan herhangi birinin kopyası var mı sende?" Nash'in videoları görmek isteyeceğini tahmin ediyordu.

"Özel dedektifim biliyor." Kendrick'in yüzü öfkeden pembeleşti. Göğsünü sıvazladı. "Onun yasadışı işlerinin hiçbirinden haberim yoktu ve onunla birlikte batmayacağım."

"Yeterince adil." Telefonu Şerif Miller'dan gelen bir mesajla titredi.

Rory ifadesini almaya geleceğini söyledi. Sen gelene kadar konuşmayı reddediyor. ETA?

Ciğerlerindeki tüm hava buharlaşıp uçmuş gibiydi. Rory'nin polisle güven sorunları olduğunu biliyordu, ama Miller'a neden zorluk çıkarıyordu? Nikki kendi kendine, çok fazla şey anladığını söyledi. Miller'ın tahmini varış süresini sorması, Rory'ye karşı fazla sabrı olmadığını düşünmesine neden olmuştu, ama yine de belki de sadece olayları yorumluyordu.

"Bay Kendrick, elinizdeki her şeyi Ajan Nash'e teslim etmenizi öneririm. O beyaz yaka suçlarıyla ilgili bilgileri toplayacak ve yeni bir ajan size ulaşacaktır."

Nash'e baktı. "Profil üzerinde çalışmam gereken başka bir şey varsa, lütfen bana e-posta ile gönderin. Eminim yakında sizden haber alırım." İkinci kez ayağa kalktı. "Ne yazık ki gerçekten gitmem gerekiyor. Size iyi şanslar Bay Kendrick."

"Siz de Ajan Hunt."

Nash gitmek için dönerken, "Ajan Hunt," dedi. "Sizi daha sonra Washington County'de görecek miyim?"

Nikki ona dönüp bakmadan, "Büyük olasılıkla," dedi. Bir an önce Rory'nin yanına gitmesi gerekiyordu.

YEDİ

Nikki, Rory'yi Washington County polis karakolunun ön lobisinde buldu. Yalnız ziyaretçi bankında oturmuş, sağ ayağını yere vuruyor ve tırnaklarını kemiriyordu. Onun yanına oturdu. "İyi misin?"

Başını iki yana salladı. "Miller adli tabipten haber aldı. Diş kayıtlarına göre Becky olduğu resmen tespit edilmiş." Duygularını dizginlemeye çalışan Rory'nin çenesi gerildi.

Nikki onun sırtını sıvazladı. "Çok özür dilerim."

"Miller ve Liam'a siz gelene kadar ifade vermek için beklemek istediğimi söyledim. Eminim bana çok kızmışlardır."

"Merak etme," dedi Nikki. "Bu sadece prosedür. Siz çıktınız ve ne yazık ki kalıntıları buldunuz. Miller ve Liam seninle konuşmak zorundalar, böylece seni ortadan kaldırabilir, soruşturmaya yardımcı olmak için o zamandan hatırlayabileceğin her şeyi öğrenebilir ve yollarına devam edebilirler. Becky'nin katilini bulmalarına yardım edebilirsin."

"Bebeği düşünmeden duramıyorum. Ya benden olursa?"

Nikki endişeli bir kız arkadaş gibi değil de bir araştırmacı gibi düşünmeye çalışarak, "Böyle bir şey olursa bunu hallederiz," dedi. "En son ne zaman... yakınlaştınız?"

"Mezun olduğumuz gün," diye cevap verdi. "Bir ay önce ayrılmıştık ama herkes parti yapıyordu. Her şey birbirini izledi."

"O sonbahar onu gördüğünüzde hamile görünüyor muydu?"

Omuz silkti ve yere baktı. "Bol bir sweatshirt giymişti. Biraz kilo almıştır diye düşünmüştüm. Hiç aklımdan geçmedi..."

Ön tezgâhın yanındaki güvenlik kapısı vızıldadı ve açıldı. Miller çıktı, onu Liam izledi. İkisi de midesine yeni taklalar attıracak kadar acımasız görünüyordu. "Geldiğin için teşekkürler Nicole,"

Miller şöyle dedi. "Ailesinin teşkilatla olan geçmişi göz önüne alındığında Rory'nin gerginliği anlaşılabilir."

"O burada olduğuna göre şu işi bitirelim." Rory ayağa kalktı ve Nikki'nin tutması için elini uzattı.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Seninle aynı odada oturamam."

Yüzündeki azıcık renk de solmuştu. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu benim davam değil ve Miller seni resmi olarak aklayana kadar seni şüpheli olarak görmek zorundalar. Benim herhangi bir düzeyde doğrudan müdahil olmam gerçek katilin mahkûm edilmesini tehlikeye atabilir." Onun elini sıktı. "Ama bunlar Miller ve Liam. Onlara güvenebilirsin."

"Camın diğer tarafından dinleyebilir mi? Sizin şu iki yönlü anlaşmalarınız var, değil mi? Ve her şey kaydediliyor," dedi Rory. "Zaten gider gitmez ona her şeyi anlatacağım."

Miller, omuz silkmiş olan Liam'a baktı. "O haklı. Yetkisi ve aralarındaki kişisel ilişki göz önüne alındığında bir sorun göremiyorum."

"Tamam." Miller güvenlik kapılarına doğru ilerledi ve diğerleri de onu takip etti. "Nikki, görsel/işitsel oda koridorun sonunda. Kapı açılır açılmaz kameralar kayda başlar. Kod 5870."

"Teşekkürler." Rory'ye son bir kez güven verici bir gülümseme verdikten sonra onu Miller ve Liam'ın ellerine bıraktı.

Koridorun sonundaki odada, görüşme odaları, giriş ve çıkışlar, otopark ve lobi de dahil olmak üzere şerifin ofisinden bir düzineden fazla video kamera bulunuyordu.

Nikki, Rory'yi gösteren monitörün önüne oturdu ve sesi açtı.

Miller kapıyı kapatarak Rory ve Liam'a katıldı. Elinde bir defter ve kalemle Liam'ın yanına oturdu ve başladı.

"Becky Anderson'la nasıl tanıştın?" diye sordu Rory'ye.

Rory hemen, "Onun ağabeyiyle takıldım," diye cevap verdi.

Miller not defterini kontrol etti. "Jay Briggs, değil mi? Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Hayır." Nikki çenesinin gerginliğinden, Rory'nin kendisine sorulmadıkça hiçbir bilgi vermeyeceğini anlayabiliyordu. İşleri kendisi için olabildiğince zorlaştırmaya kararlı görünüyordu.

"Minneapolis'teki arkadaşı tarafından hazırlanan rapora göre Becky 1997 yılında Stillwater'a yaptığı ziyaretten bir daha geri dönmemiş."

Raporu arkadaşı mı doldurmuş? Peki ya Becky'nin ailesi? Nikki düşündü. Rory de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Neden babası ve erkek kardeşi ihbarda bulunmadı?"

Miller, "Bu bilgiyi açıklayamam," dedi.

"Becky ile neden ayrıldınız ve ne zaman?" Liam sordu.

Rory içini çekti. "Mezuniyetten önce, doğum gününden hemen sonra. Nisan 1997."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra Liam, istediği cevapları alabilmek için Rory'yi görüşmeye zorlaması gerektiğini anlamış gibiydi. "Neden ayrıldınız?"

"O şehirlere taşınmak istedi ama ben istemedim. Benim hayatım buradaydı."

"Sonraki Eylül ayında eve döndüğünde onu gördünüz mü?"

"Ona bowling salonunda rastladım," dedi. "Selamlaştık ve sonra ondan kaçtık."

"Cumartesi günüydü, değil mi?" Liam kendi küçük not defterini karıştırıyordu.

Rory omuz silkti. "Muhtemelen."

Miller ellerini yüzünde gezdirdi. "Rory, bu zor olmak zorunda değil. Becky'yi tanıyan herkese onu en son ne zaman gördüklerini soracağız."

Rory'nin çenesi seğirdi ve Nikki onun duygularıyla savaştığını anlayabiliyordu. Kesik kesik bir nefes aldı. "Gerçekten hamile miydi?"

"Öyle görünüyor," dedi Miller. "Ancak adli tabip bu tespiti DNA eşleşmesine dayanarak yapacak."

"O benim değil." Rory'nin sesi de kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Dikkatliydik. O zamanlar ihtiyacım olan son şey çocuklardı." Masadaki küçük bir çatlağı karıştırdı. "Nasıl öldü?"

Liam ve Miller birbirlerine baktılar. Nikki onların sessiz konuşmalarını izlerken midesi takla attı. Rory'yi sorgulamak için bir planları olduğu belliydi, bu normal bir prosedüdü ama

Böyle şeyleri izlemek sinir bozucuydu, özellikle de her ikisini de çok iyi okuyabildiği için.

Miller, "Hâlâ otopsi raporunu bekliyoruz," dedi. "FBI laboratuvarı ceninin kemikleri üzerinde DNA arıyor."

"Güzel," dedi Rory.

"Onu gördüğün son gece ne oldu?" Liam sordu. Rory sabırsızlıkla ona baktı. "Sana söyledim ya."

"Detaylandır." Liam'ın sesinde uyarıcı bir ton vardı. Nikki yakında Rory'nin tavırlarından bıkaçağını biliyordu.

"Onunla bowling salonunda karşılaşmıştım," dedi Rory. "Biraz kilo almış gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum, ki bu iyi bir şeydi. Her zaman çok zayıftı. Sanırım artık nedenini biliyoruz."

"Ne hakkında konuştunuz?" Liam sordu.

"Dostum, bu yirmi yıl önceydi ve ben içiyordum. O geceyi zar zor hatırlıyorum."

Miller defterine bir şeyler not etti. "İkinizin ne kadar konuştuğunu hatırlıyor musun?"

"En fazla birkaç dakika. Bowling salonunun adını ister misin?"

"Johnson Lanes, değil mi?" Liam'ın ses tonu hafifti ama kameraya istemsiz bakışını fark etmemek imkânsızdı.

Bowling salonunun adını bilmeleri, Becky'nin hayatından biriyle konuştukları anlamına geliyordu ve sorgulama tarzına bakılırsa, Nikki o kişinin Rory'den çok daha iyi bir hafızası olduğunu düşünmeye başlamıştı. Miller ve Liam ne saklıyorlardı? Aile hakkında Rory'nin bilmediği bir şey mi biliyorlardı?

Liam'a sorsaydı, muhtemelen ona söylerdi. Ama o zaman bunu Rory'den saklaması gerekirdi ve bu onun davası değildi. Rory'nin Miller ve Liam'a güvenmesini bekliorsa, o zaman kendisi de aynısını yapmalıydı.

Nikki sandalyeye oturup dizüstü bilgisayarını çıkardı ve çalışmanın, Rory'ye sordukları her kelimeyi analiz etmekten dikkatini dağıtacağını umdu. FBI'ın özel sunucusuna girerek Kendrick'in dosyasına bakmayı umuyordu ama beyaz yaka suçlarıyla ilgilenmediği için dosyaya erişme yetkisi yoktu. Tyler'ın eski patronunu aramayı düşündü ama o Tyler'dan bile daha kuralcıydı. Bu konuşma zaman kaybı olurdu. Neyse ki,

Ailesinin istediği eşyalar dışında Tyler'ın her şeyini depoya koymuştu. Depoya en az altı kutu iş eşyası yığılmıştı ve bunları alfabetik olarak düzenlediğinden oldukça emindi.

Evlilikleri sırasında Nikki, ne kadar eski olursa olsun bir davayla ilgili hiçbir şeyi atmadığı için onunla istifçi olduğu konusunda dalga geçmişti.

İçindeki keder kabardı ama Nikki onu olabildiğince derine itti. Şu anda hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Rory'nin onun için güçlü olmasına ihtiyacı vardı. Becky'nin bebeğinin ondan olduğu ortaya çıkarsa yıkılırdı.

Telefonu çalmaya başladı ve ekranda Justin Nash'in numarası belirdi. Nikki gözlerini devirdi ve onu sesli mesaja yönlendirdi. Onunla gereğinden fazla çalışmakla ilgilenmiyordu.

Nikki e-postasına geri dönüp içeriğini tekrar inceledi ve röportajı da dinlemeye çalıştı. Miller ve Liam, Rory'nin Becky ile olan ilişkisini sormuşlardı.

"Ara sıra," dedi Rory. "Lisedeydim. Ciddi bir şey değildi."

Nikki, Becky'nin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Rory mezun olduktan sonra onunla birlikte taşınmak istediğini söylemiş, ama o bunu reddetmişti. Bu bir lise aşkı için yeterince ciddi görünüyordu.

Liam tam olarak bu soruyu sorduğunda yüzünü buruşturdu.

"Uzun sürmeyeceğini biliyordu," dedi Rory. "Şehirde yalnız kalmak istemiyordu. Ama ben ailemi bırakamazdım..."

Nikki Nash'in gönderdiği her şeyi tekrar okudu ve Kendrick'te gözlemledikleri hakkında birkaç not aldı. "Bir profil için bile yeterli değil," diye mırıldandı.

Miller ve Liam ilişkilerinin doğası hakkında sorular sormaya devam ettiler. Rory hâlâ çoğunlukla tek kelimelik yanıtlar veriyordu, ama soruları biraz daha az tavırla yanıtlıyordu.

"Bize söylediklerinizi yazıp imzalayabilir misiniz?" Miller yasal bir defteri Rory'ye uzatarak sordu. "Sizin için yazabilirim, ama yavaşımdır. Buraya gereksiz bir yolculuk yapmanı istemiyorum."

Rory gözle görülür biçimde rahatlamıştı ve Nikki kendi kaygısının bir kısmının azaldığını hissetti. Bakışları saate kaydı. Gerçekten de burada mı oturuyordu?

kırk beş dakika boyunca? Midesi guruldayınca Nikki eşyalarını topladı ve yiyecek bir şeyler aramak için dinlenme odasına doğru yürüdü.

"Sanırım o yaptı." Dinlenme odasından neşeli bir kadın sesi geldi. "Kardeşim onlarla aynı liseye gitti ve şu anda tanıdığımız Rory Todd'un o zamanki Rory Todd olmadığını söyleyelim." Nikki gözden uzak kalmayı umarak duvara yaslandı.

"Evet, ama kimse var mı?" Nikki duyduğu sesin Miller'ın en deneyimli müfettişlerinden biri olan Şerif Yardımcısı Reynolds'a ait olduğunu anladı. "Bu onun yaptığı anlamına gelmez."

"Hayır, ama o zamanlar ilişkilerinin ne kadar çılgınca olduğunu pek çok insan biliyordu. Kardeşim Rory'nin Becky'nin ziyaretinden bir hafta sonra şehri terk ettiğini ve birkaç ay geri dönmediğini söyledi. Sözde değişmiş bir adam olarak geri dönmüş."

"Bu bir şey ifade etmiyor Britney. Bence çok fazla suç programı izliyorsun."

Kıkırdadı. "Muhtemelen, ama bağımlılık yapıyorlar. Rory'nin o zamanlar McFarland çiftliğinde çalıştığını biliyor muydun?"

Reynolds, "Buradaki insanların yarısı da öyle," dedi.

"Her neyse," diye kıs kıs güldü Britney. "Büyük bir FBI ajanıyla çıkıyor. Her halükarda hapse girmeyeceğinden eminim. Ajan Hunt bunu görecektir."

Nikki yeterince şey duymuştu. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle dinlenme odasına doğru yürüdü. "Peki ya Ajan Hunt?"

Yirmili yaşlarında minyon bir kız dehşete düşmüş görünüyordu. Reynolds sırttı, Britney'nin rahatsızlığından zevk aldığı belliydi. Nikki'ye göz kırptı. "Tekrar hoş geldiniz."

"Teşekkürler."

Liam köşeyi döndü ve neredeyse Nikki'ye çarpıyordu. "Özür dilerim patron. Rory ifadesini yazıyor."

"Duydum," dedi. "Öğle yemeğini atladığım için bir şeyler yemem gerekiyordu."

"Justin Nash'le öğle yemeği toplantınız var sanıyordum." Liam ona doğru sırttı.

"Yaptım ve diyelim ki en büyük yeteneği hâlâ adam kayırmak." Yalnız olduklarından emin olmak için uzun boylu adamın etrafına baktı. "Görüşme hakkında bir soru sorabilir miyim?"

Liam başını salladı ve sonra elleri ceplerinde duvara yaslandı. Kambur durmasına rağmen zayıf gövdesi Nikki'ye hâlâ birkaç santim fark atıyordu. "Ailesinin neden kayıp ihbarında bulunmadığını bilmek ister misin?"

Kendine rağmen güldü. "Beni sandığımdan daha iyi tanıyorsun. Neden yapmadılar?"

"Miller dün baba ve erkek kardeşle konuştu. Becky kaybolduğunda onunla konuşmuyorlarmış ama hayatta olduğunu düşünmek için sebepleri varmış."

Miller'ın izni olmadan daha fazla ayrıntı vermeyeceğini biliyordu ama başka bir şey Nikki'yi rahatsız ediyordu. "Hardin o zamanlar şerifti. Rory, Hardin'in kendisine Becky'yi sorduğunu, ama şerifin ailenin aşırı tepki gösterdiğini düşündüğü izlenimini verdiğini söyledi. Ve Rory'yle bu konuda bir daha hiç konuşmamış mı?"

Liam, "Bu dosyada var," dedi. "Rory'nin ailesi onun için şahitlik etti. Hardin de Becky'nin lisedeyken bile bir süre ortadan kaybolma geçmişi olduğunu belirtti."

"Demek ailenin aşırı tepki gösterdiğini düşünüyordu," dedi Nikki, Rory'nin önceki şerif hakkında haklı olduğunu duyunca rahatlamıştı. "Ama kız hâlâ ortaya çıkmayınca, ailesi sonunda nerede olduğunu merak etmedi mi? Polise geri döndüler mi?"

"Görünüşe göre arada bir kartpostal gönderiyormuş," dedi Liam. "Açıkçası o olmadığını biliyoruz ama biri bunu birkaç yıl boyunca sürdürmüş."

"Ona cevap yazdılar mı? Dönüş adresi neydi?" Liam omuz silkti. "Bunu Miller'a sormalısın."

Nikki şu anda Miller'ı bu duruma sokamazdı. Rory masumdu ve Miller buna karar verecekti. Nikki ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. "Ben sadece Rory için endişeleniyorum, özellikle de bebeğin ondan olduğu ortaya çıkarsa. Hesaplar tutuyor mu?"

"Evet," dedi Liam. "Blanchard fetüsün yaklaşık beş aylık olduğunu söyledi. Ama bu onun olduğu anlamına gelmiyor. Sadece şu anda neler olup bittiğine odaklanması ve bize her şeyi anlattığından emin olması gerekiyor."

Nikki'nin üzerine tedirginlik çöktü. "Neden sana her şeyi anlattığını düşünmüyorsun?"

"Öyle olmadığını söylemiyorum," diye çabucak geri adım attı Liam ama Nikki onun gözlerindeki ifadeden kurtulamadı. Liam ona söyleyemediği başka ne biliyordu?

"O asla kimseyi incitmez." Nikki yarı uyuşmuş bir halde başını salladı. "Onun içinde böyle bir şey yok." Yine de Miller'ın bu sorulara yanıt araması gerektiğini anlıyordu ve bunlar kendisinin de soracağı sorulardı. "O gitmeden önce babalık testi mi yapacaksınız?"

"Miller öyle, evet." Liam omzunun üzerinden baktı. "Muhtemelen işi bitmiştir."

Miller'ın ofisinden tanıdık bir ses koridorda süzülüyordu. Nikki inledi. "İşte Nash geliyor." Nash'in Tyler'ın eski karısı olduğu için onu toplantıda nasıl istediğini çabucak açıkladı. "Nash'in muhbiri Kendrick'in şirketinin uyuşturucu kaçakçılığına karıştığını söyledi. Nash, Tyler'ın Kendrick'i vergi kaçakçılığı nedeniyle soruşturduğunu öğrendi ve görüşmeyi ayarlamak için Tyler'ın adını kullandı."

"Seni buraya kadar takip falan mı etti?"

"Öyle olsaydı bu kadar sakin olamazdım," dedi Nikki. "Nash, Washington County'de bulunan iki cesedin kendi kaçakçılık davasıyla bağlantılı olabileceğini düşünüyor."

Liam koridorda Miller'ın açık ofis kapısına doğru baktı. "Bir uğrayıp Miller'ın bir sonraki adımının ne olduğunu öğrenmeliyim."

"Al bakalım," dedi Nikki. "Bugün Justin Nash'i yeterince gördüm."

Rory'yi lobide volta atarken buldu.

"Hey." Nikki onun omzunu sıktı. "Harika iş çıkardın. Bu işi hallettiğine göre şimdi daha iyi hissetmiyor musun?"

"Elbette." Rory kapıdan çıkarken yolu yarılamıştı bile. "Gitmeden önce Liam ve Miller'la konuştun mu?"

"Liam," dedi Nikki. "Neden?"

Rory ellerini dalgalı saçlarında gezdirdi. "Babası ve erkek kardeşinin rapor vermemesi beni rahatsız ediyor. Miller onları kontrol etti mi?"

Nikki kaçamak bir ifadeyle, "Eminim vardır ya da olacaktır," dedi.

Rory yürümeyi bırakıp ona baktı. "Liam sana bir şey söyledi mi? Babasının hiçbir şey yapmamasının bir nedeni olmalı."

"Var," dedi Nikki. "Ama size bundan daha fazlasını söyleyemem."

Rory'nin çenesindeki kaslar gerildi ve kız onun kaslı, bronzlaşmış kollarındaki gerginliği görebiliyordu. "Evet, biliyorum. Sormamalıydım."

"Nicole."

"Lanet olsun." Nikki yürümeyi bıraktı ve Nash'in onlara doğru koştuğunu görmek için arkasını döndü.

"Bugün öğle yemeğinde bana yardım ettiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Sorun değil. Elimdeki az bilgiyle iyi bir profil çıkarabileceğim konusunda şüphelerim var ama deneyeceğim."

Nash başını salladı, bakışları Rory'ye kaydı. "Justin Nash."

Rory onun uzattığı eli sıkı ama Nikki onun gözlerindeki ihtiyatı görebiliyordu. Nash son derece yakışıklıydı ve hâlâ akademiden hatırladığı o havalı duruşa sahipti. "Rory Todd."

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi Nash. "Sadece Nicole'ün yardım ettiği bir davayla ilgili birkaç şeyi gözden geçirmek istedim."

"Sorun değil." Rory eğildi ve onu her zamankinden daha sert öptü. "Geldiğin için teşekkürler. Evde görüşürüz."

Nikki onun bu hızlı kaçışına şaşırmıştı ama bunu düşünecek zamanı yoktu. "Ne var, Justin?"

"Bugün için özür dilerim," dedi Nash. "Tamamen dürüst olmalıydım."

"Evet, yapmalıydınız. Miller, Becky'nin davasının Washington County'deki eski davalarla bağlantılı olabileceği yönündeki öneriniz hakkında ne dedi?"

"Onları araştıracak," dedi Nash. "İyi bir adama benziyor."

"Öyle."

"Kendrick hakkında ne düşünüyorsun?" Nash sordu.

Nikki omuz silkti. "Bu noktada bir şey söylemek zor. Size özel dedektifinin iletişim bilgilerini verdi mi?"

"Yarın saat on bir için kendisiyle bir randevu ayarladım.

Detayları sana gönderirsem, benimle orada buluşma şansın var mı?"

Nikki arıyor için söyleHayır, ama o oldu çok

Meraklı Kendrick'in hikayesi hakkında. Ve eğer Nash bir kaçakçılık çetesi hakkında haklıysa

Nikki, daha fazla kurban alınmadan bu işin aslını öğrenmek istiyordu.

SEKİZ

Nikki çalan telefonuyla derin uykusundan uyandı.

"Alo?" diye halsizce cevap verdi, sabahın altı buçuğunda arayan kişiyi nasıl inciteceğini düşünüyordu. Uyumakta zorlanmıştı, günün olayları beyinde dönüp duruyordu. Rory'nin yıkılmış yüzünü bir türlü aklından çıkaramıyor ve gece boyunca onun hâlâ yanında uyuyup uyumadığını kontrol etmek için kendini uyanık buluyordu. Onu uyandırmadığından emin olmak için ona doğru döndüğünde, yatakta yanında olmadığını gördü.

"Ajan Hunt, ben Hernandez. Sizi bu kadar erken aradığım için özür dilerim ama bir iyiliğe ihtiyacım var." Nikki patronunun sesindeki tedirginliğe şaşırarak doğruldu.

"Efendim, iyi misiniz?" dedi.

"Ben iyiyim ama bir arkadaşımın taşıyıcı annesi kayboldu. Taşıyıcı annenin birkaç hafta içinde doğum yapması gerekiyor ve biyolojik ebeveynler özellikle sizden kadını ve doğmamış oğullarını bulmak için yardım istedi. Anne kaçırıldıklarından emin." Bir an durakladı ve sonra devam etti. "Yeni döndüğünüzü ve bunun kayıp bir çocuk olduğunu biliyorum, bu yüzden hayır demeniz gerekiyorsa, size söz veriyorum buna saygı duyacağım."

Nikki hayatında hiçbir şeye bu kadar çok hayır demek istememişti. Nikki'nin kendi kızı olmadan, onun güvende olup olmadığını bilmeden geçirdiği saatler hayatının en kötü zamanlarıydı. Bir ebeveynin yaşayabileceği en kötü şeydi ve tüm içgüdüleri onu başka bir anneye yardım etmeye itmesine rağmen, Lacey'nin kaçırılmasından bu kadar kısa bir süre sonra böylesine yoğun bir deneyim yaşama düşüncesi Nikki'yi korkutuyordu. Ama yapması gereken bir iş vardı.

"Ben halledebilirim," dedi Nikki. "Bana adresi mesaj atabilir misin? Stillwater'dayım ama elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim."

Telefonu kapattı ve Rory'yi mutfakta, üzerinde hâlâ boxer külotuyla, tezgâha yaslanmış, kahvenin demlenmesini izlerken buldu.

"Az önce bir adam kaçırma vakasına çağrıldım." Nikki endişesini belli etmemeye çalıştı. "Kayıp bir taşıyıcı anne. Bebeğin ne zaman doğacağından emin değilim ama epey ilerlemiş durumda."

Rory dönüp endişeli ve yorgun gözlerle ona baktı. "Ciddi misin?"

"Patronum beni kendisi aradı. St. Paul'a gitmem gerek. Bunu sana yüklediğim için üzgünüm ama Miller'ın kalıntıları bulunduğu bölgeyi temizlemesini beklerken evde mahsur kalırsan Lacey ile takılabilir misin? Ya da çalışmak zorunda kalırsan onu ailene götürür müsün?"

"Elbette," dedi. "Ama bence gitmeden önce onunla konuşmalısın."

"Uyuyacağım." Adamın fazla uyumadığını anlayabiliyordu. "Gözlerinin altında koyu halkalar var."

Rory elini buklelerinin arasından geçirerek saçlarının diken diken olmasını sağladı. "Onun o sandığa tıklandığını düşünmeden edemiyorum. Ve bebeğin hiç şansı olmadı."

"Miller onun katilini bulmak için elinden geleni yapacaktır." "Ben de bundan korkuyorum."

Nikki kendi kendine midesindeki kelebeklerin Rory'nin tuhaf sözleriyle bir ilgisi olmadığını söyledi. "Seni takip etmiyorum."

"Bencilce ama o günleri yeniden yaşamak istemiyorum," dedi. "Lise zordu. Kendimi savunana kadar Mark'ın kardeşi olduğum için zorbalığa uğradım. Sonra da kavgalara karıştım."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Nikki, dün kulak misafiri olduğu dedikoduları hatırlayarak. "Ve elimden geldiğince senin yanında olacağım. Ama şimdilik en iyisini ummaya çalışalım."

Lacey eskiden derin uyurdu ama Tyler'ın ölümünden beri bir kulağı açık dinleniyor gibiydi. Cinayetten sonraki ilk haftalarda Lacey Nikki'yle birlikte uyumuş, uykusunda ona sarılmıştı. Son birkaç ay içinde yavaş yavaş iyileşmişti ama buz makinesi gibi daha önce hiç fark etmediği sesler onu hâlâ uyandırıyordu, bu yüzden Nikki gizlice içeri girip ona veda öpücüğü vermeye çalıştığında uyanması şaşırtıcı değildi.

Saçları darmadağın olan Lacey doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. "Anne, gecenin bir yarısı neden giyindin?" diye mırıldandı.

Nikki, "Lace, artık işe döndüğümü biliyorsun," diye söze başladı.

Lacey, Rory'nin geceleri korktuğu zaman dinlemesi için ona verdiği saatli radyoyu işaret etti. "Kahvaltıdan sonraya kadar gitmeyeceğini söylemiştin. Daha güneşin doğma vakti bile gelmedi."

Nikki onun yanına oturdu ve kalın, koyu renk saçlarındaki karışıklıkları düzeltmeye çalıştı. Koyu renk saçları ve mavi gözleri Nikki'den miras kalmıştı ama kişiliği daha çok babasınıninkine benziyordu. "Biliyorum, kahvaltıdan sonraya kadar içeri girmeyecektim ama patronum aradı ve yardımımıza ihtiyacı var. Fazla zamanımız da yok." "Kayıp" kelimesini söyleyip Lacey'nin çektiği çileyi zihninin en ön sırasına yerleştirmek istemiyordu.

"Sanırım patronunla gidiyorsan sorun yok. O seninle ilgilenebilir, değil mi?" Küçük sesi çatladı.

Nikki ona sıkıca sarıldı. "Sana söz veriyorum, güvende olacağım." Cebinden eski telefonunu çıkardı ve Lacey'ye uzattı. "Bunda oyun ya da internet yok ama istediğin zaman bana mesaj atabilirsin. Rory'nin sana nasıl öğrettiğini hatırlıyor musun?"

Lacey'nin gözleri büyüdü ve telefonu eline aldı. "Gerçekten mi? Seni arayabilir miyim?"

"Çalışacağım, tatlım. Ama şuna ne dersin? Birkaç saatte bir bana mesaj atıp iyi olup olmadığımı sorabilirsin. Cevap verebilmek için telefonumu kontrol ettiğimden emin olacağım. Kulağa nasıl geliyor?"

Lacey başını salladı, telefonu sanki altınmış gibi kucaklıyordu. "Şarjı var mı?"

"Evet, o ekstra şeyler olmadığı için pili birkaç gün dayanır." Lacey'ye tekrar uzanmasını işaret etti. "Rory neler olduğunu biliyor, o yüzden bugün muhtemelen onunla ya da Ruth Nine'yle takılacaksın." Ve büyük olasılıkla önümüzdeki birkaç gün de. Kayıp vakaları nadiren bir günde çözüldü.

"Büyükanne gitmeliyim çünkü ekimi bitirmeliyiz." Lacey battaniyeyi çenesine kadar çekti. "Ona yardım edeceğime söz verdim."

"Aferin kızıma." Nikki onu alnından öptü. "Şimdi uyumaya devam et ve benim için endişelenme." Hâlâ kızının elinde tuttuğu telefona dokundu. "Sadece bir mesaj uzağındayım."

DOKUZ

Nikki motoru çalıştırdı ve Hernandez'in ona gönderdiği adresi yazarak neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı. Summit Caddesi, St. Paul'n inanılmaz tarihi caddesiydi. Yazar F. Scott Fitzgerald da dahil olmak üzere, kentin tarihi figürlerinden birçoğu bu caddede ya da civarda yaşamıştı; Fitzgerald romanlarından birini şimdi F. Scott Fitzgerald Evi olarak bilinen kahverengi taşlı sıra evde yazmıştı. Kahverengi taşlar on dokuzuncu yüzyılın sonlarında ünlü bir mimar tarafından inşa edilmişti ve Nikki doğru hatırlıyorsa, toplam sekiz kahverengi taş sıra ev vardı.

Merakla uydu navigasyonundaki yol tarifini yakınlaştırdı ve sokak görünümüne geçti. "Vay anasını."

Hernandez'in arkadaşları sadece kahverengi apartmanlardan birinde yaşamıyordu. Fitzgerald'ın *Cennetin Bu Yakası*'nı yazarken yaşadığı evde yaşıyorlardı.

Nikki, Rory'nin evinin önünden çıkarken kendi kendine, "Anne, hâlâ burada olsaydın şu anda çok heyecanlı olurdun," dedi. Lisedeyken *Muhteşem Gatsby*'yi okumaya zorlandığında, annesi de dahil olmak üzere herkesin neden bu kadar övgüyle bahsettiğini anlayamamıştı. Ölümünden nce, Nikki'nin anneannesi Fitzgerald ve karısı Zelda hakkında, Fitzgerald'ın zamansız ölümünden önce çiftle aynı zengin sosyal çevrelerde bulunduğu iddia edilen Nikki'nin büyük teyzesinden duyduğu hikyeleri anlatırdı.

Nikki, bu hikâyeler her gündeme geldiğinde annesinin gözlerini devirdiğini hatırlıyordu. Teyzesine hiç inanmamıştı ve Nikki de hikyelerin doğruluğundan şüpheliydi. Yine de partilerde anlatılacak hoş bir aile hikyesiydi. Annesiyle birlikte Summit'teki evleri çok sevmişler ve St. Paul'e her geldiklerinde o bölgeden geçmeyi ihmal etmemişlerdi.

Durumun ciddiyetine rağmen, Nikki sonunda annesiyle birlikte sahip olmayı hayal ettikleri evlerden birine gireceği için heyecanlıydı. Sonunda Summit Caddesi'ne dönüp eşsiz kahverengi taşları gördüğünde, Nikki yıllar önce hissettiği o tanıdık hayranlığı hissetti.

Hernandez ona kapıya gelmesini söylemişti, o da evin önündeki sedanın arkasına park etti. Nikki nefes alış verişine odaklanmak ve kendini o ana odaklamak için bir an durdu. Hernandez'in aramasından sonra yataktan kalkmış ve neredeyse otomatik pilotta hızla gitmeye hazırlanmıştı. Böylesine yoğun bir vakanın önemini düşünmek için zaman ayırmamıştı. Bir çocuk kaybolmuştu ve Nikki'nin bilmesi gereken tek şey buydu.

Bu kadar aradan sonra biraz paslanmış hissetmeyi bekliyordu ama şimdi işe koyulmak üzereydi ve günün büyüklüğü omuzlarına çökmeye başlamıştı.

Nikki bir profilci ya da FBI ajanı olarak yeteneklerinden asla şüphe etmemişti. Ama yaşadığı her şey onu değiştirmişti. Nikki hâlâ bu duygusal değişimlerin üstesinden gelmeyi öğreniyordu ve bunların soruşturmayı engellemesine izin veremezdi.

Ön kapı açıldı ve Hernandez dışarı çıktı. Çoğu gün hızlı bir gülümseme takınırdı ama yüzündeki sert ifade bu davanın onun için ne kadar önemli olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Nikki hızla çantasını kaptı ve cipten çıktı. Neredeyse koşarak ön merdivenlere gitti ve kaldırım boyunca dikilmiş rengârenk yıllıkları fark etmedi bile.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Elini uzattı. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Hernandez bir profilci olmayabilirdi, ama bir durumu okumakta iyiydi. Nikki'nin deneyimine göre çoğu büro şefi, kontrollü kaosu yönetmede iyi oldukları için bu pozisyonu kazanmışlardı. Karşılaştığı pek az kişinin saha deneyimi vardı ama Hernandez farklıydı. Güvenlik görevlisi ve fedai olarak çalışarak üniversiteyi bitirmişti. St. Paul polis teşkilatında işe başlamış ve özel timlere kadar yükselmişti. Hernandez, on yıldan uzun bir süre önce FBI tarafından St. Paul polisinden alınmadan önce başarılı bir kriz/rehine arabulucusu olarak altı yıl geçirmişti. En son

Nikki'nin duyduğuna göre, bazı St. Paul polisleri, saflarını bozup FBI'a katıldığı için Hernandez'e hâlâ kin besliyormuş.

Onların kaybı FBI'ın kazancı olmuştu. Nikki böyle bir durumda deneyimsiz bir büro şefiyle uğraşmak zorunda kalmayı hayal bile edemezdi.

"Sakıncası yoksa beni hızlandırın."

Hernandez etkileyici kahverengi taş sütunlardan birine yaslandı. "Beni arayan Sonia Ashley'di. Kendisi bir yazar ve varlıklı bir aileden geliyor; ailesinin vefatından sonra kendisine hatırı sayılır bir meblağ bırakılmış."

"Fidye için adam kaçırma olayıyla mı karşı karşıyayız?" Nikki'nin bölgeye vardığında fark ettiği ilk şeylerden biri, bölgede araştırma yapan memurların olmamasıydı. Kayıp bir çocuk, herkesin elini taşın altına koyması gereken bir durumdu. "Bu yüzden mi kimse kapıları çalmıyor?"

Hernandez başını salladı. "Sonia beni bizzat aradı. Basını bu işin dışında tutmak istiyorlar. İki sivil polis memuru yakın bölgeyi arıyor, ancak kurban dün gece eve gelmediği için aramayı çalıştığı alan çevresinde yoğunlaştırdım. Arabası kayıp ve şu anda güvenlik kamerası görüntülerinin laboratuvardaki teknisyenlerimiz tarafından incelenmesini bekliyoruz. Dün öğleden beri telefonunda ya da kredi kartlarında bir hareket yok."

Hernandez, arama konusunda St Paul polisiyle koordinasyon halinde olduğunu, ancak FBI'ın bu konuda devreye girdiğini açıkladı. "Siz sormadan söyleyeyim, hayır, St Paul polisi mutlu değil, çünkü kararları ben veriyorum. Eğer sana sorun çıkarırlarsa, onları bana gönder."

"Bu konuda tartışmaya gerek yok." Yerel polis ve FBI arasındaki yargı yetkisi hassas bir konu olabilirdi ve siyasetle uğraşmasına gerek yoktu. "Ama basına ihtiyacımız var. Bu gibi durumlarda çok önemli olabilirler. Şu ana kadar ne biliyoruz?"

Hernandez, "Joyce Ross bu sabah erken saatlerde işten çıktıktan sonra ortadan kayboldu," dedi. Yirmi dört saat hizmet veren bir acil veteriner kliniğinde ikinci vardiyada çalışıyor. Joyce, Sonia Ashley'nin bebeği için taşıyıcı annelik yapıyor ve on günden az bir süre sonra doğum yapacak. Ayrıca gebelik diyabeti ile uğraşıyor ve hem kendisinin hem de bebeğin izlenmesi gerekiyor."

"Bu işleri karmaşıktırıyor." Nikki taşıyıcı annelikle ilgili çok fazla düzenleme olmadığını biliyordu. Taşıyıcı annenin nasıl olduğuna bağlı olarak

Bulunan anlaşma genellikle her iki taraf ve avukatları tarafından kolaylaştırılmıştır. "Joyce'un bebeği fidye olarak **a l m a k** niyetiyle tek başına gitmiş olma ihtimali var mı?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Hernandez. "Tüm tıbbi faturaları ödüyorlar; hamileliği boyunca onlarla kalıyor ve Joyce için seksen bin dolarlık bir toplu ödeme yapmayı kabul ettiler. Ona sadece yarısı ödendi."

Nikki, Hernandez'in neden Joyce'un durumu manipüle etmeye çalışmayacağını düşündüğünü anlayabiliyordu ama taşıyıcı annelik durumu göz önüne alındığında mantıklı başlangıç noktası oydu. Ya doğmamış çocukla bağ kursaydı? Paranın yarısını alıp kaçsaydı?

"Biyolojik ailesi Joyce hakkında gerçekte ne biliyor? Onu nasıl buldular?"

Hernandez içini çekti. "Sizi Sonia ve Tony ile tanıştırayım. Durumu benden daha iyi açıklayabilirler."

Nikki ve Hernandez eve adım atar atmaz, ipeksi, düz siyah saçlı ve kehribar rengi tenli küçük bir kadın Hernandez'in üzerine atladı. "Lütfen bana haberlerin olduğunu söyle."

"Ajan Hunt burada." Hernandez, Nikki'nin Sonia'nın yüzünü görebileceği kadar uzaklaştı. Güzel bir kadındı, aşağı yukarı Nikki'nin yaşındaydı ama kırılğan görünmesine neden olan bir sevimliliği vardı.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Sonia, Nikki'nin uzattığı ele yapıştı. "Onları bulmalısın." Yumuşak sesi çatallaştı.

"Elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum," dedi Nikki yumuşak bir sesle. "Benim için bazı sorulara cevap verebilir misin?"

Sonia sözsüzce başını salladı ve onları koridordan aşağıya, ince yapılı, yatak saçlı bir adamın masada oturup boşluğa baktığı etkileyici mutfığa götürdü. Ayaklarının dibinde yatan iri Danua canlandı ve Sonia'ya doğru koştu.

"Vay canına, küçük bir midilli büyüklüğünde." Nikki rahat görünmeye çalıştı. Garip, büyük köpekleri pek sevmezdi ama Büyük Danuaların nazik olduğunu duymuştu hep.

"Adı Fitz." Sonia köpeğin koyu renkli tüylerini okşadı. "Tony Fitzgerald hayranı."

Masadaki adam sonunda kıpırdandı. Yorgun ve kan çanağına dönmüş gözlerle onlara baktı. "Bu o mu?"

Hernandez Nikki'yi tanıştırdı ve o, Hernandez ve Sonia masanın etrafındaki diğer koltuklara otururken Danimarkalı Fitz masanın baş tarafına yakın bir yerde, yerde yerini aldı. O kadar uzundu ki konuşmanın bir parçası olmak için sandalyeye oturmasına gerek yoktu. Lacey şu anda çok heyecanlanmış olmalıydı.

Nikki'nin üzerine bir endişe çöktü. Lacey'nin emin ellerde olduğunu ve Rory'nin ailesinden yardım istemekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu ama bu Nikki'nin Tyler'dan beri çalıştığı ikinci gündü ve günün sonunda Lacey'ye zarar vereceğinden endişeleniyordu.

Sonia endişeyle, "Joyce'un geçen haftadan beri Braxton Hicks'i var ve gebelik diyabeti erken doğum riskini artırıyor," dedi. "Erken doğarsa tıbbi müdahaleye ihtiyacı olabilir."

Tony uzanıp onun omzunu sıktı. "Tatlım, eğer bu fidye için bir kaçırma ise, ona zarar vermezler." Başını kaldırıp Nikki'ye baktı. "Ayrıca, güvenli sığınaklar var. Kiliseler, itfaiye istasyonları, hastaneler. Yeni doğanlar hiçbir tepki olmadan güvenle bırakılır."

Nikki, Tony'nin tepkisini yakından izleyerek, "Bu sadece anne ya da onun izniyle biri bebeği bırakırsa olur ve Minnesota'nın güvenli sığınak yasaları güvenli sığınaklarda tıbbi tedavinin yapılabileceği yerler belirlemiştir," dedi. Bir çocuğun kaybolmasında ebeveynler her zaman ilk şüpheliler arasında yer alırdı ve Nikki bu vakaya da farklı davranmayı planlamıyordu.

Başını eğdi, hâlâ Sonia'nın omzunu tutuyordu. "Onu hâlâ güvenli bir yere bırakabilirler."

"Kesinlikle," dedi Hernandez. "Şu anda Joyce'un hastaneye kabul edilip edilmediğini öğrenmek için tüm hastanelerle temasa geçiyoruz ve hepsi Joyce ya da terk edilmiş olarak getirilen bir bebek için tetikte olacaklar."

"Peki ya kiliseler ve itfaiye istasyonları?" Sonia ağlamaklı gözlerle sordu. "Onların da güvenli olduğunu sanıyordum."

Nikki, "Polis o yerleri kontrol edecektir," dedi. "Ama eminim bu şekilde bırakılırsa hemen rapor edeceklerdir."

"Ya değilse?" Sonia'nın sesi titriyordu. "Onu kaybedersek ne yapacağımı bilmiyorum."

Hernandez nazikçe, "Sonia, aceleci davranma," dedi. "Joyce doğuma girmeyebilir. Doğumuna daha on gün var."

"Daha önce doğum yaptı mı?" Nikki sordu.

Her iki ebeveyn de başlarını salladı.

"Bu çok iyi," dedi onlara. "Eminim ilk hamileliklerin çoğunun vade tarihini geçtiğini biliyorsunuzdur ve gebelik diyabeti olan kadınlar her zaman tam zamanında doğarlar." Nikki ihtimallerin Joyce'un aleyhine olduğunu biliyordu ama şu anda Sonia'ya bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Konuyu tekrar bildiklerine çevirdi. "Ajan Hernandez Joyce'un acil veteriner kliniğinde çalıştığından bahsetti."

Sonia başıyla onayladı. "St. Paul Hayvan Acil Durum Merkezi. Batı Yedinci Mahallede."

Hernandez, "O mahallenin mavi yakalı olduğu zamanları hatırlıyorum," dedi. "Hafta sonları biraz fazla parti yapmayı seven çalışkan insanlar. Şimdi ise en azından kısmen havalı bir yer."

"Klinikte çalışmaktan hoşlanıyor muydu?"

"Bayıldı." Sonia elindeki kâğıt mendille gözlerini sildi. "Son birkaç haftadır resepsiyonda çalışıyor. Patrick doğana kadar bu onun son vardiyası olacak." Dudakları titredi. "Ona büyükbabamın adını verdik."

"Küçük bir çocuk için çok güzel bir isim," dedi Nikki. "Ajan Hernandez bana Joyce'un dönüşümlü vardiyalarda çalıştığını ve şu anda geç vardiyada olduğunu söyledi. O vardiyalarda nadiren gece yarısından önce eve gelmiş."

"Bazen saat gece ikiye yaklaşıyor," dedi Tony. "Her zaman o kadar sessizdi ki eve geldiğini nadiren duyardık. Bu yüzden Sonia bu sabah Joyce'un arabasının sokağa park edilmediğini fark edene kadar fark etmedik."

Nikki, Hernandez'in mavi Kia Soul için çoktan bir arama bülteni çıkardığını biliyordu. "Ve bu sabah beş buçuk civarındaydı?"

Sonia köpeğin başını okşayarak başını salladı. "Derin bir uykudan uyandım ve bir şeylerin çok yanlış gittiğini hissettim. Banyoya gittim ve pencereden dışarı baktım. Arabası orada değildi. Önce cep telefonunu aradık ve doğrudan telesekretere düştü. Sonra iş yerini aradık ve o civarda ayrıldığını öğrendik."

Gece yarısı. Arabası otoparkta değilmiş ve güvenlik kameralarını kontrol etmişler. Arabasıyla tek başına gitmiş." Sonia'nın eli köpeğin geniş kafasında sıkılaştı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Hernandez Sonia'nın elini okşadı. "Onu bulacağız."

Nikki bakışlarını Tony'den ayırmıyor, onun bir şeyin etkisi altında mı yoksa şokta mı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Karısına pek teselli vermeye meyilli görünmüyordu ve Hernandez'in elinin hâlâ Sonia'nın elinin üzerinde olmasını da umursuyor gibi görünmüyordu.

"Tony, ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce, bakışları Hernandez ve Sonia'nın ellerine kaydı. Hızla geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Tony adının anılmasıyla sarsıldı. "Ben de Sonia gibi hissediyorum. Sanki bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibiyiz."

Nikki taşıyıcı annelik konusunda uzmanlaşmış merkezler olduğunu biliyordu ama Sonia'nın o kanallardan geçmediğine dair bir his vardı içinde. "Joyce'la veterinerin ofisinde mi tanıştınız?"

Tony başını sallayarak, "Fitz karşı sörf yapmayı ve çöp dalışını seviyor," dedi. "Kendine kemikli bir antrikot aldı ve tıkanı."

"Onu neredeyse kaybediyorduk," dedi Sonia. "Acil ameliyat yaptılar ve saatler sürdü. Joyce birkaç kez haber vermek için geldi. Enkaz halindeydim ve Fitz'in bizim bebeğimiz olduğu konusunda gevezelik ettim çünkü bebeğimiz olmadı. Köpeği ameliyatta olan başka bir kadın da taşıyıcı annelik konusunu sordu ve üçümüz bu konu hakkında konuşmaya başladık. Minnesota yasaları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bekleme odasındaki bayanın taşıyıcı annelik yapmış bir arkadaşı vardı. Ameliyat bittiğinde ve Fitz'in tehlikeyi atlattığını anladığımızda, Tony'yi taşıyıcı annelik konusunu araştırmaya ikna etmiştim."

"Joyce'a yaklaştın mı peki?" Nikki cevabı zaten bildiğinden emindi ama anlaşmanın tam olarak nasıl yapıldığını açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Hayır," dedi Sonia. "Fitzy'yi eve getirmek için geldiğimde, bu konuyu daha fazla araştırıp araştırmadığımızı sordu. Hâlâ kararsızdık. Joyce o gün daha sonra kahve içmek için buluşup buluşamayacağımızı sordu çünkü biraz araştırma yapmıştı ve bana göstermek istiyordu."

"Joyce taşıyıcı anne olmayı teklif etti," diye keskin bir şekilde araya girdi Tony, görünüşe göre karısının oyununa sinirlenmişti. "Joyce'un

Veteriner teknisyeni olmak için okula gitmeye karar vermiş ama aslında veteriner olmak istiyormuş. Ancak hayatının geri kalanında borç içinde olmak istemiyordu, bu yüzden para biriktirmeye çalışıyordu."

Sonia, "Okul masraflarını karşılama şansını gördü," dedi. "Bu herkes için bir kazan-kazan durumuydu."

"Fiyatı o mu belirledi?" Hernandez sordu.

Sonia başını salladı. "Bize yaptığı araştırmayı gösterdi ve biz de kendi başımıza çok şey yaptık. Ortalama maliyet seksen bin artı tıbbi masraflar. Teklifimizde fazlasıyla cömert davrandık."

Hernandez Nikki'ye bakarak, "Yasal bir anlaşmaları var," dedi. "Joyce'un geçmiş araştırması temiz çıktı ve Sonia ile Tony'nin konuştuğu herkes iyi şeyler söylemekten başka bir şey yapmadı."

"Bu yüzden ona burada kalmasını teklif ettik," dedi Tony. "Yarım yamalak bir bölgede küçük bir dairede yaşıyordu. Bizimle yaşaması hem kendisi hem de bebek için daha sağlıklıydı, ayrıca ona göz kulak olabilirdik."

"Ve sana endişelenmen için hiç neden vermedi mi?" Nikki sordu.

"Hayır," dedi Sonia. "Telefon planımıza dahil olmayı bile kabul etti. her zaman nerede olduğunu biliyorduk."

Ama GPS sadece telefon açıkken çalışır, diye düşündü Nikki, Tony'ye bakarak. Neredeyse şoktan donup kalmıştı ve kıpır kıpırdı, terliği fayans zemine vuruyordu. "Tony, bize söylemediğin şey ne?"

Sertleşti ve sonra yavaşça başını çevirip ona baktı. Yüzü sakın görünüyordu ama gözlerindeki korkuyu gizleyemiyordu. "Ah... hiçbir şey."

"Tony," dedi Nikki, sabrı tükenmişti. "Bebeğin kayıp, bu da her türlü mahremiyet beklentisinin bir kenara bırakılması gerektiği anlamına geliyor. Her ne saklıyorsan, sana ne kadar küçük görünürse görünsün bilmemiz gerekiyor."

Sonia ikisinin arasına baktı, kara kaşları birbirine karışmıştı. "Ajan Hunt, işinizde çok iyi olduğunuzu biliyorum ama Tony hiçbir şey saklamazdı."

"Ajan, Tony'nin bize başka bir şey söyleyeceğinden eminim," dedi Hernandez kararlı bir şekilde.

Nikki onu görmezden gelerek bakışlarını Tony'nin üzerinde sabitledi. Tony tam beş saniye boyunca meydan okurcasına ona baktı ve sonra omuzları çöktü. "Geçmiş araştırması temiz çıktı. Ama..." dedi karısına bakarak, "sadece iki yıllık bir geçmişi vardı. Ondan önce hiçbir geçmişi yok. Bunu ona soracaktım ama o sırada Sonia çok heyecanlıydı ve işler yoluna girmeye başlamıştı. Ben de bizimle yaşaması fikrini ve telefon takip olayını gündeme getirdim. Hiçbir sorun çıkarmadan kabul ettiğinde, onun iyi durumda olduğunu düşündüm. Hiçbir zaman saklayacak bir şeyi olan biri gibi davranmadı."

Sonia gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Gittiğini fark ettiğimizde bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü Joyce'un bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Tony ısrarla. "O bir kurban. Patrick'i tehlikeye atacak hiçbir şey yapmaz. Tarihin kayıp olmasının mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim."

Sonia başını salladı ve gözyaşları yüzünden akarken masadan uzaklaştı. "Affedersiniz."

Hernandez onun peşinden koşacakmış gibi sandalyesinde kıpırdandı ama Tony çoktan ayağa kalkmıştı.

Nikki sessizce, "Geçmiş kontrolünün bir kopyasına ihtiyacımız olacak," dedi.

Tony başını salladı ve Fitz'in itaatkâr bir şekilde arkasından gittiği karısının peşinden koştu.

Hernandez içini çekti ve şakaklarını ovuşturdu. "Kahretsin Tony. Bu işleri değiştirir."

"Öyle ama Joyce hâlâ bir kurban olabilir," dedi Nikki. "Bu kadının gerçekte kim olduğunu bir an önce öğrenmeliyiz. Ancak bu şekilde onları bulma şansımız olabilir." Nikki öfkesini gizleyemedi. "Kim böyle bir rapor alır ve bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmez?"

"Bilmiyorum ama bilmesem WITSEC'te olduğunu düşünürdüm. Bu da sicilinin neden boş olduğunu açıklar."

"Neden?" Nikki sordu.

"Deneyim," dedi Hernandez. "Polisken iki çete üyesini tanık koruma programına aldım. Ve televizyon dizilerinin aksine, kurallara uydukları takdirde çok az tanık öldürülür. Arayacağım

ABD Polis Teşkilatı ve Başsavcı. Eğer WITSEC'te ise, bunu bileceklerdir."

Nikki, Hernandez'in yerel polisle çoktan koordine ettiğini bildiği şeyleri işaretledi. "BOLO'yu çıkardık. Veterinerin ofisinden çıkmak için kullanacağı güzergâhlarda kontrol noktaları oluşturuldu. Peki ya güvenlik videoları?"

"Görsel-işitsel ekiplerimiz Ulaştırma Bakanlığı'ndan kapalı kamera görüntülerinin büyük bir dökümünü alma sürecinde ve her yerde sahada botlarımız var."

"Ailenin reklam istemediğini biliyorum ama onun fotoğrafını haberlere çıkarmalıyız. Şu anda bunu onlarla ilişkilendirmemize bile gerek yok, sadece Joyce ve bebek."

Hernandez biraz canlandı. "Bu doğru. Joyce'un bu işin arkasında olması hakkında ne düşünüyorsun? Belki de daha fazla para istiyordur?"

"Aile cömert davranmış gibi görünüyor, ancak bu olasılığı göz önünde bulundurmamız, özellikle de çok geç olmadan onu ve bebeği bulma şansımız olmasını istiyorsak."

Hernandez'in gözleri onunkilere kaydı. "Sesin pek umutlu gelmiyor."

"Umut benim işim değil," dedi Nikki kesin bir ifadeyle. "Benim işim insanları bulmak. Deneyimlerim bana Joyce işin içindeyse, pireyi deve yapmak yerine dağla savaştığımızı söylüyor."

"Doğru. O geçmiş kontrolünü görmek istiyorum. Joyce'u elimizdeki tüm veritabanlarında aratacağız ve bir eşleşme bulup bulamayacağımıza bakacağız."

Nikki, "Onlara medyayı daha fazla oyalayamayacağımızı söyle," dedi. "Onlar bizim en iyi kaynaklarımızdan biri. Dediğim gibi, bu noktada mahremiyet diye bir şey yok. Verilen her karar Joyce ve bebekleri hakkında olmalı, nokta."

"Onlara söyleyeceğim ve medyaya bilgi vereceğim." Hernandez ayağa kalktı ve ikisinin gittiği yöne doğru ilerledi ama sonra durup Nikki'ye baktı. "Bunun seni etkilemediğini kanıtlamaya çalıştığını biliyorum ama lütfen empati yeteneğini kaybedecek kadar ileri gitme, bunu hak etmeyen biri için numara yapmak zorunda kalsan bile."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi, yan odadaki Sonia ve Tony'nin kısık seslerini dinlemeye çalışarak. "Joyce'un yatak odasını görmek istiyorum."

onun işine gitmeden önce."

"Bu üzerinde ve ikinci Zemin, ve oda ile ve pembe Halı," dedi Hernandez. "Sonia ve Tony ile tekrar konuşacağım."

Telefonunun titrediğini hissetti.

Anne? İyi misin?

Nikki kızının stenografisine gülümsedi. Rory muhtemelen ona yardım ediyordu çünkü Nikki'yi kızdırdığını bildiği için sık sık böyle mesaj atıyordu. "Lacey'ye iyi olduğumu bilsin diye bana saatte bir mesaj atabileceğine söz verdim. Ben de ona mesaj atayım."

Ben iyiyim. Seni seviyorum.

Nikki Hernandez'e başıyla selam verdi ve büyük uşak kilerinden geçerek evin önüne doğru ilerledi. Etkileyici merdiveni yavaşça tırmanırken Viktorya döneminden kalma kırmızı ve altın rengi duvar kâğıtlarına baktı. Tarih uzmanı değildi ama Nikki duvar kâğıdının oldukça yeni bir ekleme olduğunu, büyük olasılıkla on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki duvar kâğıdı desenlerinin bir kopyası olduğunu söyleyebilirdi.

Nikki ikinci katın sahanlığında durdu ve yönünü belirledi. Bir odanın ofise dönüştürüldüğünü görebiliyordu ama diğer iki kapı kapalıydı. Ofisin karşısındaki kapalı kapıya hafifçe vurdu ve sonra içeriye göz attı. Daha şık, pırıl pırıl zeminler gördü ama pembe halı yoktu.

Joyce'un odası koridorun sonundaydı ve Nikki, Joyce'un dekor konusunda fazla söz sahibi olmadığını tahmin ediyordu. Antika, sayvanlı yatak ve ona uygun tuvalet masası mükemmeldi ve pembe tema hem yatak odasından hem de koridordan erişilebilen bitişikteki banyoda da devam ediyordu.

Oda Joyce'un bıraktığı gibi görünüyordu; alelacele yapılmış bir yatak ve komodinin üzerinde duran eski bir aşk romanı. Çekmece her zamanki başucu malzemeleriyle doluydu: Dudak nemlendiricisi, losyon, kulak tıkacı, birkaç kişisel eşya ve birkaç ufak tefek şey daha.

Şifonyerde alışılmadık bir şey bulamadı. Joyce'un kıyafetlerinin hepsi düzgünce katlanmıştı ve küçük dolap da aynı şekilde düzenliydi. Yerde iki çift ayakkabı duruyordu: bir çift düz ayakkabı ve sonbahar için topuklu botlar. Nikki -kendisinin büyüdüğü ev de dahil olmak üzere- yeterince eski evde bulunmuştu ve eşyaları saklamak için her türlü kuytu köşenin olduğunu biliyordu. Nikki özel eşyalarını g e v ş e k bir döşeme tahtasının altında saklamıştı ama Joyce'un tarihi evin orijinal demirbaşlarına zarar verecek bir şey yapmış olabileceğinden emin değildi, bu yüzden gevşek döşeme tahtalarını kontrol ederken dikkatli olması gerekiyordu. Dolabın rafında sadece kışlık giysiler ve eski kitaplar vardı, bunların hiçbirisi Joyce'un zihnieti ya da önceki yaşamı hakkında ipucu vermiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Nikki sıçradı ve neredeyse kafasını alçak dolap demirine çarpıyordu. Tony elinde bir tasma ile kapıda duruyordu.

"Joyce'un nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum. Fitz'i yürüyüşe mi çıkarıyorsun?"

"Onu bir arkadaşı alacak," dedi Tony. "Eve girip çıkan insanlardan hoşlanmıyor." Ona baktı. "Joyce'u işten biri aldı. Yatak odasının ne önemi var? Dışarıda onu arıyor olmalıydın."

Ses tonunda Nikki'yi geren bir şeyler vardı. Joyce bu adamın çocuğunu taşıyordu ve onun savunmacı tavrı hiç hoş değildi. "Herkesin sırları vardır." Nikki dolabın kapısını kapattı, bakışları Tony'deydi. Küçük odanın ortasında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Nikki ona birkaç adım daha yaklaştı. "Herkesin." Kelimenin altını çizdi. "Ve bu sırlar genellikle olan kötü şeylerle bağlantılıdır. Bize yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan ama karının öğrenmesini istemiyorsan-"

"Burada bir şey buldun mu?" Tony yere bakarak sordu. "Şimdiye kadar değil," diye yanıtladı. "Sen ve Joyce'un geçmişinde eksik olan yıllar hakkında tek bir konuşma bile yapmadınız mı? Geçmişle ilgili herhangi bir ek araştırma yaptınız mı?"

Tony'nin ağzı seğirdi. "Ne anlamı var anlamadım. Bütün önlemleri aldığımı sanıyordum. Neden şimdiye kadar bir fideye çağrısı almadık?"

"Bilemiyorum. Bir fidye durumu gibi görünüyor, özellikle de tüm kişisel eşyaları hâlâ burada olduğu için." Nikki onun yanından geçip odanın diğer tarafına yürüdü ve banyoya açılan kapıyı açtı. Temiz ve düzenliydi ama Joyce'un diş fırçası ve diğer tuvalet malzemeleri tuvaletin üzerindeki rafta duruyordu. Nikki ecza dolabını açtı ve reçetesiz satılan alerji ilaçları ile doğum öncesi vitaminlerini fark etti. Kendi isteğiyle gitmiş gibi görünmüyordu.

Dikkatini, kendisini banyoya kadar takip etmiş olan Tony'ye çevirdi. "Hernandez hamileliğini pek kimsenin bilmediğini söyledi ama iş yerindekiler hamile olduğunu anlamış olmalı. Joyce iş yerindekilere taşıyıcı anne olduğunu söyledi mi?"

"Sanırım öyle," dedi. "Bunu yapmak yerine onu arıyor olman gerekiyor gibi görünüyor."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Nikki. "Atladığın bir şey olmadığına emin misin? Taşındığı senin çocuğun. Küçük görünse bile herhangi bir ayrıntı yardımcı olabilir."

"Sana her şeyi anlattım," dedi kararlı bir şekilde. "Ben Sonia'yı kontrol etmeye gidiyorum. Zaman kaybetmeyi bırakıp oğlumu bulursanız çok memnun olurum."

Tony gümbür gümbür merdivenlerden inerken Nikki neden Joyce'un adını söylemediğini merak ediyordu. Sadece bebeği bulmalarını mı bekliyordu?

Telefonu Liam'ın aşağıda olduğunu bildiren bir mesajla çaldı ve Nikki rahat bir nefes aldı. Hernandez iyi bir ajandı ama bir profil uzmanı değildi. Liam'ın da patronları gibi davayla kişisel bir bağı yoktu.

Nikki bir dakika içinde aşağıda olacağını ve Hernandez'le işleri halletmesi için ona mesaj attı. Sonra telefonunda bir tarayıcı açtı ve bir tür kat planı bulmayı umarak evin adresini yazdı. Evin birkaç yıl önce satışa çıktığını okuduğunu hatırladığından emindi. Evin önceki sahipleri on yıllarca bu evde yaşamış ve Fitzgerald hakkında, üçüncü katla ilgili bir hikâye de dâhil olmak üzere birçok ilginç bilgi öğrenmişti...

"Bingo," diye fısıldadı. Önceki sahipleri üçüncü kattaki yatak odasının Fitzgerald'a ait olduğunu ve *Cennetin Bu Yakası*'nın çoğunu o odada yazdığını söylemişlerdi. Ayrıca sigara içmek için gizlice balkona çıkmak zorunda kalmıştı.

Nikki alt kattan Tony'nin sesini duyabiliyordu, bu yüzden parmak uçlarında yukarı çıktı. Yatak odası üçüncü katın büyük bir bölümünü kaplıyordu ama ofis olarak düzenlenmişti. Eski çalışma masası kilitliydi ama odanın kullanıldığı belliydi. Masanın üzerinde ve pencerenin altındaki okuma köşesinde yazarlıkla ilgili birkaç kitabın yanı sıra Fitzgerald'ın eserlerinin yıpranmış kopyaları da vardı. Masanın üzerinde yazar ve eşinin bir fotoğrafı ile Fitzgerald'ın yıllar boyunca çekilmiş birkaç fotoğrafı asılıydı.

Merdivenlerden biri gıcırdadı ve Nikki arkasını dönerek Tony ile bir tur daha atmaya hazırlandı. Liam'ın uzun boylu, sırik gibi gövdesi görününce rahat bir nefes aldı.

Kaşlarını kaldırarak odayı taradı. "Vay canına."

"Değil mi?" Nikki duvarda sıralanan kitaplığa doğru ilerledi. Başlıklara göz gezdirdi, çeşitli klasiklerin yanı sıra her türden daha modern eserleri de not etti. "Keşke şu masanın kilidini açabilseydik."

Liam, "Hernandez veterinerine gitmeden önce seninle tekrar konuşmak istiyor," dedi. "O burada kalacak ve yerel polisle arama çalışmalarını koordine edecek."

Nikki odaya son bir kez daha baktı, bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. "Umarım Tony'den buraya gizlice gelebilecek kadar uzun süre kaçabilir. Sanırım seni bilgilendirmiştir?"

Liam notlarını kontrol etti. "Sonia Ashley ve kocası için taşıyıcı annelik yapan yirmi sekiz yaşında siyahi bir kadın. On gün sonra doğum yapacak ama gebelik diyabeti var. Son rakamları iyi görünüyor, ancak erken doğum -özellikle stres kaynaklı- hala gerçek bir olasılık. Hernandez sabit hatlarının olmadığını söylüyor, bu yüzden bir takip cihazı kurmaya gerek yok."

FBI bile şebeke operatörünün yardımı olmadan gelen bir aramayı takip edemezdi ve bunun için mahkeme kararı gerekirdi. Nikki, "Eğer bir fidye çağrısı gelirse, arama izni alırız," dedi. "AV elemanlarımız zaten son yirmi dört saatin güvenlik görüntülerini inceliyor."

Merdivenlerden aşağı sessizce yürüdüler. "Bu insanlar hakkındaki izlenimin nedir?" Liam sordu.

"Hikâyenin tamamını öğrenemediğimiz kesin," diye cevap verdi sessizce. "Ne yazık ki gerçeği öğrenmeleri için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var ve Joyce ile bebeğin fazla zamanı kalmamış olabilir."

ON

Hernandez, Sonia'nın ikinci katta, ana yatak odasının karşısındaki ofisine yerleşmişti. Evin geri kalanının aksine, Sonia'nın ofisi şık hatları ve krem rengi duvarlarıyla kesinlikle moderndi. Tertemiz ve rahatsız edici antika mobilyalar yerine, Sonia'nın modern yönetici masası kemerli pencerelere bitişik olarak oturuyor ve doğal ışığın doğrudan masanın üzerine gelmeden odaya süzülmesine izin veriyordu. Dar kapı aralığından geçemeyecek kadar geniş görünen devasa bir eğrelti otu da dahil olmak üzere odanın her tarafına canlı bitkiler yerleştirilmişti.

Hernandez, "Burası yalnızca Sonia'nın ev ofisi," dedi. "Evin içinde gerçekten ona ait olan tek yer burası. Tony diğer tüm odaların Fitzgerald döneminin tarihini yansıtmaya karar verdi." Gözlerini devirdi.

"O ve Sonia hakkında ne biliyorsun?" Liam sordu. "Ajan Hunt bu sabah polis yerine sizinle şahsen temasa geçtiğini söyledi."

"Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum," dedi Hernandez. "Ama Sonia çok özel bir insan. Babası yaklaşık elli yıl boyunca yerel bir Fortune 500 şirketinin CEO'luğunu yaptı. Sonia'nın annesi de birkaç yıl önce vefat etmeden önce ülkenin en tanınmış kardiyologlarından biriydi. Geleneksel İrlandalı Amerikalı ve Hintli ebeveynlerin tek çocuğu olarak, onların izinden gitmesi bekleniyordu. Ama o hiçbir zaman yazmaktan başka bir şey yapmak istemedi."

Nikki bu sabah Rory'nin evinden çıkmadan önce Sonia'nın web sitesine göz atmıştı. Sonia işe serbest yazar olarak, yerel işletmeler hakkında küçük makaleler yazarak başlamıştı. Araştırmacı gazetecilik yaparak ülkenin dört bir yanına seyahat ederek zincirde yükselmiş. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, kurgusal olmayan iki kitabı yayımlandı.

Her ikisi de çeşitli kadın sorunlarını ele alan kitapları çok satanlar listelerine girdi. Saygın bir yazar olmak için çok çalışmış, ailesinden ayrı bir kariyer kurmuştu.

Nikki sabahtan beri canını sıkan soruyu sordu. "Neden hemen polisi aramadı? Neden seni aramak için fazladan bir adım attı?"

"Sonia varlıklı ve korunaklı bir şekilde büyüdü. İşler kötü gittiğinde, ailesi her zaman hayatlarına giren ve sorun ne kadar ciddi olursa olsun büyük bir yaygara çıkarmadan düzelten birini tanıyordu. O hala bu seviyede çalışıyor."

Hernandez tüm bunların neresindeydi? Bunun önemli olduğundan hâlâ emin değildi ama Nikki de küçük ayrıntılara ve tuhaf bağlantılara dayanan davaları çözmüştü. "Efendim, bu durumun ne kadar acil olduğunu hepimiz biliyoruz, bu yüzden açık sözlü olacağım. Neden özellikle sizi aradı? Davayı etkileyebilecek bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Hernandez kıs kıs güldü. "Her zaman açık sözlü olun, Ajan. Sonia ve ben birkaç yıl önce, o gazetede serbest muhabirlik yaparken ve ben de hala sokak polisiyken tanıştık. Siz sormadan söyleyeyim, evet, bir süre çıktık ama arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettik. Taşıyıcı anneden haberdar olan birkaç kişiden biriyim, o yüzden ilk beni aradı."

"Bir sonraki sorum da buydu," diye sordu Liam. "Peki ya Sonia'nın ve Tony'nin arkadaşları? Her ikisinin de geçmişinde Joyce'u ve bebeği tehlikeye atabilecek bir şey ya da biri var mı?"

Hernandez basitçe, "Onlar zengin," dedi. "En azından Sonia öyle. Tony'ye gelince, o bir joker."

"Ondan hoşlanmıyorsun." Nikki bu hoşlanmamanın Tony hakkındaki izlenimlerinden daha fazlasına dayanıp dayanmadığını merak etmek zorundaydı. Hernandez'in Sonia'ya karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsa, düşüncelerinin çarpık olması muhtemeldi.

"Pek sayılmaz, ama evlenmeden önce onun geçmişini araştırmıştım. Temiz çıktı."

Nikki, Liam'ın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Sonia'nın bu adamla evlenmemesinde çıkarı yoksa neden geçmişini araştırsındı ki? Sonia ve Hernandez arasında her ne olmuşsa ya da olmaktaysa, muhtemelen

Ama yine de ona, dava hakkında bilgi sahibi olabilecek herhangi birine davrandığından daha farklı davranamazdı. "Tony'nin geçmişini hâlâ kontrol ediyor musun?"

"Size e-posta ile gönderdim."

"Onun parasının peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil," dedi Hernandez. "Demek istediğim, ilkokulda resim öğretiyor, bu yüzden kesinlikle eve ekmek getiren o. Ama bildiğim kadarıyla çok çalışıyor ve para için ona bel bağlamıyor." Odayı işaret etti. "Sözde evi satın almak Sonia'nın fikriydi. Tony'nin dekorasyon yapmasına izin vermiş çünkü bu işte iyi ve bundan hoşlanıyor. Onun hakkında kötü düşünmemi ya da Sonia'nın mutsuz olduğunu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey görmedim ya da duymadım."

"Ve yine de onun hakkında kötü hisler besliyorsun?" Liam sordu.

Hernandez yarısı boş bir kâğıdı havaya kaldırdı. "Şimdiye kadar bunu atlatmıştım. Şu şaka gibi geçmiş raporuna bak." Kâğıdı Nikki'ye uzattı.

Joyce'un sosyal güvenlik numarası listede yer alıyordu, ancak iş ve ikamet geçmişi iki yıldan daha az eskidi.

Liam onun omzunun üzerinden bir şeyler okuyordu. "WITSEC, o zaman?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama az önce D.C.'deki Başsavcılık ofisiyle konuştum. Bu kayıtları tutanlar onlar ve onun ismine ya da fiziksel tanımına uyan kimse yok."

"Kendi kimliğini değiştirmiş olabilir," dedi Liam. "Ne yaptığınızı biliyorsanız o kadar da zor değil ve nasıl ortadan kaybolacağınıza dair bilgi veren pek çok web sitesi var."

Hernandez başını salladı. "Kişisel bilgilerini ve fotoğrafını tüm veri tabanlarımıza ekledim ve onu olası bir takma isimle kayıp kişi olarak listeledim. Süreci hızlandırmak için yüz tanıma teknolojisini kullanıyoruz ama bu Joyce'un ve bebeğin zamanını alıyor."

"Peki ya veterinerin güvenlik kamerası kayıtları?" Liam sordu. "Aracı için arama bülteni çıkarıldığını biliyorum ama otoparkın iyi bir açısını yakalamışlarsa hangi yöne gittiğini öğrenebiliriz."

"Onlarla daha önce konuştum," dedi Hernandez. "Binadan gece saat 02:17'de ayrılmış. Arabasını doğrudan güvenlik lambasının altına park etmiş. Bir noktada durdu ve sanki bir ses duymuş gibi dinledi."

ama sonra yürümeye devam etmiş ve arabaya binmiş. Park yerinden çıkarken takip edilip edilmediğini görmek için görüntüleri incelediler. Takip edilmemiş, ancak o ayrıldıktan saniyeler sonra caddenin karşısına park etmiş olan siyah bir sedan uzaklaşmış ve aynı yöne doğru gitmiş. Ne yazık ki kamera plakayı net bir şekilde göremeyecek kadar uzaktaydı, ancak en azından birkaç numarayı bulmayı umuyoruz. Tüm görüntüler bizimkilere e-posta ile gönderildi. Belki şansımız yaver gider ve bir şeyler bulurlar."

"Trafik kameraları ne tespit etti?" Veterinerin Batı Yedinci Cadde'deki konumu, çok sayıda trafik kamerasından bolca görüntü alınabileceği anlamına geliyordu.

Hernandez, "Elimizdeki birkaç güvenlik videosunu size e-posta ile gönderdim," dedi. "Joyce otoparktan sola dönmüş ve otoyola çıkmak için bir sonraki çıkışı kullanması gerekiyordu. Siz ikiniz veterinerine gidin ve çalışanlardan ne öğreneceğinize bakın. Ben burada kalıp yerel kolluk kuvvetleriyle koordinasyona devam edeceğim."

Hernandez ayağa kalktı ve kendisini aşağıya kadar takip etmelerini işaret etti. Mutfaktan gelen seslerin mırıltısını duyabiliyorlardı. "Haftada bir gelen bir temizlikçi kadınları var. Neyse ki bugün gelecek, onunla konuşacağım."

"Joyce'un birlikte çalıştığı herkesi de kontrol etmeliyiz," dedi Nikki. "Bazıları onun zengin bir aile için vekil olduğunu biliyor olmalı ve eğer o araç onu takip ettiyse, kaçırın kişi onun işte olduğunu biliyordu."

Hernandez, "Nöbetçi veterinerden bana tüm çalışan bilgilerini göndermesini istedim," dedi. "Konuştuğumuz gibi hepsini kontrol ediyoruz. Şimdilik bir şey yok."

Ağır ayaklar onlara doğru çarptı ve sonra Danua Fritz köşeyi döndü.

"Bu bir midilli mi?" Liam fısıldayarak ön kapıya doğru ilerledi. Kuyruğunu sallayan Fritz, Liam'ın ayakkabılarını kokladı ve sonra ayağa kalkıp pençelerini Liam'ın göğsüne koyarak yüzünü kokladı.

"Fritz, çekil." Kırmızı suratlı Tony, Fritz'i takip etmişti. "Gitmeden önce konuşmamız gerek."

"Bir şey mi oldu?" Nikki sordu. "Bir fidye mi aldın

."

"Hayır," diye tersledi Tony. "Basının bu işe karışmasına tamamen karşı olduğumu anladığından emin olmak istiyorum. Böyle bir çılgınlığa ihtiyacımız yok."

Cevap vermeden önce Nikki Liam'ı tanıştırdı. "Basını evden uzak tutabiliriz," dedi. "Ne yazık ki, bu tür davalarda onlar gerekli bir kötülük."

Tony gözlerini kıstı. "Kusura bakmayın ama ben sizin yeteneğinize karım kadar güvenmiyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca kariyerinizi takip ettim ve cehennemden geçtiniz. Kocanızın öldürülmesi ve kızınızın kaçırılmasından sonraki ilk davanız bu, değil mi? Her şey gazetelerdeydi."

Nikki kendini enayi yumruğu yemiş gibi hissetti ama sakinliğini korumayı başardı. "Endişenizi takdir ediyorum ve sizi temin ederim ki endişelenmenize gerek yok. Biz bir ekip olarak çalışıyoruz ve bu soruşturmayı Hernandez yürütüyor, ben değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gömleği sıcaktan çoktan nemlenmişti. "Yine de size birkaç soru sormak istiyordum, bu yüzden bizi yakaladığınıza sevindim."

Sivri burnundan boncuk boncuk ter aktı. "Ne oldu?"

"Açıkçası Sonia'nın aile servetinin büyük olasılıkla bir hedef olabileceğini biliyoruz. Aklınıza gelen biri var mı, belki görüşmeyi kestiğiniz ya da size kızgın olan biri? Patrick'i intikam için kullanabilecek biri?"

"Sanırım bu soruyu hem Sonia'ya hem de bana soruyorsunuz," dedi.

Nikki göz temasını kesmeden, "Sana soruyorum, hemen şimdi," dedi.

Tony ellerini kalçalarına koydu ve başını salladı. "Cevabım hayır. Seni yalnız bırakacağım, böylece işini yapabilir ve oğlumu bulabilirsin."

Hernandez Nikki'ye bilmiş bir bakış attı. "Taş üstünde taş bırakmadın. Senin kararlarına güvenim tam." Tony'yi kahverengi taşa kadar takip etti.

Nikki arka cebinden anahtarlarını çıkardı ve Liam'a fırlattı. "Cipimi sen kullan. Hernandez'in e-postalarına bakmak istiyorum."

Nikki e-postasını açtı ve önce güvenlik videolarına baktı. Park yeri iyi aydınlatılmıştı ve Joyce'un koyu mavi Kia'sını görebiliyordu.

ışığın altına park etmişti. Joyce dışarı çıktı, üzerinde bordo önlük vardı, karnı önlüğün kumaşına yapışmıştı. Yürümekten çok ayaklarını sürüyerek yürüyordu, çantası neredeyse taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi kolundan sarkıyordu. Joyce'un uzun bir vardiyadan sonra bitkin düştüğü belliydi ama birkaç metre uzaklaşana kadar otoparktaki hiçbir şeyden çekinmiyor gibiydi. Joyce'un başı keskin bir şekilde sola döndü ve arabasına gitmeden önce bir an dinledi. Kayıp bir çocuğu aramanın ciddiyetine rağmen Nikki bir süreliğine kendi hayatından ve Rory'nin ölü eski kız arkadaşından başka bir şeye odaklanabildiği için hâlâ minnettardı.

"Joyce otoparktan çıktıktan sonra siyah sedan virajdan uzaklaşıyor," dedi Nikki. "Garaj yolunun köşesinde büyük çalılar var gibi görünüyor. Eğer sedan gerçekten Joyce'u takip ediyorsa, bahse girerim ki bölgeyi keşfe çıkmış, nereye park edeceğini ve Joyce'un ne zaman çıkacağını biliyordur."

Liam, "İkinci vardiyada çalışıyor ama burası her zaman açıksa, muhtemelen bazen vardiyasından sonra da çalışıyordur," dedi. "Böyle yerler her zaman meşgul olur."

Nikki, Tony'yi düşünerek, "İçeriden bilgi almadıkça birinin rutininden emin olmak zor," dedi. "Bu sabah Miller'la konuştun mu?"

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bir davanız olduğunu bilmesi gerekiyor ve muhtemelen Joyce'u ve bebeği bulana kadar Becky'nin davasında ona yardımcı olamayacak."

"Ah, doğru," dedi Liam. "Bu sabah ona haber veririm. Rory nasıl?"

Nikki, Liam'ın Rory hakkında ne düşündüğünü merak etmemeye çalışarak, "İşe dönmek konusunda çok stresli," dedi. "Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama bu çok büyük bir iş."

"Çiftliğin sahibi olan aileyi daha önceden tanıyor muydunuz? Lisedeyken yani?" Liam'ın ses tonu rahattı ama ellerinin direksiyonda sıkılaştığını görebiliyordu.

"Şahsen değil ama ben çocukken oraya çok giderdik. Balkabağı tarlaları vardı. Sanırım son McFarland öldükten sonra ev birkaç yıl boş kaldı. Neden?"

"Stillwater'da büyüdüğün için merak ettim. Rory orada çalışıyordu, değil mi?"

"Kasabanın yarısı da öyle," dedi Reynolds'un cümlesini kullanarak.

ON BİR

Liam cipi veterinerin küçük otoparkının sonuna, büyük bir akçaağacın gölgesine park etti. "Saklanmak için kullanışlı bir yere sırtını dayamış gibi görünmüyor," dedi. "Orman ya da başka bir şey yok."

"Arabayla gelirken Google Haritalar'a baktım," dedi Nikki. "Hayvanlar için iyi büyüklükte bir arka bahçeleri ve mahremiyet çitleri var. Sanırım çok sayıda güvenlik kamerası da var."

İçeri girdiklerinde Liam sessizce, "Bütün veteriner klinikleri aynı kokar," dedi. "Kötü değil ama kimyasal. Bir tür özel temizlik malzemesi gibi."

"Muhtemelen öyledir." Nikki rozetini kavisli bankonun arkasındaki yorgun görünümlü kadına uzattı. "FBI'dan Ajan Nikki Hunt ve Liam Wilson."

"Joyce'u buldunuz mu?" diye sordu kadın umutla. "Kaybolduğunu duyunca hepimiz yıkıldık."

"Henüz değil." Nikki tüm personele Joyce'tan çoktan bahsedildiğini duyunca hayal kırıklığına uğradı. Potansiyel tanıklara ve şüphelilere haber vermeyi severdi çünkü bu ilk tepkiler birinin hikâyesine inanıp inanmayacağımızı anlamanın önemli bir parçasıydı. "Mümkün olduğunca çok sayıda personelle konuşmak istiyoruz."

"Ben ofis müdürüyüm, Linda," dedi kadın. "İki veterinerimiz de ameliyatta ama Doktor Meier'in işi kısa süre içinde bitecek."

"Meşgul olduğunuzu görüyorum," dedi Liam. "Ajan Hunt ve ben çalışanlarla konuşmak için ayrılacağız, böylece sizin işinize dönmenize izin verebiliriz. Fazladan birkaç muayene odanız var mı?"

"Şimdilik," dedi Linda. "Müzik odaları oynamak zorunda kalabiliriz ama bir yolunu bulacağız."

Linda'nın yardımıyla, iki saatten kısa bir sürede sahadaki on beş çalışanın tamamıyla konuşmayı başardılar, ancak süreç hala

Çünkü personel sabahları hasta ve yaralı hayvanlarla uğraşmak zorundaydı. Nikki görüştüğü her kişiden temelde aynı şeyleri duydu: Joyce dışa dönük ve herkese karşı arkadaş canlısıydı. Taşıyıcı anne olmaktan gurur duyuyordu ve ebeveynlerle birlikte yaşamaktan keyif alıyor gibiydi.

Liam, Nikki'nin hazırlandığı muayene odasına kaşlarını çatarak girdi. "Herkes onu seviyor, hiç sorun çıkarmadı. Taşıyıcı anne olma konusunda çok heyecanlıydı."

"Ben de aşağı yukarı böyle duydum," dedi Nikki. "Özel hayatıyla ilgili çok fazla şey paylaşmamış gibi görünüyor. Bundan önce nerede çalıştığı hakkında hiç konuşmamıştı."

"Beklettiğim için özür dilerim." Kot pantolon ve önlük giymiş uzun boylu, zayıf bir kadın kapıda belirdi. Dağınık masaya oturdu ve uzun at kuyruğundan kaçan saçlarını düzeltti. "Ben Doktor Meier. Joyce'a ne olduğu hakkında daha fazla bilginiz var mı?"

Liam, "Ne yazık ki fazla değil," dedi.

Nikki notlarını kontrol etti. "Ofis müdürünüz Joyce'un iki yıldır burada çalıştığını söyledi?"

"Doğru," dedi Dr. Meier. "O benim en iyi çalışanlarımdan biriydi. Joyce çok sıcak ve sevecen biriydi, insanlar ona çekilirdi. İnsanları rahat hissettirmenin bir yolunu bulurdu. Ötenazi kararı alan müşterilerin yanına her zaman o otururdu."

"İnsanları okumakta iyiydi," dedi Liam. "Ne duymak istediklerini bilme konusunda mı?"

"Öyle de denebilir, evet."

"Nerede büyüdüğünden bahsetti mi? Burada çalışmadan önce ne iş yaptığını?" Nikki sordu.

"Twin Cities'de doğup büyüdüğünü söyledi."

"Başka bir yerde yaşadığından hiç bahsetti mi?" Liam sordu. "Eski işverenlerine ve referanslarına da ihtiyacımız olacak."

"Bizde böyle bir şey yok," dedi Dr. Meier. "Joyce mülakat sürecinde çok fazla iş deneyimi olmadığını itiraf etti ama kendini kanıtlamak için sabırsızlanıyordu. Personel sayımız azdı, bu yüzden

deneme amaçlı olarak başlattım. Her şeyi çok çabuk kavradı. Sanırım ilk haftanın sonunda onu kalıcı olarak işe almıştım."

Toz mavisi önlük giymiş minyon bir kadın ön kapıyı çaldı. "Doktor Meier, şimdi uygun bir zaman mı?"

"Tam zamanı," dedi veteriner. "Cat, bu Ajan Hunt ve ortağı Ajan Wilson. Cat dün gece çalıştı ve Joyce hakkında iş dışında pek bir şey bilmeyen tek kişi o." Dr. Meier ayağa kalktı ve Cat'e oturmasını işaret etti. "Çifte randevum var," dedi özür dileyerek. "Benden başka bir şey isterseniz, onunla konuşmanız bittiğinde Cat'i beni araması için gönderin." Doktor aceleyle odadan çıktı ve Cat onun yerine geçerek endişeyle Nikki ve Liam'a baktı.

"Birinin ona zarar vermek isteyeceğine inanamıyorum. Bebekle ilgili olmalı, değil mi?"

"Henüz bilmiyoruz," dedi Nikki. "Joyce'la iş dışında birlikte çok zaman geçirir miydiniz?"

"Biraz," dedi Cat. "Taşıyıcı anne olmaya karar vermeden önce, arada bir dışarı çıkıp biraz eğlenmesini sağladım."

"Dışarı çıkmaktan hoşlanmıyor muydu?" Liam küçük not defterinde bir şeyler karalayarak sordu. "Sana hiç nedenini söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Her zaman parti ortamından hoşlanmadığını söylerdi. Ama birkaç kadeh bir şey içmek ya da kahve içmek için dışarı çıkmayı bile sevmezdi. Her zaman bunların para israfı olduğunu ve her kuruşunu biriktirmesi gerektiğini söylerdi ki bunu tamamen anlıyorum." Cat burnunu çekti ve cebinden bir mendil çıkardı. "Onun için o kadar endişeleniyorum ki uzun süre konsantre olamıyorum."

"Anlıyorum," dedi Nikki nazikçe. "Bahsetmiş olabileceği, belki onu rahatsız eden ya da takip eden biri aklına geliyor mu?"

"Aklıma gelen bir şey yok," dedi Cat. "Bekle, bu doğru değil. O ve ailesinin bebeğin erkek olduğunu öğrendikleri sıralarda, Joyce bana aynı adamı tuhaf zamanlarda evin yakınlarında dolaşırken gördüğünden emin olduğunu söyledi."

"Ne gibi?" Nikki sordu.

Cat'in yanakları pembeleşti. "Dedikodu yapmak istemiyorum. Bu onun bir teorisiydi."

"Bu tür davalarda dedikodu diye bir şey yoktur," dedi Liam. "Her şey hayati önem taşır."

"Sadece Ashley-Hall'lar iyi insanlar ve-"

"Pardon, Ashley-Halls? İkinin de soyadında tire mi var?" Nikki sordu. "Bunu fark etmemiştim."

Cat başını salladı. "Sanırım Tony'nin fikriydi. Her neyse, Joyce ikisinden de hoşlanıyordu. Söyleyecek kötü bir şeyi yoktu ama Tony'nin Sonia'nın arkasından biriyle görüşüyor olabileceğini düşünüyordu. Sonia evde yokken adamı hep etrafta görürdü ve bir gece Joyce onu arka bahçede, Tony'nin küçük serasının yanında yürürken gördüğünden kesinlikle emindi. Bunu Tony'ye anlattığında Tony güvenlik kameralarını kontrol ettiğini ve hiçbir şey görmediğini söyledi. Rüya görmüş olabileceğini söyledi ama Joyce bana adamın ona yaklaştığında telaşlandığını söyledi. Ve adamın arkadaki güvenlik kameralarından birine yakalanacağından emindi."

"Neden bir ilişkisi olduğunu varsaydı?" Nikki sordu.

"Tony açıkça biseksüel." Cat omuz silkti. "Sonia biliyor elbette, ama Joyce bu adamı gizlice içeri aldığından emindi ve mantıklı olan tek şey aldatmaktı."

Nikki, Cat ve diğerlerine zaman ayırdıkları için teşekkür etti ve kartvizitlerini dağıttı. "Meslektaşım veya ben muhtemelen daha sonraki vardiyayla konuşmak için geri döneceğiz, ancak lütfen herhangi bir bilgiye sahiplerse en kısa sürede aramalarını bildirin."

Nikki, Liam'la birlikte cipe doğru yürürken sabah güneşi retinasında bir delik açmaya çalışırken gözlerini gölgeledi. "Tony'nin bir şeyler sakladığını biliyordum. Kaçırılma olayıyla bir ilgisi olmayabilir ama taşıyıcı annesinin ve bebeğinin kayıp olmasına rağmen Hernandez'e bundan bahsetmemiş olması karakterine hiç yakışmıyor."

Liam karaladığı notlara baktı. "Cat, Joyce'un Tony'nin gizlice birlikte olduğunu düşündüğü adamı, erkek olduğunu öğrendikleri sırada gördüğünü söyledi. Cinsiyetini öğrendiğinizde ne kadar ilerlemiş oluyorsunuz?"

"Bebeğin pozisyonuna bağlı olarak yirmi hafta civarında. Ancak artık 4D ultrason var ve bazen insanlar bunu daha erken öğrenebiliyor."

"Yani dört ya da beş aylık hamile," dedi Liam, kafasında h e s a p yaparak. "O gizemli adamı Tony ile Şubat ayı civarında mı görmüş?"

Nikki daha önce aldığı notları kontrol ederek, "Oralarda bir yerde," dedi. "Tony ve Sonia, Hernandez'e güvenlik kameralarının çok fazla şey kaydetmediğini ve bir seferde sadece birkaç haftalık görüntü sakladıklarını söylediler. Arka bahçeye bakan verandaya ve arka kapıya birer tane monte etmişler. Üçüncü bir kamera da bahçenin uzak köşesinde, eve odaklanmış. Ve Joyce haklıydı. O kameralar arka bahçede birini yakalayabilirdi. Tony ona yalan söyledi ve nedenini bulmamız gerek."

Nikki Google'dan evin uydu görüntüsünü çıkardı ve Liam'a gösterdi. "Arka kapıdan kapalı bahçelerine açılan küçük bir yürüyüş yolu var, o kadar da büyük değil. Yanlış hatırlamıyorsam, mahremiyet duvarı altı fit. Doğru kişi tarafından kolayca aşılabilir."

Nikki, Joyce'la ilgili bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için Hernandez'i aradı ve veterinerde öğrendikleri, pek de bir şey ifade etmeyen şeyler hakkında onu bilgilendirdi. "Hoparlördesiniz efendim."

"Elimizde bir şey olabilir. Teknik ekibimiz siyah bir ve plakanın son iki rakamını bulmayı başardılar. Bir hafta önce Mae Kendrick tarafından çalındığı bildirilen 2019 model M6 Gran Coupé ile eşleşiyor. Sana adresini mesaj atarım. Oraya git ve ne düşündüğüne bak. O bir şüpheli mi yoksa arabasını çalan kişiyi mi bulmamız gerekiyor?"

"Kendrick'ler hakkında ne biliyoruz?" Liam sordu. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Çünkü Nash ve benim dün konuştuğumuz adam o," dedi Nikki. "Joyce'un ortadan kaybolmasının Nash'in araştırdığı kaçakçılarla bir ilgisi yoksa bu gerçekten garip bir tesadüf olabilir. Kayıp kişiler konusunda şansın yaver gitti mi?"

Hernandez, "Eyalet veri tabanımızı ve ulusal veri tabanımızı kontrol ettim," diye cevap verdi. "Eşleşme yok. Eyalet polisi Joyce'un arabasını arıyor. Elli mil yarıçapındaki tüm tıbbi tesisleri kontrol ettik ama Joyce ve güvenli bölge yasasına uygun olarak bırakılmış bir bebek yok."

Nikki, Hernandez'i bilgilendireceğine söz verdi ve görüşmeyi sonlandırdı. Küfrederek, minibüste telefonla konuşan ve direksiyonu kıran bir kadına çarpmamak için karşı şeride geçti.

"Araba Kendrick'in garaj yolundan sabahın üçünde çalındı ve ellerinde kanıt vardı. Mülklerindeki bir güvenlik kamerası, siyah giyimli bir adamı mülke gizlice girerken yakalamış. Kar maskeli, ortalama boy ve kiloda. Arabanın kapısı kilitli değildi."

"Bugünlerde kim geceleri arabasını kilitlemeden bırakır, özellikle de lüks bir arabayı?" Nikki merak etti. "O BMW'nin perakende satış fiyatı altı haneli olmalı."

"Buna göre, Mae onu kilitlediğini düşünmüş. Kendini iyi hissetmiyormuş ve yirmi dört saat açık olan eczaneye gitmiş." Liam tabletini kucağında dengeledi. "Büronun vergi dolandırıcılığı davasıyla ilgili dosyasını inceliyorum ama çok fazla bilgi yok."

"Biliyorum." Nikki yıllar içinde bu adamların hiç kimseye ya da hiçbir sisteme güvenmediklerini öğrenmişti. "Gördüğünüz şey temelde bir özet. Vergi suçları ve mali soruşturmalar genellikle mümkün olduğunca gizli tutulur ve soruşturmayı yürüten ajan, dava kapanıp kişi hüküm giyene kadar veri tabanına bir sürü bilgi kaydetmez. Neyse ki Tyler onun davasında çalışıyordu. Kendrick, karısını bir otele giderken ve iki gençle geri dönerken gördüğünü iddia etti, ancak güvenlik kaseti uygun bir şekilde kayboldu. Patronuyla iletişime geçmeye zahmet etmeyin. Tüm notlarının ve dosyalarının kopyaları depoda."

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Neredeyiz biz?"

"Güney Washington County," dedi Nikki. "Süper zengin, büyük evler, çok özel bir golf sahası. Kendrick'in evi hemen köşeyi dönünce."

Keskin virajda manevra yaptı ve ev görüldüğünde Liam alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bu bir ev değil. Mini bir kale."

Nikki mırıldanarak onayladı ve arabayı tuğlalı, dairesel yola çekti. Evin önünde duran kırmızı Range Rover'ın arkasına park etti.

Liam kuru bir sesle, "En azından hâlâ cipi var," dedi.

"Garaj yolundaki tuğlalara bak," dedi Nikki. "Taş, evdeki tuğlalarla eşleşiyor."

Nikki telefonundan Lacey'nin mesajını kontrol etti ve hemen cevap verdi. "Cipimi ona her gün tercih ederim." Nikki olayların birbiriyle bağlantılı olduğundan emin olamazdı ama Mae'nin çalınan arabayla ilgili anlattıklarına güvenip güvenmediğini anlaması gerekiyordu. Gerçekten soyulmuş muydu? Yoksa o da kocası gibi yarım yamalak mıydı?

Ön kapının iki yanında kırmızı sardunyalardan oluşan iki büyük saksı duruyordu. Nikki ağır cama vurdu ve bekledi. Birkaç saniye sonra, otuzlu yaşlarında, omuz hizasında, parlak sarı saçlı, uzun boylu bir kadın kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Siz Mae Kendrick misiniz?" Nikki ve Liam rozetlerini gösterdi ve Nikki kendilerini tanıttı. "Çalınan BMW'nizle ilgili ihbarı takip ediyoruz."

"FBI mı?" Mae şaşkınlıkla sordu. "Kocamın vergi kaçakçılığından soruşturulduğunu biliyorum ama mallarımıza el konulmasıyla ilgili bize herhangi bir bildirimde bulunulmadı."

Nikki, "Aslında olası bir adam kaçırma olayını araştırıyoruz," dedi.

"Kaçırılma mı?" Mae ikisinin arasına baktı. "O hamile haberdeki kadın mı?"

Liam başıyla onayladı. "Çalıntı aracınızın onu takip ettiğine inanmak için nedenlerimiz var. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, elbette," dedi Mae. "Yine de sizi uyarmalıyım, kızım ve ben eski kıyafetleri gözden geçiriyoruz ve ev dağınık."

"Yargılamak yok." Nikki ve Liam, Mae'yi karo döşeli girişe kadar takip ettiler. Nikki göz ucuyla bir hareket gördü. Çeşitli giysilerin ve diğer eşyaların mobilyaların üzerine yığıldığı geniş aile odasına baktı. Mae rahat bir kot şort ve Twins atleti giymişti ama Nikki birkaç tasarım çantayı da fark etti. "Tasarımcı çantaları mı satıyorsun?"

"Küçülüyorum," dedi Mae neşeyle. "Çok fazla işe yaramaz şeyim var ve bunun günah olduğunu fark etmeye başladım."

Nikki, onun da bir vergi soruşturmasının parçası olduğunu ve her şeyini kaybedebileceğini düşündü. Mae muhtemelen IRS'den para saklamak umuduyla bir şeyler satıyordu. Tyler benzer durumlarla birkaç kez karşılaşmıştı ve Nikki, Federallerin ne kadar önemsiz olduklarına her zaman hayret etmişti

mal varlığı hakkında. Birden fazla kez nakit paraya el koymuştu. Tüm bunlar Nikki'ye abartı gibi gelmişti ama Tyler kurallara uyan bir adamdı.

"Sylvia," diye seslendi Mae. "Misafirlerimiz var."

On iki yaşlarında görünen kahverengi saçlı bir kız odaya girdi ve yere baktı. "Onlara içecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Nikki. "Fazla vaktinizi almayacağız Bayan Kendrick."

"Lütfen bana Mae de." Kızına doğru baktı. "Tatlım, neden yukarı çıkıp misafir odasındaki dolabı yapmaya başlamıyorsun?"

Sylvia odadan yeterince hızlı çıkamayacakmış gibi görünüyordu. "Çok utangaçtır," dedi Mae. "Ve bir şeylerden kurtulmaktan pek hoşlanmaz."

Nikki gülümsedi. "Benim kızım da neredeyse altı yaşında ve oyuncaklarla ilgili aynı sorunu yaşıyor."

"O günleri hatırlıyorum," dedi Mae. "Zaman çok hızlı geçiyor ama küçük bir çocuğum olmasını özlemiyorum. Kızlar büyüdülerinde çok daha eğlenceli oluyorlar."

Nikki annesinin tam tersini söylediğini hatırlıyordu ama her çocuk farklıydı. "Sadece birkaç sorumuz var ve sonra sıralamaya geri dönebilirsiniz. Bildirdiğiniz kayıp araba hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyoruz. Meslektaşım bir kaçırma olayına karıştığından bahsetti. Polise arabayı kilitlemeyi unuttuğunuzu mu söylediniz? Hırsızlığa karşı bir sisteminiz var mı?"

Mae gözlerini devirdi. "Yakında eski kocam olacak kişi kaçmadan önce onu devre dışı bıraktı. Dürüst olmak gerekirse, araziye gizlice girdiğini ve onu inadına aldığını düşündüm."

"İkiniz ayrılıyorsunuz o zaman?" Liam küçük not defterine bir şeyler not etti.

"O bir dolandırıcı ve ben onunla birlikte batmayacağım," dedi Mae basitçe. "Zaten benim bu işle hiç alakam olmadı."

Nikki, "Kocanız öyle demedi," diye cevap verdi. "Bize kitaplarla senin ilgilendiğini söyledi."

Mae kaşlarını çattı. "Yalancı herif. Bu doğru değil ve bunu kanıtlayabilirim. O, hapisten kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacak çıkarıcı bir piç kurusu."

Liam, "Arabanın çalındığını gösteren güvenlik kaydını teslim etmişsiniz," dedi. "Kayıttaki adamı tanıdınız mı? Kocanız olması mümkün mü?"

Mae homurdandı. "Bunu kendi başına yapacak cesareti asla bulamaz. Dilimi mazur görün. Onun uşaklarından biri olduğuna eminim. Ya da en azından ben emindim. Yani bu kaçırma olayında benim arabamın kullanıldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Kesin olarak bilmiyoruz," dedi Nikki. "Tek bildiğimiz bir şekilde işin içinde olduğu. Kocanız bir çatı katına taşındığından bahsetmişti."

"Haftalar önce ayrıldık," dedi. "Gittiğinden beri kızıyla konuşmak için aramadı. Zaten pek de iyi bir baba sayılmazdı. Muhtemelen Atlantic City'de kumar oynamaya gitmiştir. En başta bu yüzden vergi sorununa girdi. Kazandığı kadar hızlı para kaybediyor."

"Bize yeni adresini ve telefon numarasını verebilir misiniz?"

Mae başını salladı. Nikki Nash'e sorabilirdi ama Nash onu zaten birkaç kez oyalamıştı. Nash'e çiftin davayla olası ilgisi hakkında bilgi vermesi gerekiyordu ama onun vereceği bilgilere güvenmesine gerek yoktu.

"Bayan Kendrick, dün gece nerede olduğunuzu sormak zorundayız," dedi Nikki, öfkelenmeye hazırlanarak.

"Tam burada," dedi Mae. "Sylvia ile birlikte. Kaptan Amerika'yı oynayan aktörün filmini izledik. Bu bir cinayet gizemi. James Bond da oynuyor."

"*Bıçaklar çıktı* mı?" Liam sordu. Nikki onun göndermeleri anlamasına sevindi. Beş yaşındaki bir çocuğun ilgisini çekecek bir şey olmadığı sürece popüler kültürden pek haberdar sayılmazdı.

Mae parmaklarını şıklattı. "İşte bu kadar. İyi filmdi."

"Sylvia ile konuşmamın bir sakıncası var mı?" Nikki sordu.

"Tabii ki hayır." Mae merdivenlerin dibine doğru yürüdü ve kızının adını seslendi. Saniyeler sonra kız merdivenlerden koşarak indi, kolları giysilerle ağırlaşmıştı.

"O dolapta çok fazla eşya var," dedi Sylvia. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Ajan Hunt sizinle konuşmak istiyor," dedi Mae.

Sylvia alt dudağını çiğnedi. "Tamam."

"Bayan Kendrick, Ajan Hunt kızınızla konuşurken garajınıza bakabilir miyim?"

Sylvia bir yabancıyla yalnız kalma ihtimalinden korkmuş görünüyordu. Gözlerini annesine dikmiş, cevap bekliyordu.

"Ben yan ında olmadan onunla konuşmana izin var mı?" Mae sordu.

Nikki, "İzninizle, evet," dedi.

Mae kızının parlak, siyah saçlarını kabarttı. "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu kızına ve Sylvia başıyla onayladı.

Mae, Liam'a, "Garaj mutfağın dışında," diye seslendi. "Sana göstereyim."

Nikki, Liam'ın uzun gövdesi mutfakta gözden kaybolana kadar bekledi. "Benim adım Nikki."

"Kim olduğunu biliyorum. Televizyondaydın."

Nikki gülümseyerek kanepeye oturdu ve Sylvia'ya yanına oturmasını işaret etti. "Annenle babanın ayrılması zor olmalı."

Sylvia hemen, "O benim babam değil," dedi.

"Özür dilerim, fark etmemiştim," dedi Nikki. "Üvey babanla iyi geçiniyor musun?"

Omuz silkti. "Evdeyken çok iyiydi. Seyahat ederdi. çok."

"Sanırım onun taşınması o zaman olabilir," dedi Nikki.

"Pek sayılmaz." Sylvia kanepenin ucuna oturmuş, ellerini dizlerinin arasına almıştı. Koyu, ciddi gözlerle Nikki'ye baktı. "Bilmek istediğin tek şey bu mu?"

"Aslında ben de dün gece annenle ne yaptığınızı merak ediyordum."

Sylvia'nın gözleri parladı ve Mae'nin hikâyesini doğruladı. Annesiyle konuştuklarında kız üst katta olduğu için Nikki, Sylvia'nın doğruyu söylediğinden emindi.

Liam'la birlikte garajdan döndüğünde, Mae onlara Kendrick'in adresini ve cep telefonunu verdi ve ararsa haber vereceğine söz verdi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Nikki, cipe geri dönerlerken Liam'a sordu.

"Garaja girmeye çalışan birinden iz yok," dedi Liam. "Kendrick'in dün gece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Sylvia annesinin söylediklerini doğruladı mı?"

Nikki başını salladı. Kendrick'in karısını bir motelden genç kızları alırken gördüğü iddiasını düşünüyordu. O zamanlar Kendrick'in suçlamalarını pek önemsememişti ama Joyce'un ortadan kaybolması bu konuya yeni bir ışık tuttu. "Her iki Kendrick'in de geçmişlerinin araştırılmasını istiyorum. Mae'nin o arabayı kullandığına inanmıyorum ama her ikisinde de şüpheli bir şeyler var."

"Önce Nash'i mi arayacaksın yoksa Kendrick'i mi?" Liam sordu.

Nikki yüzünü buruşturdu. "Nash'e haber vermeliyim ama ona bir şey borçlu olduğumu düşünmüyorum."

Liam, "Hırsızlık önleme sisteminin devre dışı bırakılması ve arabanın kilitlenmeden bırakılması beni gerçekten rahatsız ediyor," dedi.

"Ben de," dedi Nikki. "Ama Kendrick'ler ayrılıyor ve adam vergi kaçakçılığından soruşturuluyor. Arabayı çaldırıldığını varsayıyor. Arabanın Joyce'un kaybolmasıyla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz ama Kendrick'in dün geceki mazeretini doğrulamamız gerekiyor. Yeni adresi Minneapolis'in Doğu Şehir Merkezi'nde. MNPD'yi ara ve evde olup olmadığını öğren."

"Olmayacak," dedi Liam. "Nash'in şerife Kendrick'in toplantıdan ayrıldığını ve New York'a bir iş gezisi için havaalanına gittiğini söylediyini duydum."

Yavaş giden bir arabanın arkasında sıkışıp kalan Nikki dişlerini sıktı. Nash, Kendrick'in kaçırılma olayında şüpheli olduğunu bilmiyor olamazdı ama çoğu ajan vergi kaçakçılığından soruşturulan bir kişinin eyaletten ayrılmasına izin vermezdi. "Kendrick'in numarası bende var. Umarım aramama cevap verir." Nikki otoyola girdi. "Hernandez'le temas kurmak için Ashley-Halls'a geri dönelim."

Nikki yanağının içini çiğneyerek, aralarındaki garip konuyu nasıl açacağını bulmaya çalışıyordu. "Bugün Miller'la konuştun mu?"

Liam gözlerini yoldan ayırmadan iç çekti. "Lütfen beni bu duruma sokma patron. Miller'a Hernandez'in davasında sana yardım etmem gerektiğini söyledim ama Becky'nin davası hakkında bildiğim hiçbir bilgiyi paylaşamayacağımı biliyorsun."

Nikki'nin gerçekten bilmek istediği tek şey başka şüphelileri olup olmadığıydı. Vücudundaki her kemikle onu söylemeye ikna etmek istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bu ne Liam'a ne de Becky ve bebeğine haksızlıktı. Davayı daha başlamadan tehlikeye atamazdı. "Miller onun katilini yakalamak için iyi bir şansı olduğunu düşünüyor, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama sen onu benden daha iyi tanıyorsun. Ona güveniyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi Nikki, şakaklarında bir baş ağrısı başlamıştı. "Eve dönüp bir sonraki hamlemizi düşüneneğiz. Umalım da Hernandez'in Joyce hakkında iyi haberleri olsun."

ON İKİ

Döndüklerinde Summit Bulvarı çok daha kalabalıktı, trafiğin yoğun olduğu saatlerde sokaklar tıklım tıklımdı. Tarihi kahverengi taş sırasının önünde bir haber minibüsü duruyordu ve Nikki onu şaşkınlıkla fark etti.

"Joyce'un adını kullanmak buraya kadarmış. Onun adresini kim verdi?"

Liam sırttı. "Araştırmacı muhabirlerin ne kadar kurnaz olabileceğini bilirsiniz."

Nikki gözlerini devirdi. "Kız arkadaşın haberi almak için her şeyi göze alıyor diye her muhabir de öyle yapacak değil ya. Bahse girerim yerel polislerden biri medyaya haber uçurmuştur."

Sola döndü ve Summit Caddesi'nin arkasındaki ara sokağa girdi.

"Bu Hernandez'in mi?" Liam sordu. "Bizim departmanın araçlarına benziyor."

Nikki, "Özel arabasını kullanıyor," dedi. "Muhtemelen aramaya yardımcı olması için getirdiği ek ajanlardır." Nikki önündeki caddeye baktı, haber minibüsündeki muhabirlerin köşeyi döndüklerini görmeyi bekliyordu. Medya ile uğraşmak istemiyordu. Hernandez şu anki davayla ilgilenebilirdi ama bir muhabir Nikki'nin yüzünü görür görmez heyecanlanıp peşini bırakmayacaklarını biliyordu. "Benim için bir şey yapabilir misin?"

Liam sırttı. "Kendimi dışarıdaki muhabirlere feda etmemi istiyorsun."

"Ve sonra beni arkaya bırak." Sokağın aşağısını işaret etti. "Bir kapı var."

"Bana beş dakika ver." Liam cipten inip hızlı adımlarla köşeyi dönünce Nikki rahat bir nefes aldı. Onu yakaladı

Eşyalarını topladı, aracı kilitledi ve arka kapıya yöneldi.

599 numara, bazılarının avlusu açık, bazılarının ki ise çitle çevrili olan kahverengi taş sırasının ortasındaydı. Çit yerine bir tür istinat duvarı olan tek sıra ev burasıydı. Nikki siyah metal kapıyı buldu ve Liam'ı beklemek üzere yerleşti.

Yoldan geçen birkaç kişi ona garip garip bakınca Nikki arka kapıda dolaşırken pek de güvenilir görünmediğini ve kesinlikle bir ajana benzemediğini fark etti. Bu sabah koşu ayakkabılarını, kot pantolonunu ve gri tişörtünü giymiş, dişlerini fırçalamış ve saçlarını kabaca taramıştı. Şu anda topuz yapmıştı ama Nikki hâlâ erimeye başladığını hissediyordu.

Saate baktı ve sonra evin arka kapısının açılıp kapandığını duydu. Liam'ı görmeyi bekleyerek sırtarak başını kaldırdı.

Onun yerine Justin Nash elinde bir dizi anahtarla ona doğru yürüdü. "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel." Anahtarlardan biriyle kapının kilidini açtı ve Nikki için kapıyı açık tuttu. "Kendrick'in arabasının bu kaçırma olayına karışmış olabileceğini duydum."

Nikki, Ashley-Halls'lara döndüğünde Nash'i aramayı planlıyordu.

Ama Kendrick'in evinden dönerken yol boyunca içini kemiren bir şey vardı. Joyce'un Kendrick'le olan tuhaf bağlantısı ve boş geçmiş Nikki'nin pek hoşuna gitmemişti. Biri ancak WITSEC'te çalışıyorsa böyle temiz bir geçmişe sahip olabilirdi ve bunu öğrenememesinin tek nedeni Joyce'un güncel, yüksek profilli bir davaya karışmış olmasıydı. Eğer WITSEC onun yerini değiştirmiş olsaydı, Hernandez şimdiye kadar haberdar olurdu. Nash kesinlikle WITSEC ile çalışmıyordu, o zaman neden şimdi buradaydı?

Nikki'nin midesi bulandı. Joyce Nash'in muhbiri miydi? Polise İkiz Şehirler'de büyük bir kaçakçılık operasyonu yürütüldüğünü haber veren kadın mı?

Ekmek kırıntıları halinde bilgi vermek tam Nash'e göreydi. İlgi odağı olmak her zaman hoşuna gitmişti ve Nikki şimdiye kadar onun değiştiğine dair bir kanıt görmemişti. Gözlerini gölgeledi ve Nash'e dik dik baktı. Diploması zamanı geçmişti. "Neden buradasın?" Ona cevap verme şansı tanımadı.

cevap ver. "Joyce senin muhbirin mi? WITSEC ve Başsavcılık onun adını hiç duymamış ama siz burada benim kayıp kişi davama burnunuzu sokuyorsunuz."

Nikki Nash'in gözlerinin altındaki torbaları görmekten memnundu. Nash ona kendisini takip etmesini işaret etti ama Nikki Nash sorusunu yanıtlayana kadar hareket etmeyi reddetti. "Öyle, değil mi? Neden sistemde değil?"

Nash, "Sadece evin içine gelin," diye yalvardı. "Hepinize aynı anda açıklayacağım."

Nikki arka kapıya doğru yürürken onu omuzlarından kontrol etme isteğine karşı koydu. Joyce'un kaçırılmasından Kendrick'in sorumlu olduğu ortaya çıkarsa, suç Nash'in olacaktı. Joyce'a ya da bebeğe bir şey olursa, Nikki onu sorumlu tutmanın bir yolunu bulacaktı. Eğer Kendrick onun muhbiriye, Nash'in de ona bakmak gibi bir görevi vardı.

Mutfakta Liam ve Hernandez'e katıldılar. Nikki etrafına bakındı. "Sonia ve Tony nerede?"

"Üst katta dinleniyor," dedi Hernandez, gözleri Nash'in üzerindeydi. "Arkadaşın bu dava hakkında bilgi sahibi olduğunu söyledi. Duymak için sabırsızlanıyorum."

Liam Nikki'yle göz göze geldi. "Muhbir o, değil mi?"

Nikki çantasını boş bir sandalyenin üzerine bıraktı. "Evet. Ve Kendrick'in uçağa binmesine izin verdi."

"Affedersiniz?" Hernandez kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Bir adam kaçırma şüphelisinin bölgeden ayrılmasına izin mi verdiniz?"

"Bu sabaha kadar kaçırılma olayından haberim yoktu. Onun şüpheli olduğunu nereden bilebilirdim?" Nash talep etti.

"En baştan başla," diye tersledi Nikki. "Daha fazla oyalanacak vaktimiz yok."

Nash kravatını gevşetti ve mavi gömleğinin üst düğmesini açtı. Dünkü ukala havası tamamen dağılmıştı. "Birkaç yıl önce Kuzey Dakota'daki büroda çalışıyordum."

Nash ona baktı, belli ki neden ajanların şaka yollu ceza görevi olarak adlandırdıkları eyaletlerden birinde çalıştığını sorgulamasını bekliyordu. O eyaletlerde fazla suç işlenmezdi,

Bu da can sıkıntısı demektir. Ancak Nash'in ne yaptığını merak edecek zamanı yoktu.

"Yardımcı olabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için açık dosyalarına baktım ve Joyce Ross'un ifadesine rastladım," diye devam etti. "On beş yaşındayken Kuzey Dakota şubesine gelmiş ve beş yaşındayken beyaz bir adamın kendisini kaçırdığını ve kaçana kadar İkiz Şehirlerde esir tuttuğunu iddia etmiş."

"Ne kadar süre için?" Nikki talep etti.

"On yıl." Nash tiksintiyle başını salladı. "O zamanlar, eski muhafızlar güvenilir görünürken hiç kimseye inanmazlardı, özellikle de küçük Bismarck'ta. Dosyada Joyce'un alkollü görüldüğü yazıyor, bu yüzden ona ayıldığında geri gelmesi söylenmiş, onunla o zaman konuşacaklarmış."

"Ama yapmadı, çünkü bunun zaman kaybı olacağını biliyordu," diye tahmin etti Liam. "Onu bulmaya çalıştın mı?"

"Notları okuduktan sonra, evet. Joyce, kendisini kaçıran adamın ona yeni bir isim verdiğini ve yatağında uyuttuğunu söyledi. Artık ilgisini çekmeyecek kadar büyüyene kadar onu yıllarca taciz etmiş. Joyce, Kuzey Dakota polisine birkaç yıl boyunca tek çocuk olduğunu ve kendisini kaçıran adamın ısrarlarına katlandığını söyledi. Sonra yeni kızlar ortaya çıkmaya başlamış. Joyce'a onlardan uzak durması söylenmiş."

"Bu yeni kızlar kaç yaşındaydı?" Liam sordu.

"O zamanlar on iki ya da on üç yaşlarındaydı. Joyce büyüdükçe bakıcı rolüne geçti. On dört yaşına geldiğinde, eve düzinelerce çocuğun geldiğini görmüştü. Hiçbiri birkaç gecedan fazla kalmadı ama zaman zaman yardım için ağladıklarını ve birinin 'durması' için yalvardıklarını duydu."

"Joyce onu kaçıran kişiye ne dedi?" Liam sordu. "Onu tek ailesinin kendisi olduğuna mı ikna etti?"

Nash başını salladı. "Ona hiç kimsenin onu aramadığını ve birlikte olmaları gerektiğini söyledi. Ona ilk olarak aylar önce ulaştım ve ilk başta benimle konuşmayı reddetti. İlk seferinde kimse ona inanmamıştı ve taşıyıcı annelik sürecine başlamıştı."

Nash yere baktı. "Ne kadar iyi gittiğini ve gücünü görünce şok oldum ama sanırım sonunda birilerinin hesabını ciddiye alması onu rahatlattı."

"Onu suçlayamam," dedi Nikki. "Özellikle de yıllar önce ona defolup gitmesi söylendikten sonra. Joyce onun gerçek adı mı?"

Nash başını salladı. "Ona bu ismi verdi ve kendisinden önceki hayatını düşünmemesini söyledi. Onu kaçırdığında çok gençti..."

"Onun neye benzediğini hatırlıyor muydu?" Nikki sordu. "Nasıl kaçtı?"

"İlk birkaç yıl çok taşındılar," diyor Nash. "Sonunda büyük bir arka bahçesi ve özel çitleri olan bir eve taşındılar. Yaşadığı kasabayı bile bilmiyordu ve eğer evden çıkarsa, evden yeterince uzaklaşana kadar arka koltuğa uzanmasını ve bir battaniyeyle örtünmesini istiyordu," diyor Nash. "Adam kırsal bir yolda lastik patlattığında ve arabadan inip lastiği değiştirmek zorunda kaldığında kaçtı. Joyce ona bijon anahtarıyla vurdu ve deli gibi kaçtı."

"Olayın nerede olduğunu hatırlıyor mu?"

"Ormana kaçtı ve sabaha kadar saklandı," dedi Nash. "Joyce kaçışını bir süredir planlıyordu, bu yüzden otobüs bileti almak için elindeki az miktardaki parayı biriktirmişti. Bir parkın tuvaletinde temizlendi ve sonra en yakın otobüs durağına gitti."

"Hangi park?" Nikki sordu.

"Şehir dışına çıkma konusunda o kadar stresliydi ki pek dikkat etmedi ama dik bir vadiyi hatırladı. Cottage Grove'da otobüse bindi."

"Orası Washington County," dedi Nikki. "Kaçtığında onu tuttuğu yere ne kadar yakın olduklarından haberi var mıydı?" Kısa bir süre Becky'yi ve tarlaya gömülen bebeğini düşündü. Becky, Nash'in bilinen ilk insan ticareti kurbanlarından sadece birkaç yıl önce ortadan kaybolmuştu ve Washington County bağlantısı göz ardı edilemezdi.

"Oldukça yakın," dedi Nash. "Şerifle geçen yıl bulunan kadınlar hakkında konuşmak istememin bir nedeni de buydu. Kendrick Washington County'de yaşıyor, değil mi?" Cildinde kül rengi bir parlaklık vardı.

"Evet," dedi Nikki. "Ama evi bahsettiğin bölgenin yakınında bile değil." Becky'nin bulunduğu yer McFarland çiftliği de değildi, ama Rory'nin eski kız arkadaşının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

büyürken yaşamış. Bu bilgiyi Miller'a i l e t m e k için aklına bir not aldı. "Joyce neden WITSEC'te değildi?"

"Onu WITSEC'e sokmaya çalıştım," dedi Nash, sesi hayal kırıklığıyla çatlayarak, "ama Kuzey Dakota'dakiler onun hikayesini asla doğrulamadıkları ve ben de başlangıçta onu bulamadığım için bu imkansızdı. Ve sonunda onu bulduğumda, taşıyıcı annelik sürecine çoktan başlamıştı."

Liam, "Yani kendi başına yeni bir kimlik edinmiş," dedi. Nikki, daha önce hiç özgün bir kimliği olmadığı düşünöldüğünde, bunu yapmanın onun için o kadar da zor olmadığını biliyordu. "Peki ya gerçek ailesi? Kayıp ilanı var mı?" Liam sordu.

"Gerçek adının ne olduğunu ve hatta nereden kaybolduğunu unutmaması için onu ne zaman kandırdığını bulmak zor," dedi Nash testle. "Onu Wisconsin'den aldığını söylemiş ama bunların hiçbirini hatırladıklarıyla uyuşmuyor. Minnesota da aynı şekilde."

Liam kendini duvardan itti ve Nash'le arasındaki mesafeyi kapattı. "Zor ama imkânsız değil. Kimse sana sıkıcı ayrıntıların genellikle bir davayı tamamen açabilecek ayrıntılar olduğunu öğretmedi mi?"

Nash Liam'ın yorumlarını açıkça küçümseyici bulmuştu; Nash onun kanının kaynadığını görebiliyordu.

"Bırak şu tavırları Justin," dedi Nikki. "Zaten ince bir buzun üzerindesin. Amirini aramamamın tek nedeni Joyce'u ve bebeği bulmaya odaklanmak zorunda olmamız."

"Sadece Joyce'u bulmak istiyorum," dedi Nash.

Nash sonunda itiraf ettiğine göre, Nikki olası bir şüphelinin profili üzerinde çalışmaya başlayabilirdi: kendisini çocukken kaçırın adamın. Joyce ile ilişkisi karmaşık olabilirdi. Kontrolle ilgili olabilir. Onu çocukken öldürmediğine göre, şimdi de öldürmesi pek olası değildi ama bu kez hamileydi ve tüm tıbbi ihtiyaçları durumu daha karmaşık hale getiriyordu. Nikki adamın onu öldürmek niyetinde olmadığını düşünse bile, onu bir an önce bulmaları gerekiyordu. Adamın izini kaybettirmesi ve yeni bir saklanma yeri bulması ne kadar uzun sürerse, onu bir daha görme olasılıkları da o kadar azalırdı.

"Peki ya Kendrick?" Liam sordu.

"New York'a uçtu," dedi Nash ve Liam ile Nikki dönüp öfkeyle ona baktılar. "Bana otelinin adını bile verdi. Şu anda onu arayan iki ajanım var. Hiçbir uluslararası uçuşa binemeyecek."

"Joyce onu kaçıran kişi hakkında başka ne söyledi?" Nikki sordu.

"Bir yakın çevresi vardı, bu kızları pazarladığı insanlar.

Bazıları gençleri, bazıları daha gençleri tercih ediyordu. Kendisi gençken evde yaşayan birkaç tanesini hatırlıyordu ama onunla hiç konuşmamışlardı. Onunla konuşmalarına izin verilmiyordu."

"Okula gidiyor muydu?" Liam söyledi.

"Büyük bir mahremiyet çiti olan arka bahçe dışında evden dışarı çıkmasına asla izin verilmezdi."

"Eve getirdiği diğer kişilerin isimlerini hatırlamıyor muydu?" Nikki sordu. "Ya da evde tanışmış ya da duymuş olabileceği adamlardan herhangi birinin? Nereden götürüldüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyor mu?"

Nash içini çekti ve ellerini ceplerine soktu. "Gerçek olduğundan bile emin olmadığı kısacık anı parçaları. Dediğim gibi, kaçıran kişi yıllarca ailesinin onu terk ettiğini ve onu tek başına bulduğunu söyledi."

Joyce o kadar genç ve travma geçirmişti ki, kaçırılmadan önceki çocukluğuna dair bir şeyler hatırlaması bir mucizeydi. "Kimliğini tespit etmek için kayıp kişi veri tabanlarını incelediniz mi?" Nash başıyla onayladı. "Bunu tekrar yapalım," dedi Liam'a. "Kaçmadan önce onu tuttuğu son yer hakkında özel bir şey hatırlıyor muydu?"

"Gıcırdayan basamakları olan eski bir çiftlik evi olduğunu söyledi," dedi Nash. "İki katlı, açık kahverengi, çitlerle çevrili bir avlusu var. Hepsi bu kadar. Dışarı çıkmasına nadiren izin veriliyordu ve asla tek başına değildi."

Bu, bölgedeki düzinelerce evi tarif ediyordu. "Peki ya yıllar içinde eve gelen diğer kızlar?"

"Yüzlerden oluşan bir bulanıklık. Hepsi bu kadar." Nash kederli görünüyordu. "Ona fotoğraflarını gösterdiğimde Washington County'deki iki kurbanı tanıyamadı ama Joyce gençken kaçırılmış ve öldürülmüş olmalı. O ve ben kayıp kişiler listesini inceledik."

veritabanını bir düzine kez kullandı ve tanıdığı başka birini bulamadı."

Durakladı. "Ailesinin kayıp ihbarında bulunup bulunmadığını bilmiyorum. Veri tabanlarını araştırdım ama Joyce'un anılarıyla eşleşen bir tane bulamadım."

"İlk davada çalışan polislerden herhangi biriyle konuştun mu?" Liam sordu.

Nash kesin bir dille "Biri öldü," dedi. "Ortağı Florida'da emekli olmuş ve hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor. Erken başlangıçlı Alzheimer olduğundan oldukça eminim."

"Hiç kayıp çocuk davasında çalıştın mı?" Nikki sordu.

"Bunun ne önemi var?" Nash ellerini kalçalarına götürerek sordu.

"Çünkü eğer olsaydı, ilk müfettişlerin harcadığı çabayı bu kadar çabuk göz ardı edeceğinizi sanmıyorum. Kolluk kuvvetlerinde hala düzeltilmesi gereken büyük sorunlar olduğunu biliyorum, ancak kayıp çocuk vakaları bir dedektifin her şeyini alır, özellikle de çocuk bulunamazsa. Sizinki gibi varsayımların kimseye faydası yok, özellikle de Joyce'a."

Liam Nash'e "İlk kayıp raporunun bir kopyasını bana e-posta ile gönder," dedi. "Adamlarımıza, çevre bölgelerden başlayarak veri tabanını tekrar taratacağım. Sizin ve Joyce'un gözden kaçırdığı bir şey bulabilirler."

"Minnesota ve Wisconsin. Eyalet sınırına yirmi dakika var ve insanlar sürekli gidip geliyorlar," diye hatırlattı Nikki ona. Son yarım saattir Nash'i yakından izliyordu ve anlattığı hikâyedeki bir şey onu rahatsız ediyordu. "Ben gidip Miller'a Washington County ile bir bağlantımız daha olduğunu haber vereceğim. Umarım Kendrick'in evine de göz kulak olması için birini görevlendirebilir. İkisi de birbirini suçluyor, yani bana kalırsa şu anda ikisi de şüpheli."

"Hallediyorum." Liam dizüstü bilgisayarını çoktan çalıştırmıştı.

Nash arka cebinden bir paket sigara çıkardı. "Biraz hava almam lazım."

Hernandez kaşlarını çatarak Nash'in gidişini izledi. "Nash, Joyce'un beş yaşındayken büyük bir insan kaçakçılığı çetesini yöneten bir adam tarafından kaçırıldığını iddia ediyor. Kaçmış, ki

onu kaçıran kişinin bulunmasına yardımcı olabileceği anlamına geliyor." Nikki'ye baktı. "Nash, WITSEC'in hikayesini doğrulayamadıkları ve Joyce çoktan taşıyıcı anneliğe başladığı için olaya dahil olmadığını söyledi. Eğer Adalet Bakanlığı için içindeyse, yıldız bir tanığa bu kadar anlayışlı davranacaklarına inanmakta güçlük çekiyorum." Hernandez küfretti. "Dışarıda bazı bağlantılarım var. Arayıp ne bulabileceğime bakacağım."

Liam, "New York'u ara ve Kendrick'i bulmalarını iste," dedi. "Bu noktada Nash'in doğru insanlarla konuşacağına güvenmiyorum."

Hernandez öfkeyle, "Ben de öyle, ama bunun gerçekten olmasını sağlayacağım," dedi. "Joyce'u aramak için elimizden geleni yapıyoruz." Nikki'ye baktı. "Şerif Miller'ı ara ve Nash'in Joyce hakkında söylediklerini ona bildir. Kendrick'in evine birkaç şerif yardımcısı gönderip gönderemeyeceğini sor."

Nikki mutfakta volta atıyor, temposu neredeyse Liam'ın daktilosunun temposuna uyuyordu. Kendini durmaya ve nefes almaya zorladı. "St. Paul polis karakoluna geri mi dönüyorsun?" SPPD'deki geçmiş göz önüne alındığında, eski meslektaşlarıyla bu kadar yakın çalışmak Hernandez'in enerjisini tüketmiş olmalıydı.

"Ne yazık ki," dedi Hernandez. "Oradaki gerilimi bir bıçakla kesebilirim ama Joyce ve bebeği bulmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Hem St. Paul hem de Minneapolis'te arama şebekeleri kuruyorlar. Parklar, göller, boş araziler. Bir cesedin ya da bebeğin bırakılmış olabileceği herhangi bir yer." Tezgâha yaslandı. "Nash hakkındaki izlenimin nedir şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Nikki. "Benim tanıdığım Justin Nash şımarıktı ve ailesinin kuyruğuna takılmıştı. Joyce'un dosyasını bulduğunda Kuzey Dakota saha ofisinde olduğunu söylemişti ve Nash'in Kuzey Dakota'da kendi isteğiyle çalıştığından şüpheliyim. Orada da saha ofisinden biriyle konuşmanın bir yolu var mı?"

"Yarın," dedi Hernandez. "Saat neredeyse akşam altı. Kimse cevap vermeyecek."

Nikki'nin midesinin guruldamasına şaşmamalı. "Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum. Onu bulmak için her taşın altına bakıyoruz ama bir anda ortadan kayboldu. Sanki-" Kendini ona itiraf etmekten alıkoymayı başardı, neredeyse onun kadar stresli ve güçsüz hissediyordu.

Lacey kaçıırıldığında. "Liam, Joyce'un kayıp kişi raporunu bulmaya çalış ve Minnesota ve Wisconsin'de benzer kaybolma vakalarıyla ilgili tüm raporları araştır." Nikki, Joyce'u kaçıranı bulmalarına yardımcı olabilecek ek ayrıntıları bilen, yaşayan aile üyeleri olan diğer kurbanları bulma stratejisini açıkladı. "Bence bir şey olması ihtimaline karşı en azından birimiz bu gece burada kalmalı."

"Sonia bunu zaten önerdi," dedi Hernandez. "SPPD'ye gitmem gerek. Hunt, elimizde yeni bilgiler olduğuna göre ikisiyle de tekrar konuşabilir misin? Bakalım bildikleri ve bize söylemedikleri bir şey var mı?"

Nikki başını salladı ve kayıp kişiler veritabanını görmeyi umarak Liam'ın bilgisayarına baktı. Onun yerine, tanıdık görünen bir çiftliğin havadan çekilmiş fotoğrafını inceliyor gibiydi.

"Nash konusunda ne yapmak istiyorsun?" Hernandez sordu. "D.C. bizden bir saat ileride, bu yüzden yarına kadar Adalet Bakanlığı'ndan biriyle konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Umarım onu da burada kalmaya ikna edebilirim. Böylece ona göz kulak olabiliriz." Nikki'nin içgüdüleri Nash'in hâlâ tüm bilgileri paylaşmadığını söylüyordu. Liam'ın omzunun üzerinden baktı. "McFarland'ın yeri mi? Kayıp kişilere baktığını sanıyordum."

Liam onu çantasından gizlice para çıkarırken yakalamış gibi görünüyordu. "Evet. Miller'ın bana gönderdiği eski bir resim, çevredeki pek çok gelişmeden önce."

Nikki, Miller'ın kırmızıyla işaretlediği alanı görebiliyordu ve Becky'nin gömüldüğü yer olduğunu biliyordu. "Vay canına, işte yıkılmadan önceki eski ev. O zamanlar ne kadar çok açık arazi olduğunu unutmuşum."

"Evet." Aralarında garip bir sessizlik oldu. Nikki, bilgi paylaşması için ona baskı yapmaya hakkı olmadığını bilerek içini çekti. "Madem Miller'a yardım ediyorsun, neden Nash'in bize anlattıklarını ona da anlatmıyor ve yardımcılarını gönderip gönderemeyeceğini sormuyorsun? Eminim Becky ile geçen yıl bulunan kurbanlar arasında sadece birkaç yıl olduğunu söylemeye gerek yoktur. Gerçek bir bağlantı olduğu anlamına gelmez, ama bunu bilmek isteyecektir. Muhtemelen en iyisi senden duymak."

Liam kaşlarını çattı. "Hâlâ Nash'ten tüm hikâyeyi öğrendiğimizi sanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Nikki. "Sonia ve Tony ile tekrar konuşacağım, bakalım yemek yemelerini ve daha fazla konuşacak kadar rahatlamlarını sağlayabilecek miyim? Onlardan da hikâyenin tamamını öğrenebildiğimizi sanmıyorum. Madem o istedi, bu gece için buraya yerleşelim."

Liam başını salladı, sonra telefonuna baktı. "Telefonunu kontrol etmek isteyebilirsin. Hernandez az önce bize mesaj attı."

"Daha garaj yolundan bile çıkmamış olmalı," dedi Nikki. Arka cebinden telefonunu çıkardı, mesajı okurken kalbi duracak gibi oldu.

Joyce'un arabası bulundu. İyi değil. Şimdilik bir şey söyleme. Benimle adreste buluş.

ON ÜÇ

Nikki Lacey ile telefonda konuşurken Liam arabayı sürdürdü. Hernandez onlara Batı Yedinci Mahallede, Joyce'un iş yerine yarım milden daha az mesafede bir adres vermişti. "Çok üzgünüm, böcek. Gerçekten eve gelmek istiyorum ama bir kadın ve bebeği hâlâ kayıp."

"Sorun değil, sanırım." Lacey'nin küçük sesi titriyordu. "Büyükanнем bu gece onunla pijama partisi yapmam gerektiğini söyledi zaten."

Nikki'nin üzerine bir rahatlama çöktü. "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Rory uğradı mı? Bugün geleceğini söyledi mi?"

"Beni buraya getirdiğinde oldukça stresliydi. Bir telefon gelene kadar her şey yolundaydı. Bacağını temizlemesine yardım ettim ve gerçekten on sekiz dikiş var anne. Çok iğrenç."

Nikki güldü. "Bakmana gerek yok, şapşal." Lacey'yle vedalaştı ve Rory'ye müsait olduğunda kendisini aramasını mesaj atarak, içini kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalıştı. Ama bu onun işiydi ve hâlâ Lacey'nin geçimini sağlamak zorundaydı. Nikki evde oturacak bir tip değildi, özellikle de biri kaybolduğunda.

Rory'den bir haber almayı umarak mesajlarını bilmem kaçınıcı kez kontrol etti. Lacey'yi Ruth'a getirmesine aldırımıyordu ama kızının bahsettiği telefon görüşmesi onu endişelendirmişti. Miller yeni bir şey mi bulmuştu? Courtney'nin henüz babalık bağını kurduğundan kuşkuluydu. Bu düşüncayı aklının bir köşesine itti. Muhtemelen işle ilgili bir telefon görüşmesiydi. Rory gününün yarısını yangın söndürmekle geçiriyordu ve bulması gereken hamile bir kadın vardı.

Hernandez'in mesajında sahnenin iyi olmadığı dışında herhangi bir ayrıntı verilmemişti. Nikki'nin kalbi Joyce ve Patrick için acıyor, zamanlarının tükenmemesi için dua ediyordu.

Joyce'un arabasının terk edildiği boş otoparka girdiklerinde Nikki'nin midesi düğümlenmişti. Hernandez durdu

Dr. Blanchard arabanın arka koltuğuyla ilgilenirken Nikki de etrafı kolaçan ediyordu. Bagaj açıldı ve Nikki bagajın boş olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

"Arabada mıydı?" Nikki açık açık sordu.

Dr. Blanchard, "Hayır, ama çok fazla kan var," diye cevap verdi. "Sanırım bu doğum sonrası. Kesinlikle plasenta kalıntıları var. Test ettireceğiz." Dr. Blanchard arabanın kaputuna yaslanmış, Nikki'nin onu hiç görmediği kadar duygusal görünüyordu. "Kurumuş ama bu kavurucu sıcakta sadece birkaç saatlik olabilir. Her iki durumda da, sanırım bebek doğdu."

"Bunu haberlere çıkarın," dedi Nikki. "Medyaya arabayı bulduğumuzu ve Joyce'un bebeği doğurmuş olabileceğini düşündüğümüzü bildirin. İkisinin de tıbbi müdahaleye ihtiyacı olabilir. Bu, halkın dikkat etmesi gereken rakamları değiştirir."

Nikki pişmiş kan kokusundan öğürmemeye çalışarak arabaya yaklaştı. Joyce ve küçük Patrick için sessizce dua etti. Nikki arka koltuğu görünce "Aman Tanrım," dedi. "Çok fazla kan var. Sence kan kaybından ölmüş müdür?"

"Hayır, ama en azından arabadan çıktığında kötü durumdaydı. Bir çeşit kanama varmış gibi görünüyor ama kurbanı görmeden bunu söylemek imkânsız."

Nikki Nash'in onlara söylediklerini düşünüyordu. Eğer verdiği bilgiler doğruysa, bebek kaçırانlar için sadece bir baş belası olacaktı. "Eğer onu çocukken kaçırان adam sorumluysa, onun ölmesini istemiyordur. Onun yaşamasını istiyor ki hayatını zindan edebilsin," dedi Hernandez'in yanına geri dönerek.

Hernandez endişeli bir ifadeyle, "Eyaletteki ve Wisconsin'deki tüm hastanelere haber verildi," dedi. "Eğer o ya da bebek ortaya çıkarsa, bize haber verilecek."

Arabanın ön koltuğu oldukça temiz görünüyordu ve Nikki herhangi bir boğuşma izi görememişti. Blanchard aldığı bazı biyolojik kanıtları paketlemek için kenara çekilmişti, bu yüzden Nikki sürücü tarafındaki arka koltuğa doğru ilerledi. Kanın çoğu o bölgede toplanmış gibi görünüyordu, bir kısmı da arabanın yan tarafına akıyordu. Nikki el fenerini taze asfaltta parlatarak herhangi bir iz aradı.

kanlı bir ayakkabı izi. Eğer Joyce arabanın içinde kan kaybetseydi ve kendi isteğiyle uzaklaşsaydı, Nikki bir kan izi görmeyi beklerdi. "Doktor Blanchard, bebeği doğururken bu kadar kan kaybetmişken Joyce'un aracı terk edip yardım almak için bir yere gitmiş olması mümkün mü?"

Blanchard, "Pek olası değil," dedi. "Ya temizlendi ya da taşındı. Bir tür kan izi bırakmış olmalı."

Nikki'nin omurgasından ter damlıyordu ve batan güneş gözlerinin içine parlıyor gibiydi. Lateks eldivenlerini giydi ve torpido gözünü açtı. Joyce'un ruhsatını ve arabanın kullanma kılavuzunu buldu ama başka bir şey bulamadı. Nikki daha sonra orta konsolu denedi. Tasarımı cipe benziyordu, sığ bir bölme daha derin bir bölmeyi ortaya çıkarmak için kaldırılmıştı. Joyce'un cep telefonunu bulmayı umarak Nikki içteki parçayı kaldırdı. "Kahretsin." Ayağa kalktı ve yüzündeki teri sildi. "Anahtarların arabada unutulduğunu varsayıyorum. Bagajı zorla açmış gibi görünmüyorsun."

"Öyleydiler," dedi Blanchard. "Onları kanıt olarak paketledim. Belki parmak izi bulabiliriz."

"Gelirken Courtney'i aradık. Çok yoğun ama arabayı almaları için birkaç adamını gönderdi. Hepsinin laboratuvara gitmesini istiyor," dedi Liam.

Nikki, Blanchard'ın çoktan paketlenmiş kanıtlarına doğru yürüdü. Sakız, naneli şeker, biber gazı. "Biber gazını nereden buldun?"

"Orta konsol," dedi Blanchard.

Joyce otoparka girmeye zorlanıp arabası gasp edilmiş olsaydı, muhtemelen en azından biber gazını almaya çalışacak zamanı olurdu ama Nikki spreynin kullanılmadığını söyleyebilirdi. "Spreyi kullanmadı. Hiç açılmamış."

"Belki de ona ulaşamadı. Ya da zaten doğum sancısı çekiyordu ve doğru düzgün düşünemiyordu."

"Bu tamamen mümkün," dedi Nikki. "Doğuma girmiş ve yardım çağıracağını düşünerek arabayı kenara çekmiş olabilir. Joyce takip edildiğini bilmiyor ve biber gazı sıkacak zamanı olmadığı için gafil avlandı."

"Doktor Blanchard, araba kullanırken suyunun gelip gelmediğini söyleyebilir misiniz?" Liam sordu.

Adli tabip başını salladı. "Kandan daha hızlı kurumuş olmalı. Ama laboratuvarınız bunu test edebilecektir."

Nikki artık Joyce'un kaçmadığını, kaçırıldığını kesin olarak biliyordu. Ve Nikki ya da Hernandez'in ekibindeki ajanlar, onun kayıp olduğunu bildirdiklerinden beri Tony ve Sonia'nın yanındaydılar. Kesinlikle başka birini arıyorlardı. Belki de Joyce'u uzun zamandır arayan bir adamı.

Ashley-Halls'lara dönerken, Nikki ve Liam strateji geliştirdiler. Onları daha önce yaptıklarından daha fazla zorlamaları gerekiyordu.

"Sokaklarda daha fazla insana ihtiyacımız var," dedi Liam. "Joyce'un bebeğe bakmasına izin verilip verilmediğini ya da bebeğin bir yere bırakılıp bırakılmadığını bilmiyoruz. Joyce çok kan kaybetti ve bebeğin sağlıklı olup olmadığını kim bilebilir?"

"Katılıyorum, özellikle de hem anne hem de bebek uygun tıbbi müdahale yapılana kadar son derece savunmasız oldukları için," diye cevap verdi Nikki, ikisinin de düşündüğü şeyi dile getiremiyordu: bebeğin yaşamasına izin verilseydi bile. Söyleyebildiği kadarıyla, küçük Patrick sadece tali bir hasar olabilirdi - biyolojik ebeveynlerin işin içinde olduğu ortaya çıkmadığı sürece. "Sanırım Sonia işbirliği yapacaktır. Benim endişelendiğim kişi Tony. Joyce'un daha önce gördüğü adamı sormadığım için kendime kızıyordum ama bu daha iyi olabilir." Nikki onu Sonia'nın önünde zor durumda bırakmak niyetindeydi. Kendisi, Liam ve Hernandez arasında, ihtiyaç duydukları cevapları alabileceklerini umuyordu.

"Patronun bunu duymak istemediğini biliyorum," dedi Liam, "ama bu işte bir terslik var. Bana pek mantıklı gelmiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Nikki sordu. "Eğer onu kaçıran kişi nerede olduğunu öğrendiyse, muhtemelen bunu bir süredir planlıyordur."

"Ama bunu ilk etapta nasıl öğrendi?" Liam sordu. "On üç yıl sonra Joyce yeni bir isim kullanıyor. Bunca zaman sonra, neden şimdi onun peşine düştü?"

"Gurur," dedi Nikki. "Bu adamların bu kızları mal gibi gördüklerini biliyorsun. Ama haklı olduğun bir nokta var. Kendrick ve Nash'in hikâyelerini unutamam ve olaylara farklı bir açıdan bakalım."

"Sonia ve Tony," dedi Liam. "En mantıklıları onlar ve Hernandez onlara kefil olduğu için biz de başka şeylere odaklandık."

Nikki patronlarının herhangi bir kişisel bağlantının kararını gölgelemesine izin vermeyeceğini biliyordu ama Liam'la birlikte her seçeneği değerlendirmek zorundaydılar. "Sonia ve Tony'nin Joyce'u kaçırdıklarını ve Joyce ortadan kaldırılırken bir noktada bebekle yeniden bir araya gelmeyi planladıklarını mı düşünüyorsun?" Ashley-Hall'lar onun için bu kadar çok para harcamışken bunun mantığını anlayamıyordu. "Joyce'un gebelik diyabeti olduğunu ve Patrick'in hastanede doğması gerektiğini biliyorlardı. Doğum tarihine bu kadar yakinken neden böyle bir risk alsınlar ki? Ayrıca, seksen bin doların yarısını ona ödediler ve aylarca geçim masraflarını karşıladılar. Belki de Joyce'a paranın geri kalanını ödemekten kurtulmaya çalışıyorlar ama bu biraz zorlama gibi görünüyor."

"Biliyorum ve tüm bunlar bebeği riske atıyor ve Sonia bu riski alacak gibi görünmüyor." Liam notlarını karıştırdı. "Sanki bir şeyleri kaçırmıştık gibi hissediyorum."

Nikki, "Tony ya da Sonia'nın Joyce ya da bebek için hayat sigortası poliçesi olup olmadığına bakın," diye önerdi. "Taşıyıcı anne olduğu için mantıklı olabilir ama bu konuda dürüst olup olmayacaklarını bilmek isterim." Nikki, Sonia ya da Tony'nin bu işin içinde olduğunu düşünmemiştir ama insanlar onu şaşırtmaya devam ediyordu ve hâlâ Tony'ye gizemli adam hakkında soru sormaları gerekiyordu.

Nikki arabasını Hernandez'in arabasının arkasına park etti ve Liam'la birlikte taş eve doğru yürümeye başladılar. Evin dışında ona yetiştiklerinde Nikki, "Efendim, ailenin bir arkadaşı olduğunuza göre, belki de onlara haberi siz vermelisiniz," dedi.

Hernandez taş basamakları çıkarken sözsüzce başını salladı. Muhtemelen haberi verecek en iyi kişi oydu ama Nikki'nin bunu önermesinin nedeni bu değildi. Hem Sonia'nın hem de Tony'nin haberi alışını gözlemleyebilmek istiyordu.

Nikki, Nash'in çiftin yanında oturduğunu, cam masanın üzerinde yarısı dolu bir votka şişesi ve iki shot bardağı olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. "Yeni bir şey var mı?" Tony sordu.

Hernandez başını salladı ve yavaşça Sonia'nın yanındaki sandalyeyi çekti. "Ben senin paniklemini istemiyorum, ama biz Joyce'un arabasını bulduk."

terk edilmişti. Çok fazla kan ve plasenta da dahil olmak üzere biyolojik materyal vardı."

Sonia ağzını kapattı ve uludu. Tony elindeki shot bardağını yere düşürdü ve bardak paramparça oldu.

"Beni dinle," dedi Hernandez. "Bu Patrick'in ya da Joyce'un öldüğü anlamına gelmiyor. Bütün hastaneler alarma geçti. Mümkün olduğunca çok insan onları arıyor. Umudumuzu yitirmenin zamanı değil."

Nash sanki duyduklarını anlayamıyormuş gibi bir dakika boyunca Hernandez'e baktı.

Tony kollarını Sonia'ya doladı ve ona sarıldı, gözyaşları ikisinin de yüzünden akıyordu. Tony karısının koyu renk saçlarını yüzünden çekip alnına bir öpücük kondurdu. "O iyi olacak. Joyce da. Onları bulacaklar."

Sesi çatladı ve Sonia'dan yeni hıçkırıklar getirdi. Sonia'nın iniltileri Nikki'nin boğazını sızlattı. Acıyı yakından tanıyordu, insanın midesine nasıl yerleştiğini ve ruhunu nasıl kemirdiğini biliyordu. Frost Lacey'yi aldığı anda zaman durmuştu ve Nikki her acı dolu dakikayı bir sonraki adımda ne yapacağını bulmaya çalışarak geçirmişti. Çaresizlik hissi bazı geceler onu hâlâ uyanık tutuyordu. Ya Lacey'yi bulamasa idi?

"Nicole?" Hernandez'in sesi Nikki'yi şimdiki zamana geri getirdi.

Nikki anıları bir kenara itti ve odaklanmaya çalıştı. "Gerçekten zor bir zaman olduğunu biliyorum ama sana birkaç sorum daha var."

Sonia ve Tony hâlâ birbirlerine sarılıyorlardı ama Sonia gömleğiyle yüzünü sildi ve başını salladı.

"Joyce hiç Kendrick adında birinden bahsetti mi?"

İkisi de başlarını salladı. Liam birkaç saniye telefonuyla oynadı ve sonra çifte uzattı. "Bu dün gece Joyce'un arkasında görülen BMW modelinin aynısı. Hiç tanıdık geliyor mu? Belki Joyce'un arkadaşlarından birinde vardır?"

"Sanmıyorum," dedi Sonia. "Eve hiç arkadaşı gelmezdi ama tanıdığı kimsenin yeni model bir BMW kullandığını sanmıyorum."

"Neden?" Liam sordu.

Sonia, "Joyce her zaman abartılı şeylerden korkmuş gibi görünürdü," dedi. "Arkadaşları hakkında nadiren konuşurdu, konuştuğunda da biz

İkisi de maddi durumlarının iyi olmadığı izlenimini edindiler."

Liam, "Joyce'la bebek doğduktan sonra ne olacağı hakkında konuştuğunuzu varsayıyorum," dedi. "Seninle ne kadar kalmasına izin vermeyi düşünüyordun?"

Tony, "Ona ilk üç ay boyunca kalabileceğini söyledik," dedi. "Henüz karar vermemişti."

"Sence neden?" Nikki sordu. "Başka nereye gitmesi gerekebilir ki?"

"Bunun ne önemi var?" Nash sordu. "Geleceğe yönelik planları onu bulmamıza nasıl yardımcı olacak?"

Nikki onu görmezden geldi ve sorularını doğru şekilde ifade etmeye çalıştı. İçgüdüleri Ashley-Hall'ların bu işe karışmadığını söylüyordu ama emin olmak için onları zorlaması gerekiyordu. "Joyce taşıyıcı annelik ücretinin geri kalanını ne zaman ödeyecek?"

"Doğduktan sonra," dedi Sonia. "Doğum tarihinde yatırmak üzere ayarladık."

"Joyce hiç daha fazla para istedi mi?" Liam sordu. "Kontratınızın şartlarını değiştirmeye çalıştı mı?"

Tony ve Sonia şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Tam tersi," dedi Sonia. "Sürekli kira ve market alışverişi için para ödemeye çalışırdı, biz de ona parayı biriktirmesini söyledik."

"Çok fedakârca," dedi Liam.

Nikki onun kasıtlı olarak, eğer bu işe karışmışlarsa onları hata yapmaya kışkırtmaya çalıştığını biliyordu ama Nash'in bu taktiği anlamadığını söyleyebilirdi.

"Bu işi nereye götürdüğün hoşuma gitmiyor." Nash'in alnında boncuk boncuk ter vardı. "Joyce neden daha fazla para istesin ki?"

Liam çifte bakarak, "Sadece bir soruydu," dedi. "Eğer öyle olsaydı, bu bir sorun olur muydu?"

"Tabii ki hayır," dedi Tony, yanakları pembeleşmişti. "Açıkçası parası olan Sonia'ydı ama Joyce'a istediği her şeyi verirdi."

Nikki Nash'in yine sözünü keseceğini anlayabiliyordu, bu yüzden açık sözlü olmaya karar verdi. "Mali kayıtlarınız Joyce'a ücretinin geri kalanını ödemekle ilgili bir sorun olmadığını doğrulayacaktır, sanırım?"

"Elbette," dedi Sonia. "Neden yapmasınlar ki?"

"Sana ikinizin bir ilişkisi olup olmadığını sormaya çalışıyor," diye tersledi Nash. "Tüm kanıtlar aksini gösteriyor olsa da."

Nikki onu boğazlamak istedi ama dikkatini Sonia ve Tony'den ayırmadı. "Ben olsam öyle demezdim, ama bilmemiz gereken başka bir şey varsa, şimdi bize söylemenin tam zamanı."

"Daha fazlasını bilseydik sana söylerdik." Tony çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı.

Nikki fırsatı değerlendirdi. "Joyce'un birkaç ay önce güvenlik kameralarında gördüğü adam kimdi? Bebeğin cinsiyetini öğrendiğin sıralarda?"

Tony ona baktı, yanaklarında pembelikler açmaya başlamıştı.

"Ne?" "İşteki arkadaşı Joyce'un bir gün arka bahçede bir adam gördüğünü söyledi.

Gece gizlice dolaşıyordu. Ona güvenlik kameralarının temiz olduğunu söylediniz ama o ne gördüğünü biliyordu."

Nash, "O Şubat ayıydı," dedi.

Hernandez'in bakışları Nash'e kaydı, gözleri kısıldı. "Bunu sana Joyce mu söyledi?"

"Evet," dedi Nash. "Endişeli değildi."

Sonia gözlerini Tony'ye dikmişti. "Onu zaten biliyordum. Güvenlik kameralarına da erişimim var." Vücudunu kocasından yana çevirdi. "O kişi Tony'nin bir arkadaşıydı."

"Gece geç saatlerde ziyarete gelen çok erkek arkadaşın var mı?" Liam sordu.

Tony ayağa kalktı. "Bunların hiçbirini dinlemek zorunda değilim. Sonia ve ben tamamen açık sözlü olduk. Patrick dışarıdayken zaman kaybediyorsunuz."

Hernandez, "Bu rutin bir prosedür," dedi. "Şüpheli olarak sizi elemek zorundayız."

"Bizi elenmiş say," diye tersledi Tony. "Joyce'un o gece gördüğü arkadaşı zaten şu anda ülke dışında. Ve bunca zamandır burada ajanlarınız tarafından izlenirken Joyce'u takip etmeye ne zaman vaktimiz oldu sanıyorsunuz?"

"Neden ona kim olduğunu söylemedin?" Nikki sordu.

"Bu ikimizin arasındaki özel bir mesele." Sonia'nın sesi sertti. Telefonunu eline aldı ve kilidini açmak için kaydırdı. "Sen

mali durumumuzu kontrol etmek için bir izne ihtiyacımız var. Şimdi size her şeyi göstereceğim."

"Buna gerek yok," dedi Hernandez. "Yasal olarak da arama iznine ihtiyacımız var."

Liam, Tony'ye hitaben, "Ülke dışında olduğunu teyit edebilmemiz için bu erkek arkadaşın adına da ihtiyacımız var," dedi.

"Ama onları bulabilmeniz için bizim şüpheli listesinden çıkarılmamızı istiyorum," dedi Sonia. "Bu değerli zamanımızı boşa harcamaktan başka bir işe yaramıyor. O adamın adı Logan Dunn."

Nikki yüzündeki hastalıklı ifadeden Tony'nin, karısının Logan'ın ziyaretinden haberdar olduğunu fark etmediğini anlayabiliyordu.

Hernandez, "Söz veriyorum her açıdan bakıyoruz," dedi. "Bölgenin her yerinde sokaklarda polislerimiz var ve bu akşam vardiya değişiminden sonra taze gözlerimiz olacak."

"İyi," dedi Nash. "Çünkü bu zavallı insanlara şüpheli muamelesi yapmak boşuna. Joyce'u çocukken kaçıran kişi şimdi de onun elinde. Gerçeklere geri dönün."

Hernandez ayağa kalktı, iri cüssesi Nash'in vahşi gözlerinden çok daha korkutucuydu. "Sabah ilk iş olarak Adalet Bakanlığı'nı ve Kuzey Dakota ofisini arayacağım. Seni tekrar görmeden önce Ajan Hunt'la oturmanı öneririm."

Nash masanın üzerinden sigarasını ve çakmağını aldı. "Peki efendim." Odadan dışarı çıktı, muhtemelen sigara içmeye gidiyordu.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi Sonia. "Yalan mı söylüyor?"

"Joyce'un geçmişi hakkında mı?" Nikki başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Ancak henüz tüm hikâyeyi bilmiyoruz."

Hernandez kesin bir ifadeyle, "Bugün ayrılmadan önce alın," dedi. "Onun oyunları için vaktimiz yok."

ON DÖRT

Nash, Hernandez gittikten kısa bir süre sonra taş suratlı bir şekilde ortaya çıktı. Sonraki bir saati Liam ve Nikki'ye Nash ve Joyce'un onu kaçıranı bulmak için denedikleri her şeyi gözden geçirmelerine yardım ederek geçirdi. Joyce adamın yüzünü o kadar iyi gizlemişti ki, iyi bir robot resim çizmek için yeterli ayrıntıyı hatırlayamıyordu. Nash, Joyce'la birlikte, evde olduğunu hatırladığı kızlardan herhangi birini bulabilmek için kayıp kişi dosyalarını inceleyerek sayısız saatler geçirdiklerini anlattı. Nash diğer kurbanlardan bir ya da ikisini bulmanın Joyce'un hikâyesini destekleyeceğini ve resmi bir soruşturma açabileceğini ummuştu. Ancak hiçbir şey işe yaramamıştı ve Joyce pes etmeye hazırdı, ancak Nash onu Nikki'nin bir araştırmacı olarak becerisinin ve bölge hakkındaki bilgisinin onu kaçıranı bulmalarına yardımcı olabileceğine ikna etmişti.

Liam, "Sanırım dün gece, kasabaya geldiğinde seninle kalması gereken ilk gece değildi," diye sormuştu. "Neden bu insanlara evde olmayacağını söylemedi?"

"Bana işten çıktığında arayacağını, çünkü uyuyor olacaklarını ve Sonia'nın gece dışarıda olmasıyla ilgili endişelerini dinlemek zorunda kalmayacağını söyledi."

"O zaman aralarında bir gerginlik var mıydı?"

"Ciddi bir şey yok," demişti Nash. "Joyce'un ikisi hakkında da söyleyecek kötü bir sözü yoktu. Tony hakkında fikirleri vardı ama Tony'nin arkadaşı da dahil olmak üzere kötü bir şey değildi. Adamı iki kez görmüş, ikincisinde evden çıkarken. Ön kapıdan çıkarken."

"Peki ya Sonia?" Liam sordu. "Tony'nin onun Logan'ı bildiğinden haberdar olmadığı çok açık."

"Joyce sadece Tony'nin bu adamla takıldığından emin olduğunu ve Sonia'nın bilip bilmediğine dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Zaten bunun onu ilgilendirmedini düşündü."

Nikki kafasında zaman çizelgesi üzerinde çalıştı. "Sonia sabah beş buçukta derin bir uykudan uyandığını ve bir şeylerin ters gittiğini anladığını söyledi."

Oturma odasına bir göz attı. Hernandez gittikten sonra Tony onlara Logan'ın iletişim bilgilerini verdi ve sonra üst katta kayboldu. Sonia salondaki kanepede oturmuş, boşluğa bakıyordu. "Sürekli bir şeylerin üzerinden geçiyorsunuz. Sonia'yla tekrar konuşacağım."

Sonia konuşana kadar Nikki'nin odada olduğunu fark etmemiş gibiydi. "Nasılsın?" Kanepede onun yanına oturdu.

Sonia'nın açık kahverengi teni solgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Sanırım şu anda gerçekten uyuşmuş durumdayım."

"Anlıyorum," dedi Nikki. "Haber beklemek dünyadaki en umutsuz duygu."

Koyu renk gözleri Nikki'ye odaklandı. "Ama sen küçük kızını buldun." "Oğlunu ve Joyce'u da bulacağız."

Sonia bir mendil daha almak için uzandı. "O doğduğunda orada olmak istedim. Bu kulağa çok bencilce geliyor ama doğru."

"Bu hiç de bencilce değil," dedi Nikki. "Sen onun annesisin."

"Tony'nin bana geçmiş araştırmasından bahsetmediğine inanmıyorum," dedi Sonia. "İyi niyetli olduğunu ve her şeyi hallettiğini düşündüğünü biliyorum ama..." Bir hıçkırığı bastırdı. "Sanırım değil."

Nikki bu fırsatı değerlendirerek onu çiftin ilişkisi konusunda zorladı. "Joyce onu güvenlik kameralarında görmeden önce Logan Dunn'dan haberin var mıydı?"

Sonia başını salladı. "Tony ve benim bir anlaşmamız var. Sadece arkadaşlarını gizlice buraya getirdiğini bilmiyordum." Ellerine baktı, sol parmağındaki pırlantaları çevirdi. "Hamileliğe kendimi o kadar kaptırmıştım ki bununla uğraşmadım. Bazen her şeyin halının altına süpürülmesine izin vermek daha iyidir."

"Tony ile nasıl tanıştınız?" Nikki sordu.

"Tuhaf bir çift olduğumuzu düşündüğünü biliyorum," dedi yanağındaki bir damla gözyaşını silerken. "Zengin bir aileden gelen yarı Hintli bir kadın ve öğretmenlik yapması gereken serbest bir yazar." Başını iki yana salladı. "O bir resim öğretmeni ama onu bir yıl izin alıp romanını yazmaya ikna ettim. Eminim Fitzgerald'a takıntılı olduğunu anlamışsınızdır."

"Birazcık." Nikki cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

"Onunla yaklaşık dört yıl önce tanıştım," dedi. "Ortak bir arkadaşımızın ayarladığı görücü usulü bir randevuydu. Hemen kaynaştığımızı söyleyemem ama Tony bende büyüdü. Çok zeki ve duyarlı biri. Harika bir baba olacak."

"Bebek sahibi olacağın için o da senin kadar heyecanlı mı?" Sonia sertleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Mutsuz olduğunu söylemiyorum," diye açıkladı Nikki. "Ama bazen eşlerden biri gerçekten çocuk isterken diğeri kararsız kalabilir. Bu Patrick'i sevmeyeceği anlamına gelmez."

"O benden daha çok korkuyor," dedi. "Ben bir bebeğe nasıl bakılacağını biliyorum ama Tony daha önce hiç küçük çocuklarla birlikte olmadı. Bence eve döndüğünde Patrick'e alışmak için zamana ihtiyacı var. Tabii eve gelirse."

"Sen ve Joyce yakın mısınız?" Nikki kasıtlı olarak şimdiki zaman kullandı.

"Yakın diyebilir miyim bilmiyorum," dedi Sonia. "Benden hep çok şey sakladığını hissettim ama ilaçlarını azaltmak da dahil olmak üzere hamilelik sırasında ondan istediğimiz her şeye çok uyum sağladı."

"İlaçlar mı?" Nikki sordu. "Ecza dolabında hiç ilaç görmedim."

"İşlemden önce onları bitirdi," dedi Sonia. "Hepsi doktorun yönlendirmesiyle oldu. Bazı krizler geçirdi ama şu anda depresyon ve anksiyetesini tedavi etmek için bütünsel bir yaklaşım kullanıyoruz."

"Sorunları hakkında hiç ayrıntılı konuştu mu?" Nikki sordu. "Mesela onlara neyin sebep olduğundan?"

Sonia başını salladı. "Sadece ailesinde olduğunu söyledi ama y i n e de ilaçları bırakmak istiyordu. Her şey

Doktor tarafından izleniyordu. Bana çocukluğundan hiç bahsetmedi."

Nikki Sonia'ya Joyce'un geçmişini anlatmak istiyordu ama soruşturmasını engelleyebilecek herhangi bir şeyi açığa vurmak istemiyordu. Sonia'nın henüz bir şüpheli olmadığından emin olamıyordu.

Nikki onu konuşturmaya çalıştı. "Joyce okumayı severdi, değil mi? Odasında bir aşk romanı gördüm."

Sonia belli belirsiz gülümsedi. "Onların kaçış yolu olduğunu söylerdi ama her şeyi okurdu. Tacizden ya da diğer korkunç şeylerden kurtulmuş kadınların gerçek hikayeleri gibi üzücü şeyleri bile. Onları okumaya nasıl dayanabildiğini hiç anlamadım."

"Tony nasıl?"

"Ofisinde saklanıyor. Onu kontrol etmeliyim." Sonia içini çekti ve ayağa kalkmaya başladı ama Nikki onu durdurdu.

"Dur bir kontrol edeyim," dedi. "Neden gidip mutfaktan bir şeyler almıyorsun? Şu anda hiçbir şeyin kulağa hoş gelmediğini biliyorum ama bir şeyler yemelisin."

Nikki merdivenleri çıkarken evde kaç basamak olduğunu merak ediyordu. Cevabını otuz sekiz basamak sonra almıştı. Oflayıp pufalayarak üçüncü kattaki ofisin kapısına gitti ama Tony kapıyı kilitlemişti. Kapıya vurdu. "Tony, kapıyı aç lütfen. Sonia senin için endişeleniyor."

Hâlâ cevap vermemişti ama Nikki bu gece onunla konuşmaya kararlıydı. "Ben de bir dakikadan kısa sürede kilit açabilirim."

"Ben iyiyim," diye cevap verdi sonunda. "Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Onları bulana kadar aramayı bırakmayacağız, söz veriyorum." Nikki'nin Tony'ye karşı sabırsızlığı artıyordu. Bir şeyler saklıyordu ve bunun bedelini Joyce ve Patrick ödüyordu.

Siktir et.

Nikki kapıya tekrar vurdu. "Liam arkadaşının ülke dışında olduğunu doğruladı." Sesini alçalttı, sözlerinin alt kattaki Sonia'ya kadar ulaşmamasını umuyordu. Adamın ayaklarının ahşap zemin üzerinde tepindiğini ve ardından eski kilidin tıkırdadığını duydu. Nikki iki adım geri çekildi, kararsızdı. Ona güvenmiyordu.

Kapı nihayet açıldı ama Tony saldırıya geçmek yerine tamamen yenilmiş görünüyordu. "Sonia ve benim bir anlaşmamız var. Eve kimseyi getirmemem gerekiyordu ama getirdim."

Her neyse. Joyce bana hiç yaklaşmadı. Bana şantaj yapmaya çalışmıyordu. Joyce öyle biri değildi."

Nikki birden Tony'ye sempati duymaya başladı. Belki de onun sabırsızlığını yanlış anlıyordu; belki de korkuyordu. "Hâlâ hayatta olabilir," dedi Nikki. "Oğlun da öyle."

Kan çanağına dönmüş gözlerinde koyu halkalar vardı ve esrar kokusu üzerine sinmişti. "Buna pek inancım yok, alınma ama."

Arkasında, odanın büyük penceresi kısmen açıktı ve içeride ılık bir esinti vardı. Nikki evin eğimli çatısındaki küçük çukuru zar zor seçebiliyordu. "Fitzgerald sigara içmek için gizlice oraya çıkmıştı, değil mi?"

"Evet," dedi Tony. "*This Side of Paradise*'ı bu odada yazdı, çünkü Zelda'yla evlenebilecek kadar para kazanmak istiyordu."

Nikki, yazar ve akıl hastası karısı hakkındaki azıcık bilgisinin Tony'nin güvenini kazanmaya yeteceğini umuyordu. "Annem Fitzgerald'ı çok severdi. O dönemi romantize ederdi."

"Ben de," dedi Tony. "O zamanlar hayat daha basitti. İnsanlar dışarıda oynayan çocukları için endişelenmez, sokaklarda sinsice dolaşıp insanların hayatlarını mahvetmezlerdi."

Nikki kapı pervazına yaslandı, Tony'nin seçtiği sözcükleri merak ediyordu. "Etrafta birini mi gördün, Tony? Joyce'un sırrına saygı duyacağı ve bunu kendi çıkarına kullanmayacağı konusunda sana inanıyorum," diye yalan söyledi. Bu olasılığı henüz göz ardı etmemişti ama Tony'ye söylemek onun güvenini kazanmasına yardımcı olmayacaktı.

Bakışları onunkilere kaydı. "Sana yapmadığımı zaten söyledim. Neden aynı soruları sormaya devam ediyorsun?"

"Çünkü bu benim işim." Nikki ses tonunu nötr tuttu. "Utanç verici olduğu ve yardımcı olmayacağını düşündükleri için kaç kişinin ayrıntıları sakladığını bilerseniz şaşırırsınız ama çoğu zaman yanılıyorlar. En küçük ayrıntılar en önemli olanlardır."

"Ajan Hernandez güvenlik kayıtlarımıza baktı bile. Olağandışı bir şey tespit etmedi."

"Logan hariç-"

"Haftalar önce," diye sözünü kesti.

"Taşıyıcı anneliği biliyor muydu?"

Tony başını salladı. "Tam olarak kişisel şeyler konuşmadık. Sadece birkaç kez stres atıyorduk." İçini çekti ve masaya doğru yürüdü, sonunda Nikki'nin odanın tamamını görmesine izin verdi. Yaklaştı ve Tony'nin masanın üstünde kilitli tuttuğu şeyi görmeye çalıştı.

"Ne müthiş bir pipo koleksiyonu," dedi hayal kırıklığına uğrayarak. Tony burada romanını yazmaya çalışıyor olabilirdi ama o lanet masada sakladığı tek sır otla ilgiliydi.

"Teşekkürler," dedi ve yapışkan bir nota bir şeyler yazdı. Notu kadına doğru itti. "Bunlar son altı ay içinde ağırladığım iki erkek. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Tedbirli olacağım."

"Artık bir önemi yok," dedi usulca. "Sonia beni asla affetmeyecek."

"Eğer hile yapmaktan bahsediyorsan-"

"Bahsetmiyorum." Sesi gerginlikle doluydu.

"O zaman neden bahsediyorsun?" Nikki bastırdı.

Gözlerinde boş bir bakışla onun arkasından baktı. "Geçmiş kontrolü. Bu konuda çok üzgün."

Nikki son birkaç saattir Nash'in ona anlattığı her şeyi düşünüyordu. Joyce'u kaçıran kişi onu bulmak şöyle dursun, bölgeye döndüğünü bile nasıl öğrenmişti? Muhtemelen Joyce'un sessiz kalmasını sağlamak için en az kendisi kadar yatırım yapan kaynakları ve müttefikleri vardı. Eğer akıllı olsaydı, Joyce'u alır ve kaçar, aleyhinde tanıklık edebilecek herkesle tüm bağlarını koparırdı. Ve eğer gerçekten on yıldan fazla bir süre radarın altında kaldıysa, akıllıydı.

Ama onun deneyimlerine göre, ego genellikle zekânın önüne geçerdi. Onu cezalandırmak isteyecekti ve doğumdan hemen sonra onunla birlikte kaçmadıysa, havaalanı güvenliğinden ya da metro bölgesine giriş çıkışlardaki kontrol noktalarından geçmesi neredeyse imkânsızdı. Muhtemelen saklanıyordu, zamanını bekliyordu. Saklanıyordu.

Nikki, Tony'nin ellerindeki koyu lekeleri yeni fark etmişti. "Karakalem mi?" diye tahmin etti. "Resim öğretmeniydın, değil mi?"

"Öyleydim. Öğretmeyi seviyorum ama bir sanatçı olarak becerilerim oldukça acınası. Joyce'a gerçek bir yeteneği olduğunu ve bunu kullanması gerektiğini söyledim.

onunla bir şey."

"Ne tür bir hediye?" Nikki sordu. "Resim mi, çizim mi?"

"Çizim," dedi. "İnanılmaz bir hafızası vardı. Üçümüz Fitz'i mahallede yürüyüşe çıkarırdık ve o geri döndüğünde karşılaştığımız insanları inanılmaz ayrıntılarla çizirdi."

"Gerçekten mi?" Nikki sordu.

"Sonia onunla fotoğraflık hafızası olduğu için dalga geçerdi," dedi Tony. "Ama Joyce öyle olmadığında ısrar etti. Dedi ki..." Birkaç saniye ellerine baktı. "Sadece yüz çizmeyi sevdiğini söyledi." Sessizleşti, boşluğa bakmaya başladı. "Unutmak istemediği insanların."

Tony önceden sarılmış bir esrara uzandı ve sonra Nikki'ye baktı. "Bunu yakacağım. İstersen beni tutuklayabilirsin."

"Seçeneklerimi açık tutacağım." Nikki'nin kalbi hızla çarpıyor, taze adrenalin ona doğru ilerliyordu. Uzak bir ihtimaldi ama Joyce kaçırıldığını gördüğü diğer kızlardan herhangi birini çizmişse, onları medyaya verebilirlerdi. Diğer kaçırılma olaylarının koşullarını öğrenmek Joyce'u bulmalarına yardımcı olabilirdi. Bazı insan tacirleri de insanları kullanıldıktan ve yaşlandıktan sonra serbest bırakıyordu. Kaç kurbanın kendilerini başka bir eyalete bırakıp gittiklerini söylemesi Nikki'yi şaşırtmaktan hiç vazgeçmemişti. Zihinsel olarak çökmüş durumdaydılar ve birçoğu zorla uyuşturucu bağımlısı haline getirilmişti. Çok azı o noktada kendilerini kaçırانları ihbar ediyordu.

"Joyce'un çizimlerini nerede sakladığını biliyor musun? Yürüyüşe çıktıktan sonra yaptıklarını?"

"Odasında sanırım. Oraya baktın, değil mi?"

Nikki başını salladı. "Dolapta bölme aradım ve altına bir şey saklayıp saklamadığını anlamak için döşeme tahtalarını test ettim." Yatağın ve şiltenin altını kontrol etmiş, Joyce'un tüm çekmecelerini ve saklama kutularını aramıştı.

"Eski evler." Tony esrarı dudaklarının üzerinde dengeledi. "Her zaman bir şeyler saklamak için bir yer vardır. Fitzgerald içki yasağı sırasında burada yaşamamış ama şişeleri buraya saklarmış, öyle anlatılır."

Nikki, "Joyce'un odasını tekrar arayacağım," dedi.

"Keyfine bak." Esrarı yaktı ve yavaşça içine çekti.

Nikki yürüyen bir esrar gibi kokmak istemediği için kapıya doğru geri çekildi. "Sonia yiyecek bir şeyler alıyor. Sen de bir şeyler yemeye çalışmalısın."

Esrarı havaya kaldırdı ve bir duman çıkardı. "İhtiyacım olan tek şey bu."

Nikki onu kendi haline bırakıp Liam'ı aramaya gitti. Mutfaktaki yerinden kıpırdamamıştı. "Nash nerede?"

"Biraz uyumaya gideceğini söyledi." Telefonuna baktı. "Lanet olsun. Bu kadını ve bebeği arayan en az yüz kişi var. Neden onları bulamadık?"

"Bir düşünün," dedi Nikki. "İnsan tacirleri son derece sıkı operasyonlar yürütür; nasıl saklanacaklarını bilirler. Onlar sıradan suçlular değil, onlar birer organizasyon." Nikki, Liam'ın daha önce böyle bir davada çalışmadığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı - seri katilleri, bireyleri avlıyorlardı, ama ilk kez bir suç örgütüyle bağlantısı olabilecek biriyle uğraşıyorlardı.

"Ona ihanet etti," dedi Liam. "Onu çocukken tuttuğu yere geri götürmekten daha iyi bir ceza olabilir mi, böylece hâlâ istediğini yaptığını görebilir."

Nikki, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye cevap verdi.

ON BEŞ

Nikki ve Liam Nash'i kanepede gözleri kapalı bir halde buldular. Nikki adama güvenmiyordu ama Joyce kaybolduğundan beri uyumadığı açıktı. Liam Joyce'un odasını aramaya gittiğinde Nash gözlerini açtı - Nikki zaten kendisi bakmıştı ama belki başka saklanma yerleri de bulabilirdi- ve Liam sessizce Joyce'un çizimlerini Nash'e anlattı.

"Joycie bana çizimlerden hiç bahsetmedi," diye mırıldanarak cebinden bir paket sigara çıkardı. "Geri döneceğim."

Nikki midesinin bulandığını hissetti.

Joycie?

Başka kimsenin Joyce'a bu lakapla hitap ettiğini duymamıştı. Nash Joyce'a tam olarak ne kadar yakındı? Onu küçük arka bahçeye kadar takip etti. "Peki sigaraya ne zaman başladın?"

Nash omuz silkti. "Sadece stresli olduğumda sigara içerim." Nash ona bakmıyordu, ama Nash omuzlarının sert duruşundan biraz üzgün olduğunu anlayabiliyordu. Avludaki gevşek bir taş parçasını tekmeledi ve küfretti.

"Joyce ile ne zamandır görüşüyorsunuz?"

Nash hemen cevap vermedi ve Nikki sorusunun geldiğini görüp görmediğini merak etti. Nash'in önüne geçti ve sigarasını kaptığı gibi yere attı. "Ailenin besin zincirinde üst sıralarda olduğunu biliyorum, ama açıkçası ben de öyleyim. Ve eğer bildiğin her şeyi bana hemen söylemezsen, yirmi dört saat içinde Kuzey Dakota'ya dönmeni sağlarım."

"Size bilmeniz gereken her şeyi anlattım, *Özel Ajan* Hunt." Paketten bir sigara daha çıkarmaya başladı ama Nikki sigarayı elinden kaptı.

"Dışarıda çaresiz bir bebek var." Sesini komşuların duyabileceği kadar yükseltti. "Bir bebeği öldürebilecek bilgileri

onu kurtarmamıza yardım et. Seni suç ortaklığıyla suçlayabilirim." Burun delikleri alevlendi.

"İnanılmaz."

"Evet, öylesin."

"Senden bahsediyorum," diye alay etti. "Sen öyle bir süperstarsın ki kızını kaçirttın ve kocanı öldürttün."

Nikki kör bir öfkeyle yumruğunu savurdu. Yumruğu Nash'in çenesine çarptı ve eli acı içinde kaldı. Bir insanı nasıl alt edeceğini her zaman biliyordu ama bu düpedüz zalimceydi. Akademi günlerinde Nash'in rahat ve korunaklı yetiştirilme tarzı ona her istediğini söyleyebileceğini ve yapabileceğini düşündürmüştü. Belli ki bu zihniyetten hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış halde çenesini tuttu. Sağ kolu içgüdüsel olarak gerildi ve Nikki ellerini kaldırarak darbeyi engellemeye hazırlandı. Nash sakinleşti. "Tanrım, özür dilerim. Bu çok acımasızcaydı."

Ağrıyan elini göğsüne bastırdı. "Evet, öyleydi. Ama sana vurmamalıydım."

"Sorun değil. Bunu hak ettim."

"Yaptığınızı biliyorum. Elimi kastetmiştim." Ona sırtıtmaya çalıştı ama şakası boşa gitti.

"Beş yaşındaydı," dedi Nash. "O çöp parçası hayatını mahvettiğinde Joycie beş yaşındaydı. İlk hayatını bile hatırlamıyor çünkü ona o kadar çok travma yaşattı ki." Kararsız elleriyle yeni bir sigara çekti. "On yaşından önceki anılarının çoğu silik. Biraz daha büyüdükçe, onu giderek daha fazla yalnız bıraktı. Ta ki onu ödünç vermeye başlayana kadar. Ne kadar para kazanabileceğini bu şekilde öğrendi." İçindeki tüm mücadele tükenmiş gibiydi. "Nik, yemin ederim vermediğim bilgiler onu bulmana yardımcı olmayacak."

Hâlâ elini ovuşturan Nikki başka bir taktik denemeye karar verdi. Nash ve Joyce için içindeyse, o zaman muhtemelen duygularına göre karar veriyordu.

"Justin, onunla birlikte olduğun için seni yargılamıyorum. Ama bir davaya bu kadar yakinken net kararlar vermenin son derece zor olduğunu söylediğimde bana güven. Tyler'ın ölmesinin nedenlerinden biri de bu." Sesi titriyordu. "Her gün bununla yaşamak zorundayım ve bu duyguyu en kötü düşmanıma bile yaşatmak istemem."

Nash, "Onun hakkında söylediklerim için özür dilerim," dedi. "Tamamen haddimi aştım."

"Bu kısmen doğru olmadığı anlamına gelmez," dedi Nikki. "Kendimi davadan çekmiş olsaydım, Tyler hâlâ hayatta olabilirdi. Kızım travma yaşamayacaktı. Demek istediğim, her şeyi itiraf etmek için çok geç değil. Eğer işini kaybetmekten korkuyorsan, senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Hernandez de öyle."

"Söylediğim her şey doğrudu," dedi Nash. "Sadece ikimizle ilgili kısmı atladım." Alnını ellerinin arasına aldı. "Sonunda onun izini bulduğumda, taşıyıcı anneliğinin sadece birkaç ayındaydı ve ilk başta benimle konuşmayı reddetti. Ama ben ısrarcıydım."

Nikki, "O senin Kuzey Dakota'dan çıkış biletindi ve onun verdiği bilginin seni görev gücüne sokacağını düşündün," diye tahmin etti. "Öyle mi oldu?"

Nash başını salladı. "Başlangıçta niyetimin bu olduğunu kabul ediyorum ama işler değişti." Nash'in boynunda bir kızarıklık oluşmaya başlamıştı.

Nikki sabırsızlanmaya başlamıştı ama Nash'e nazik davranılması gerektiğini biliyordu. "Seninle en son ne zaman konuşmaya başladı?"

"Tyler'dan Kendrick'le ilgili tüyoyu aldıktan sonra onunla tekrar konuşmaya karar verdim. Bana gerisini o zaman anlattı ve ben de hiçbir şeyi atlamadım. Aramızdaki her şey ondan sonra oldu." Nash bir duman bulutu çıkardı. "Joyce'un hikâyesini ciddiye alacak birini bulmak için haftalarca uğraştım. Ama zaman geçti ve itibarım da pek yardımcı olmadı. Bir sürü aptalca hata yaptım."

Nikki aklını kurcalayan soruyu sordu. "Eğer Adalet Bakanlığı görev gücü yoksa, Tyler neden sana ihbarı göndersin ki? Senin Kuzey Dakota ofisinde olduğunu biliyor muydu?"

Nash başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce New York'ta bir konferansta yeniden bir araya geldik. Siz boşanmanın ortasındaydınız ve ben onu biraz eğlenmesi için dışarı çıkarmıştım. Ondan sonra da görüşmeye devam ettik."

Nikki ihanete uğramış gibi hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Tyler ona Nash'ten bahsetmeyerek yanlış bir şey yapmamıştı. Ama boşanma sırasında bile ona her şeyi anlattığını düşünüyordu. Bir arabulucu tutmuşlardı ve tüm süreç, birçoğundan daha sorunsuz geçmişti.

Evlilik. Onlar daha iyi insanlardı ve ebeveynleri boşanmıştı. Tyler, Nikki'nin başlıca sırdaşı olarak kalmıştı ama onun da kendisi için aynı şekilde düşündüğünü varsayması haksızlıktı.

"Arkadaş olmamız gerektiğini bilmediğini söyledi," dedi Nash. "Umursayacağını sanmıyordum ama bana karşı ne hissettiğini biliyordu, o yüzden-"

"Seninle hiçbir zaman bir sorunum olmadı," dedi Nikki. "Biraz çapkındın ama bunu biliyordum."

Nash'in dudakları kıpırdadı. "Birlikte gerçekten iyiydik. Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı ama senin hakkında pek konuşmadık."

Nikki kendine acımasını bir kenara bırakarak, "Sorun değil," dedi. "Tyler'la dava hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Mektubu gönderdikten bir gün sonra beni aradı," dedi Nash. "Özellikle ben Kuzey Dakota'da olduğum için sana söylemediği için kendini suçlu hissetti. Ama Frost'la her şey yolunda gidiyordu ve o da beklemeye karar verdi. Ona kontrol edeceğimi söyledim..." Nash'in sesi kesildi. "Cenazeye gelmeliydim. Ama ben..." Durakladı. "Ben bir korkağım."

"Merak etme," dedi Nikki, o hafta ilk kez Nash'e ısınarak. Tyler'ın cenazesi çok güzeldi ama Nikki bunu düşünmek istemiyordu. Joyce'a ve bebeğe odaklanmak zorundaydı. "Tyler sana Kendrick hakkında başka bir bilgi vermedi mi?"

Nash başını sertçe salladı. "Ben de sana bunu söyledim. Dün Kendrick'in bu işe karıştığından emin değildim ama onu takip eden o lanet arabayı gördükten sonra uçağa binmesine izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Teknik olarak, onu durdurma imkanınız yoktu. Resmi olarak suçlanmadı. Joyce ile en son ne zaman konuştunuz?" Nikki gömleğini havalandırdı. Nem henüz azalmamıştı ve terlemekten üstü başı kir içindeydi.

"Dün öğleden sonra," dedi. "Kendrick ile görüşmemizden sonra."

Dün gece işten çıktığında benimle otelimde buluşacaktı. Acil veterinerinde çalıştığı için başlangıçta çok endişelenmedim. Tam olarak normal saatler değil. Ama sonra telefonuna cevap vermedi. Saatler geçti ve ben daha da sinirlendim."

"Senin ve benim Kendrick'le konuştuğumuzu biliyor muydu? İsmi tanıdı mı? Sanırım ona fotoğrafını gösterdiniz."

"Biliyordum ve hayır, onu tanımadı. Frost'u yakaladıktan sonra seni haberlerde görmüş, ben de ona akademiye birlikte gittiğimizi söyledim. Joyce benimle gelirse ve onun hikâyesini dinlersen yardım etmek isteyeceğini biliyordum. Onu bugün seninle oturmaya ikna ettim." Gözlerinde nem birikmişti. "Fikrini değıştirdiğini ve çağırma cevap vermediğini sanıyordum. Ve şimdi o ve bebeğı ölmüş olabilir."

Her ne kadar onu suçlamak istese de, Nikki bunu kimsenin üzerine yıkamazdı. Bu korkunç bir duyguydu. "Bunların hiçbirisi senin suçun değıl. Keşke bize tüm hikâyeyi daha önce anlatsaydın ama bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyorum. Liam'ı bilgilendireceğim. Sen de içeri gelip gerçekten bizim tarafımızda olduğunu ona bildirmek isteyebilirsin."

ON ALTI

Liam Nash'in verdiği bilgileri sessizce dinlemişti. Liam'ın son bir saattir öfkeden deliye döndüğünü biliyordu ve Nikki onun her şeye rağmen Nash'e karşı bu kadar tarafsız olmasından etkilenmişti.

"Bunu bize daha önce söyleseydiniz..." Liam başladı.

"Bizi oyaladığını sanmıyorum," dedi Nikki. "Olsa olsa kızın otele gelmemesi konusunda alarm vermiş olabilir ama mantıklı bir gerekçesi vardı. Muhtemelen ben de aynı şeyi düşünürdüm. Sen de öyle."

"Bütün bu palavralar ve hileler neden?" Liam sorusunu Nash'e yöneltti. "Şimdi sana nasıl inanacağız?"

Nikki, Nash'in Tyler'la olan arkadaşlığı kısmını atlamıştı. Konuyla ilgisi yoktu ve adı sürekli ortalıkta dolaşırken odaklanamıyordu. "Bunu uydurmak için hiçbir nedeni yok. O ve Tyler arkadaşlardı," diye ekledi usulca. "Ben bilmiyordum. Justin bana söylemeye korkuyordu."

Liam yavaşının içini çığnerken gözleri Nash'in üzerindeydi. "Ona söylemeliydin. Bununla başa çıkabilir ve biz de sana gerçekten güvенеbileceğimizi hissedebilirdik."

"Sadece Joyce'u ve bebeği bulmak istiyorum," dedi Nash. "Bundan sonra Kuzey Dakota'daki patronumu arayın, beni açığa aldırın. Umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey Joyce ve Patrick."

Liam hâlâ tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama en azından şimdilik onun kararına uyacağını biliyordu.

Nikki Liam'ın ne düşündüğünü biliyordu. "Tyler'ın Kendrick'le ilgili tüm kâğıt dosyalarını incelemem gerekiyor. Depodalar ve bunu yapmak zaman alacak." Tepki vermesi için Nash'e baktı ama Nash sessizdi ve düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Depo nerede?" Liam sordu. "Oradan birini bulabiliriz."

"Stillwater," dedi Nikki. "Teyzemin sahip olduğu aynı birim. Orada ona ve aileme ait eşyalar var. Tyler'ın eşyalarının hepsi muhtemelen doğru işaretlenmemiş kutularda paketlenmiş."

"Peki ya Rory?" Liam sordu. "O gidip bakamaz mı? Düşük bir ihtimal tabii ama Kendrick'le ilgili dosyayı görmemiz gerekiyor gibi görünüyor."

Kötü bir fikir değildi, zaten Nikki'nin Rory'yi kontrol etmesi gerekiyordu. "Courtney'yi kontrol et ve arabada bir yere varıp varmadığına bak. Sabah onu arayacağımı söyle."

Liam homurdandı ve telefonuna uzandı. "Pizza birkaç dakika içinde burada olur."

"Bana da birkaç parça ayır. Ve galeta." Liam bütün gün yiyip yine de aç kalabilirdi. Nikki onun doğru yiyeceğı alıp almadığını bile düşünmeden bir paket siparişini tıka basa yediğini görmüştü. "Ben gidip Rory ve Lacey'yi kontrol edeceğim."

Nikki Rory'den mesajlar görmeyi bekliyordu ama sadece Lacey'nin Nikki'nin iyi olup olmadığını sorduğunu gördü. Nikki cevap vermek yerine onun cep telefonunu aradı.

"Anne, bu gece beni aramayacağından korkuyordum."

"Uyumuş olmandan korkuyordum," dedi Nikki. "Bugün ne yaptın?"

Bu Lacey için yeterliydi. Nikki'ye ekim ve Büyükanne Ruth'a yardım etmekle ilgili her şeyi anlattı. "Rory hiç gelmedi," dedi Lacey. "O iyi mi?"

Nikki bunu kendisi de merak etmeye başlamıştı. "Uzun saatler çalışıyor, tatlım. Hepsi bu."

Lacey birkaç saniye sessiz kaldı. "Babamı en çok geceleri özlüyorum."

Nikki'nin boğazı gözyaşlarına karşı koymaktan yanıyordu. "Biliyorum, böcek. Onu ben de özlüyorum. Ama ruhu hâlâ burada, bizi izliyor." Bu klişe söz karşısında gözlerini devirdi. Bu onu hiçbir zaman daha iyi hissettirmemişti.

Lacey ile birkaç dakika daha konuştular ve Nikki sabah ona mesaj atacağına söz verdi. Rory'nin Lacey'yi görüp görmediğine bakmaya karar verdi.

telefona cevap vereceğini düşündü. Onun yüzünü görmek için görüntülü sohbete tıkladı.

"Ne?" diye halsizce cevap verdi, tek gözü açık bir şekilde telefona bakıyordu.

"Seni uyandırmayı beklemiyordum," dedi.

"Sen yapmadın." Rory biradan bir yudum aldı ve onun yatakta oturmuş içtiğini fark etti. Adam sarhoştı.

"Her şey yolunda mı?"

"Ne düşünüyorsun? Şerifin ofisinde Becky hakkında tekrar sorgulanmak için iki saat harcadım." Buğulu gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Sorgulandı mı?" Nikki endişeyle sordu. "İfadeni zaten verdin."

"Evet, ama Miller'ın daha fazla sorusu vardı çünkü yalancı arkadaşlarıyla konuşmuştu. Sanki saklayacak bir şeyim varmış gibi araştırmaya başladı."

"Öyle mi?" Nikki sorunun ağzından kaçmasına engel olamadı. "Becky'nin öldürülmesiyle bir ilgin olduğunu düşünmüyorum elbette," diye açıkladı. "Sadece çok düşmanca görünüyorsun."

Rory birasını boşalttı. "Evet, cinayet zanlısı olmak insana bunu yaptırıyor."

"Sen cinayet zanlısı değilsin." Nikki sinirlenmeye başlamıştı. "Miller işini yapıyor."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye homurdandı. "Bu gece Lacey ile konuştun mu?"

"Evet," dedi Nikki. "Bu dava hiç de iyi gitmiyor. Görünüşe göre taşıyıcı anne erken doğuma girmiş ve bebeği doğurmuş. Nerede olduklarına dair hâlâ bir fikrimiz yok."

Rory bir bira daha kırdı ve açık kutuya baktı. "Oğlum kaybolursa ne hissederdim diye düşünüp duruyorum. Tanrım, zavallı Becky."

"Hey, Nik." Nash Nikki'nin arkasından yaklaştı, yüzü kamera kadraindaydı. "Bir süreliğine yatacağım... ah, özür dilerim. Telefonda olduğunu bilmiyordum." Havayı kokladı. "Biri pizza mı sipariş etti?"

"Mutfakta." Nikki hâlâ Rory'nin son sözlerine takılıp kalmıştı. Gerçekten 'oğlum' mu demişti? Hernandez, Joyce'un adını medyaya açıklamıştı ama bir sebep bulana kadar seks konusunda geri durmaya karar vermişti.

bebeğin doğduğuna inanmak için. Şu anda tüm odağın Joyce'da olması gerekiyordu.

"Kimdi o?" Rory sordu.

"Ajan Nash." Hâlâ Rory'nin söylediklerini düşünüyordu. "Davaya yardım ediyor."

"Dünkü adam mı?"

Nikki başını salladı, sormak üzere olduğu soru yüzünden midesi bulanıyordu. "Becky'nin taşıdığı bebeğin erkek olduğunu nasıl öğrendin?"

Rory hemen cevap vermedi ama gözle görülür bir şekilde irkildi. "Miller, sanırım." Kameraya bakmadan bir yudum daha bira aldı. "Tekrar uykuya dalmak üzereyim."

"Doğru," dedi Nikki. "Ben de biraz uyumaya çalışmalıyım. Miller'la yarın konuşurum."

"Zahmet etme," dedi Rory. "Davaya odaklanman gerek. Ama tekrar karakola gitmeyeceğim. Benimle konuşmak istiyorsa, beni tutuklayabilir."

Nikki ne diyeceğini bilemiyordu ve Rory'nin kavgacı ses tonu onu rahatsız etmeye başlamıştı. "Seninle yarın konuşacağım. İçmeyi bırak ve uyu."

"Babalık testi ne kadar sürer?" diye hızlıca sordu.

Nikki, "Bildiğim kadarıyla Courtney acele ediyor," dedi. "Ama laboratuvar her zaman dolup taşıyor ve size tahmini bir süre veremem."

"Kulağa doğru geliyor," dedi. "Yarın konuşuruz."

Nikki veda edemeden telefonu kapattı. Nikki'nin üzerine ağır bir gölge çöktü. Kendi kendine Rory'nin bebeğin babası olup olmadığını öğrendiklerinde iyileşeceğini söylemeye çalışıyordu ama ne düşüneceğini bilemiyordu, özellikle de bebeğin cinsiyetini biliyor gibi görüldüğü için. Nikki, Miller'ın bir şüpheliye asla söylemeyeceği türden bir bilgi olduğunu bilse de, Miller ona söylemiş olmalı, diye kendi kendine güvence verdi. Sadece alkol konuşuyordu. Bu kadar çok içmeye alışık değildi. Rory genellikle işten sonra bir ya da iki bira içerdi ama nadiren sarhoş olurdu ve sarhoş olduğunda da gece genellikle inanılmaz derecede tatmin edici bir seksle son bulurdu.

En azından bu gece için onu rahat bırakmalıydı. Yarın kafası yerine geldiğinde ona depoyu soracaktı.

Bir kadın ılık attı, sesi merdivenlerden aşağı taşıyordu. Sarsılarak uyanan Nikki gözlerini açtı ve yönünü bulmaya çalıştı. Kanepede notlarını gözden geçiriyor, gözden kaçırmış olabilecekleri bir şeyler arıyordu. Bu noktada bir fidye çağrısı beklemiyordu ama Sonia'nın her iki ebeveyne de göz kulak olmak için evde kalma davetini kabul etmeye karar vermişti. Ne zaman uykuya dalmıştı? ılık tekrar duyuldu ve Nash ile Liam gözleri kan çanağına dönmüş bir halde mutfaktan çıkarken Nikki ayağı fırladı. Üst katta Sonia ve Tony'nin ayak sesleri ahşap zemini dövüyordu.

Nikki dik merdivenleri koşarak ıktı, Liam da peşindeydi. "Sonia, neler oluyor?" diye bağırdı.

Sonia ana yatak odasından fırladı, gözyaşları akıyordu, üzerinde hâlâ daha önce giydiğı kıyafetler vardı. "Az önce hastaneden aradılar. Patrick iyiymiş."

"Peki ya Joyce?" Nash sordu.

"Bilmiyorum." Sonia yatak odasına koştu, Tony tökezleyerek tenis ayakkabılarını giymeye çalışıyordu. "Patrick hastaneye götürülüyor ve Tony ile benim ona ulaşmamız gerekiyor."

Nikki'nin telefonu almaya başladı, onu Liam'ın ve Nash'in telefonları izledi. "Ajan Hunt," dedi keskin bir sesle.

"Joyce kuzeyde bir batakhaneye girdi ve Patrick'i sahibine teslim etti, sonra da gitti." Hernandez'in sesi bitkin geliyordu.

"Yalnız mı?" Nikki sordu.

" yle görünüyor. Sonia ve Tony ile hastanede buluşacağım. Sana yerini mesaj atarım. Joyce'tan bir iz var mı diye bölgeyi arayan adamlarım var ama sen ve Liam oraya gidip kadınla konuşun."

"Yoldayız patron." Nikki aramayı sonlandırdı. "Sonia, seni ve Tony'yi hastaneye bırakmamızı ister misin, yoksa araba kullanabilir misin?"

"Biz iyiyiz." Tony ayakkabılarını bağılamayı bitirdi. Sonia'nın titreyen elini tuttu. "Joyce hakkında bir şey duyarsan lütfen bize haber ver. O da eve sağı salim dönene kadar bu iş bitmiş sayılmaz."

YEDİ

Nikki, Tyler'ın saklama kutularına bakıp bakamayacağını sormak için yolda Rory'yi aradı ama telefonu telesekretere düştü. Lacey'nin Ruth'la birlikte olduğunu biliyordu ama Rory'nin cevap vermemesi düşünülemezdi. Ona bir mesaj bırakarak depoyu kontrol etmesini ve mümkünse geri aramasını istedi.

Nikki telefonu kapattıktan sonra, "Muhtemelen hâlâ uyuyordur," dedi. Rory'nin dün geceki geveleyerek söylediği sözler kafasının içinde tekrar tekrar çalıyordu.

Benim oğlum.

Nikki, Miller'ın Rory'ye bebeğin cinsiyetini söylemeyeceğinden emindi. Sadece şanslı bir tahminde mi bulunmuştu? Yoksa itiraf ettiğinden daha fazlasını mı biliyordu? Miller'ın suçluluğundan endişe etmiyordu ama bilgi saklaması onu Miller ya da Liam'a karşı masum göstermezdi.

Nash arka koltuktan, "Buranın Minnesota'nın kalabalık bölgesi olduğunu sanıyordum," dedi. "Taşra daha kuzeyde değil mi?"

Nikki homurdandı. "Pek sayılmaz. Nüfusu daha da seyrek ama bölgede çok sayıda kırsal göl ve tatil köyü var. Daha önce raporlara baktım - geçen yıl Washington County'de bulunan insan ticareti kurbanları Joyce'un bebeği bıraktığı yerden üç milden daha az bir mesafede gömülmüş. Joyce kaçırıldığında beş, 2007'de kaçtığında ise on beş yaşındaydı, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle," dedi Nash. "Neden?"

Nikki, "Zamanlamayla ilgili," dedi. "Geçen yıl tespit ettiğiniz kurbanlar Joyce kaçmadan önce kaçırılmış. İnsan ticareti teorinizin doğru olduğunu varsayarsak, yüzlerini görmüş olabilir." Nikki Nash'e baktı. "Geçen yıl konuştuğunuzda Hardin'in tam bir baş belası olduğunu söylemişsiniz. Tam olarak nasıl?"

"Daha fazla ceset aramak istedim," dedi Nash. "Bana yere nüfuz eden radarın başka ceset bulamadığını ve sözde bir K9'un da dışarıda olduğunu söyledi. Sorun şu ki, tüm bunları ben yokken yaptım ve ona inanabileceğimden emin değildim."

Nikki Stillwater'a ilk döndüğünde Hardin'le birlikte çalışmıştı; kişisel geçmişleri ailesinin öldürülmesine kadar uzanıyordu. İyi bir polisti ama pek çok hata da yapmıştı. Şerifin ofisini küçük bir diktatörlük gibi yönetiyordu, bu yüzden Hardin'in Nash'in daha fazla kurban bulmasına izin vermemesine şaşırmamıştı.

"Neyse ki Hardin ortalıkta yok ve Şerif Miller'la çalışmak kolay. Yola çıkmadan önce ona mesaj attım ve bizimle burada buluşmasını istedim." Nikki gölün etrafını saran dar yola saptı. Güneş suda parıldıyordu ve uzaktan bir tekne seçebiliyordu. Yol keskin bir kavis çizdi ve marina, bar ve ızgara/yem ve olta takımı dükkânıyla birlikte göründü. Miller'ın kruvazörünün yanına park etti. "Görünüşe göre çoktan içeri girmiş."

"Boon'un Barı ve Yemi." Liam tabelayı işaret etti. "Burası çok tuhaf."

Nikki kıs kıs güldü. "Belli ki kuzey ormanlarına aşına değilsin. Bu tipik bir şey."

Nash dikiz aynasından ona baktı. "Bu bir FBI davası. İlçe şerifinin burada ne işi var?"

"Çünkü ona ben sordum," diye yanıtladı Nikki.

Nash kapısını açmaya başladı ama Nikki çocuk kilidine bastı. "Bir saniye bekle."

"Ne için?" Nash sordu. "Joyce bir saatten daha kısa bir süre önce oradaydı. Hâlâ yakınlarda olabilir ve siz Joyce'un davasıyla ilgisi bile olmayan bir ilçe şerifiyle iyi anlaşıyorsunuz."

Nikki dikiz aynasına bakarak, "Şerif Miller Washington County'yi herkesten daha iyi bilir," dedi. "Kendisi hevesli bir doğa adamıdır ve isteğimiz üzerine Joyce'u aramaya yardımcı olmaları için yardımcılarını gönderdi bile."

"O bir ilçe şerifi." Nash ona inanamayarak baktı. "O kendi elementinin dışında."

"Burası aynı zamanda onun yetki alanı," dedi Liam, çenesindeki kaslar seğirerek.

Nikki, "Şerif Miller'la üç önemli davada birlikte çalıştım," dedi. "O çok yetenekli biri ve bunu anlamayı istiyorum. Yetki alanı saçmalığı olmayacak. Bu Joyce'u canlı bulmakla ilgili. Anlaşıldı mı?"

"Tek umursadığım bu," diye tersledi Nash. Nikki motoru kapattı. "O zaman gidelim."

Boon's Bar and Bait tam da Nikki'nin beklediği gibi görünüyordu: küçük ve köhne ama bir şekilde hâlâ temiz ve rahat. İçerisi nehir gibi kokuyordu, muhtemelen arka duvara dizilmiş canlı minnow fıçılarından geliyordu.

Miller ahşap barda durmuş beyaz saçlı bir kadınla konuşuyordu. "Ajanlar, bu Sharlene Denton," dedi Miller. "Barın ve yem dükkanının sahibi."

Kısa boylu kadın uzun bar taburesinden kaydı. "Nicole Walsh, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Seni burada göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Nikki olduğu yerde durdu. Ona kızlık soyadıyla hitap eden tek kişi, başka bir hayatta, anne babası öldürülmeden önce tanıdığı kişilerdi. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

"Beni hatırlamazsın," dedi Sharlene. "Ama baban burada balık tutmayı çok severdi ve arada bir seni de yanında getirirdi. Küçük bir filizdin, beş yaşında bile değildin. Ama balık tutmayı çok iyi bilirdin. Baban bütün zamanını oltaya yem takmak ve balığı çıkarmakla geçirirdi."

Nikki gülümsedi. "Hâlâ böyle şeyler yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Sanırım ne olduğunu bilmek istiyorsun," dedi Sharlene. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim ve kendi gözlerimle görmeseydim muhtemelen inanmazdım. Bar öğle yemeği için açılıyor ama yem dükkânı saat onda açılıyor. Eskiden dokuzdu ama ben yaşlıyım ve uyumayı seviyorum. Her neyse, dışarıda satmaya çalıştığım eski bir tekne motoruyla uğraşıyordum." Sharlene kaba saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Biri sizi izlediğinde hissettiğiniz o duyguya kapıldım. Sana sinsice yaklaşmaya çalışıyorlar. Bu hayatta kalma içgüdüğü, biliyor musun?"

Nash geri çekilmiş, volta atıyordu. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yüksek sesle iç çekti. "Sadede gelebilir misiniz? Kadın için buradayız."

Nikki dişlerini sıkarak, "Kusuruna bakmayın," dedi. "Sahada olmaya alışık değil."

Sharlene ona el salladı. "O beni rahatsız etmez. Her gün yuppillerle uğraşıyorum. Dediğim gibi, içimde bir his vardı ve arkamı döndüm. Elimde İngiliz anahtarım vardı ve birinin aptal kafasını koparmaya hazırdım. Ama o sürünge değıildi. Zavallı siyah bir kadındı, neredeyse yürüyemeyecek kadar zayıf görünüyordu ve elinde bir yığın çarşaf vardı. En azından ben öyle sanıyordum. İçeri girip dinlenmesi ve yardım çağırmama izin vermesi için yalvardım ama zavallı kadın korkudan ölmek üzereydi. Omzunun üzerinden bakıp durdu ama kimseyi göremedim. İşte o zaman bana yığını uzattı ve içinde yepyeni bir bebek gördüm. Zavallı şeyin temizlenmesi gerekiyordu." Sharlene başını salladı. "O çok küçük. Ama kıpırdanıyor ve mız mızlanıyordu, uyanık görünüyordu. Beni içeri kadar takip etti ve ben ofise gidip yardım çağırırken oturdu. Geri döndüğümde bebeğı barın üzerine bırakıp ortadan kaybolmuştu."

"Yardım çağırmanız ne kadar sürdü?" Nash sordu.

Sharlene omuz silkti. "Yeterince uzun sanırım." Göz temasını kesti, yanaklarında pembelik oluşmuştu. "Gitmem gerektiğinde gitmek zorundayım, yoksa ortalık karışacak."

Nikki, zavallı kadını utandırdığı için Nash'i tekmelemek istedi. Omzunu ovuşturdu. "Bir şey yok. Bir şey söyledi mi?"

"Tek kelime etmedi," dedi Sharlene. "İlk başta bir şey almış olabileceğini düşündüm ama ona iyice baktığımda bundan daha kötü olduğunu anladım. O kız kırılmış. Ama bebeğı besledi, çünkü üzerinde kurumuş süt olduğuna eminim ve sağlık görevlilerinin anne sütü olduğunu söylediğı küçük bir şişe bıraktı."

"Patrick iyi olacak mı?" Nikki Miller'a sordu.

"Sağlık görevlileri durumunun iyi olduğunu ama muhtemelen birkaç gece hastanede kalacağını söylediler." Miller tek bir kameranın monte edildiğı tavanı işaret etti. "Çalışmıyor."

"Değıştirmek istiyordum," dedi Sharlene. "Para sıkışık, biliyorsun."

Miller Nikki'ye bakarak, "Anlıyoruz," dedi. "Üç millik bir yarıçap içinde her yeri aradık, ki bu alanın tamamı kırsal. Joyce'dan ya da herhangi birinden iz yok."

"Onu bulamayacaksın," dedi Nikki. "Bu bölgeyi seçti çünkü muhtemelen onu tuttuğu yerden çok uzakta."

"Şu anda benden başka bir isteğiniz var mı?" Sharlene sordu. "Müşteriler yakında gelecek."

Miller, "Sanırım şimdilik bu kadar yeter," dedi. "Ama aklınıza başka bir şey gelirse hemen arayın."

"Buralarda hiç trafik kamerası var mı?" Liam sordu.

"Çok kırsal," dedi Miller. "İlçe, kırsal bölgelerde bulunmalarını gerektirecek kadar para kazanamayacaklarını söylüyor."

Küçük Patrick güvendeydi ama Joyce yine sırta kadem basmıştı. Hayal kırıklığına uğrayan Nikki bara yaslandı ve yıllar boyunca bara kazınmış olan isimlere ve tarihlere baktı. Bir an için babasının adının da tahtaya kazınmış olmasını umdu ama kazanmamıştı.

"Çalışanlarınızın çok yoğun olduğunu biliyorum." Miller Liam'la konuşuyordu. "İlçenin her yerinde arama yapan gönüllülerim var, ama bu gerçekten samanlıkta iğne aramak gibi gelmeye başladı."

"Nikki." Nash'in keskin sesi düşüncelerini böldü. "Şimdi ne olacak? Sen lanet olası bir uzmansın."

Tezgâhtan yarısı parçalanmış bir ataş aldı ve onu gözünden bıçakladığını hayal etti. "Patrick'in getirdiği çarşafklar nerede?"

Miller, "Kanıt olarak poşetlendi," dedi.

Nikki, Joyce'un Nash için hazırladığı zaman çizelgesini açıkladı. "Becky 1997'de kayboldu. Geçen yıl bulunan iki Washington County kurbanı da ondan sonraki iki yıl içinde ortadan kaybolmuş. Becky'nin davasının ayrıntıları hakkında konuşamayacağınızı biliyorum, ancak bu davayla bağlantılı olabilecek herhangi bir şey ortaya çıktı mı?"

Miller yanağının içini çiğnedi, açıkça ne paylaşabileceğini tartışıyordu. "Becky'nin babası, erkek kardeşi ve arkadaşlarıyla konuştum. Sorunları vardı ama destekleyici bir aileden geliyordu. Arkadaşlarının hepsi aileyi severdi. Becky'nin insan ticaretine maruz kalmış olabileceğini düşündüren bir şey duymadım, hayır. 2000'lerin başında kayıp gençlerde bir artış olduğunu fark ettim. Çoğu kızdı ve birkaçı kaçıp bulunmuştu. Ama birkaç tanesinden haber alınamıyor. O zaman ebeveynleri elediniz mi?"

"Bu işe karıştıklarını sanmıyorum. İkisinden de böyle bir izlenim almadım ve onlara karşı sağlam bir kanıt bulamadık. İkisi de Joyce'u çok önemsiyor gibi görünüyor. Biyolojik babasına da çocukken unutmak istemediği insanların resimlerini çizdiğini söylemiş. Eğer bu çizimlerden herhangi birini bulabilirsek, hala var olduklarını varsayarsak-"

"Bunları diğer kayıp kişilerle karşılaştırmak için kullanabilirsiniz," diye bitirdi Miller. "Ama bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Ama onlardan birinin bile izini bulabilirsek, Joyce'un ilk kez nerede tutulduğunu öğrenebiliriz. Sanırım Washington County'de bir yerdeydi ve bence onu kaçıran kişi bizimle oynuyor."

Miller'ın kara kaşları birbirine çatıldı. "Anlamıyorum."

"Buraya yakın bir yere en az iki ceset gömdü; Joyce'un hâlâ kontrolü altındayken kaçırmış olsaydı muhtemelen haberdar olacağı kızlar. Bu kızı iki kez kaçırmak da dahil olmak üzere pek çok şeyden paçayı sıyırdı. Kendini neredeyse yenilmez hissediyor, bu yüzden de bebeği mesaj olarak buraya bıraktıyor."

"Ne tür bir mesaj?" Nash talep etti.

Nikki kafasında uçuşan fikirleri doğru kelimelere dökmekte zorlandı. "İstediği her şeyi yapabileceğini çünkü bizden çok daha ileride olduğunu. Bu yüzden yaşayan kurbanları bulmak çok önemli. Bilmediğimiz çok fazla şey var."

"Bu kurbanlardan bazılarının serbest bırakılmış ya da kaçmış olabileceğini ve Joyce'u kimin kaçırdığına dair bilgi sağlayabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Miller sordu.

"Muhtemelen." Nikki, Joyce'un sonunda nasıl kaçtığını açıkladı. "Geniş bir arka bahçesi ve özel çitleri olan bir evde yaşıyorlardı. Kırsal bir yol üzerinde eski bir çiftlik evi olduğunu söyledi. Yolda lastik patlamış ve adam onu çoktan yere yatırmış, sanırım eve yakın bir yerdeymişler. Ormanda saklanmış ve Cottage Grove'da bir otobüse binmiş. Bizimle burada buluşmanı istememin bir nedeni de bu. Bölgeyi ekibimdeki herkesten daha iyi biliyorsun."

Miller başıyla onayladı. "Saklandığı yerden otobüs terminaline kadar ne kadar yürümek zorunda kaldığı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yirmi dakika," diye yanıtladı Nash. "Bir mil civarında olduğunu sanıyordun."

"Bu da tutulduğu evin muhtemelen Washington County'de olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Nikki McFarland'ların evinin yerini düşünerek sordu. Doksanlı yıllarda o bölgede birkaç çiftlik vardı ve geriye ev kalıp kalmadığından emin değildi ama Miller bunu kolayca öğrenebilirdi.

Miller, "Her şeyin bir harita üzerinde işaretlenmiş olduğunu görmem gerekiyor," dedi. "Ama bu kesinlikle mümkün. Mülkiyet kayıtlarına bakmaya başlayacağım ve bir yer bulup bulamayacağıma bakacağım. Umalım da ev hala orada olsun. O bölgenin büyük bir kısmı yapılaşmış durumda."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Ama hangi ev olduğunu bulursak, o dönemde orada kimin yaşadığını da söyleyebiliriz. Bir şekilde Joyce'un hayatının derinliklerine inmemiz gerekiyor."

Nash öfkeyle, "Kazacak daha derin bir yer yok," dedi. "Joyce kimseye, onları gerçekten içine alacak kadar güvenmiyordu. Ve kendini hep bir yabancı gibi hissetti, çünkü hayatındaki hiç kimse onun yaşadıklarını anlayamazdı. İş yerindeki kız bile, onun hayatı da kötüydü."

"Kim?" Liam sordu. "Cat mi? Joyce'un iş yerinde birlikte vakit geçirdiği tek kişi o. O da taşıyıcı anne olmadan önceydi."

"Belki," dedi Nash. "İlk tanıştığımızda ondan sadece birkaç kez bahsetmişti. Sanırım Joyce ailesinden birinin onu taciz ettiğini söylemişti. İşten arkadaşı yani. Bu konuda bir çeşit bağ kurduklarını söylemişti. Ama aylardır ondan bahsetmiyor."

Nikki cebinden telefonunu çıkararak, "Veterineri arayıp Cat'in bugün çalışıp çalışmadığını öğreneceğim," dedi. Göz ucuyla Miller'ın Liam'a işaret ettiğini gördü, Liam da başını sallayarak onu dışarı kadar takip etti.

Nikki'nin içinde tedirginlik titreşti. Rory hakkında mı konuşuyorlardı? Bugün onunla henüz konuşma fırsatı bulamamıştı. Telefon açıldığında zar zor fark etti.

"Alo?" Hoparlörden bir kadın sesi geldi.

"Ben FBI'dan Ajan Hunt. Dün birkaç çalışanla Joyce hakkında konuştum."

"Onu buldun mu?"

"Korkarım henüz değil. Cat bugün çalışıyor mu acaba?"

"Bugün izinli ama size telefonunu verebilirim."

"Veterinerin ofisine yakın mı oturuyor?" Nikki sordu.

"Emin değilim ama muhtemelen evde değildir. Genellikle izin günlerini Grand Avenue'deki kadın ve kız sığınma evinde geçirir. Sanırım adı Aile Birliği."

Grand Avenue, St Paul'ün kalbinde, Summit Avenue'ye bitişikti. Barınağın konumuna bağlı olarak, Ashley-Halls muhtemelen barınağa yürüme mesafesindeydi. Telefon görüşmesini sonlandırdı ve Nash'in dirseğini tuttu. "Hadi gidelim." Dışarıda, parlak güneşe karşı gözlerini kırıştırdı ve sonra Miller ve Liam'ın Miller'ın aracına yaslanmış konuştuklarını gördü.

"Liam," diye seslendi Nikki. "Cat, Grand'deki Aile Birliği'nde gönüllü olarak çalışıyor.

Hadi gidelim."

O ve Miller cipe doğru yürüdüler; Liam'ın başı öne eğik, elleri ceplerindeydi.

"Ne oldu?" Nikki sordu. "Bana hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzeresin, değil mi?"

"Liam'ın birkaç saatliğine benimle gelip gelemeyeceğini merak ettim," dedi Miller. "Gönüllülerle yeniden bir araya gelmek için istasyona geri dönüyorum ve Liam'ın bazı şeyleri koordine etmeme yardımcı olacağını umuyordum. Evin nerede olabileceğini bulmaya da çalışabiliriz."

"Sorun değil," diye araya girdi Nash. "Hadi, Nikki."

Miller'ın Becky Anderson cinayetinde Liam'dan yardım istediğinin farkında değilmiş gibi davranmaya çalışarak başını salladı. "Cat'le konuştuktan sonra seni ararım."

"Birkaç saat içinde hastanede buluşalım mı?" Liam sordu. "Aşağı yukarı? Patrick'i kontrol etmek ve ailesiyle tekrar konuşmak istiyorum."

Nikki'nin bakışları Miller'ın ciddi ifadesine takıldı. Ona söylemedikleri şey neydi? Rory kendini neyin içine sokmuştu?

SEKİZ

Metro bölgesine dönüş yolculuğu sırasında Nikki ve Nash arasında garip bir sessizlik yaşandı. Nikki, Liam'la fikir alışverişinde bulunmaya alışkındı ama Nash'le aynı ilişkiye sahip değildi. Zihni, yorgun ve travma geçirmiş Joyce'un bebeği güvenli bir yere götürdüğünü hayal etmekle Liam ve Miller'ın yüzlerindeki tuhaf ifadeyi düşünmek arasında gidip geliyordu. Kendine bunun sadece hayal gücü olduğunu söylemeye çalıştı ama kalıntıları buldukları gün hissettiği aynı batma hissini hissetti.

Telefonu Bluetooth sistemi aracılığıyla çaldı ve Rory'nin adını görmeyi umarak dokunmatik ekrana baktı. Cevap verirken hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Hastaneden arıyorlar," dedi. "Ajan Hunt."

"Ben Tony. Bebek iyi. Joyce'u buldun mu?"

"Hayır, henüz değil. Şu anda bir ipucunu takip ediyoruz."

"Ajan Hernandez Sonia'ya Joyce bulunana kadar davanın bitmeyeceğini söyledi. Yani onu bulmak için kalıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Nikki.

"Güzel." Tony boğazını temizledi. "Hemşire Patrick'e iyi bakıldığını söyledi. Joyce'un onu kaçıran kişiyi bebeği bırakmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum ama kendini onun önüne koymuş. Onu bulmak zorundasın."

"Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi Nikki. "Hastanede görüşürüz." Telefonu kapattı, bakışları yoldaydı ama aklı bir düzine yöne gidiyordu. Tony ve Sonia şu anda bir şeyler uyduruyor olabilirlerdi ama Joyce için duydukları endişenin samimi olduğuna inanıyordu. Kaçıran kişi onlara yaklaşıp şantaj yaptıysa, FBI'ı işin içine karıştırmak mantıklı değildi. Joyce'u hamileyken kaçırmak, ortadan kayboluşuna dikkat çekecekti ve ikisi de yeterince zekiydi.

FBI'nin onları hemen birincil şüpheli olarak göreceğini biliyorlardı. Sonia onlara Joyce'un taşıyıcı annelik ücretinin geri kalanının Patrick'in doğum tarihinde ödenmesi için işlemi ayarladığını söylemişti. Serveti göz önüne alındığında, Sonia'nın ücretin geri kalanını ödemekten kurtulmak için bebeğini tehlikeye attığını düşünmek zordu.

"Becky Anderson erkek arkadaşının inşaatında bulundu, değil mi?" Nash o kadar sessizdi ki sesi Nikki'yi düşüncelerinden uyandırdı.

"Evet, neden?"

"Miller onun cinayetinin Joyce'un davasıyla ilgili olduğunu düşünmüyor gibiydi."

Nikki, "Muhtemelen uzak bir ihtimal ve Miller onun insan ticaretine maruz kalmadığına dair iyi bir kanıt sundu," dedi. "Ama bu ihtimali de göz ardı etmemeliyiz."

"Erkek arkadaşın şüpheli mi?"

Nikki ona doğru baktı. "Sana Rory ile görüştüğümüzü söylemiş miydin?"

Nash omuz silkti. "Sanırım kardeşi serbest bırakıldığında okumuştum." Ses tonu hafifti ama göz ucuyla onun kıpır kıpır olduğunu görebiliyordu.

"Şüpheli olup olmadığını neden sordunuz?" Nikki ses tonunu olabildiğince nötr tutmaya çalıştı.

Nash, "Çünkü Miller senin yerine Liam'ın yardımını istedi ve seninle bilgi paylaşmak istemedikleri çok açıktı," dedi.

Nikki, "Bu onların isteyip istememesiyle ilgili değil," dedi. "Bu protokole uymakla ilgili. Teknik olarak Rory şüpheli çünkü Becky onun eski kız arkadaşıydı. Ama bu sadece teknik bir mesele. Ve ben bu işin dışında kalmak zorundayım." Rory'nin işi kolaylaştırmasını ve soruşturma konusunda bu kadar somurtkan davranmamasını diledi.

"Onun tutuklanmasından endişe etmiyor musun?" Nash şaşkınlıkla sordu.

"O masum," dedi Nikki. "Miller'a güvenim tam. Siz de güvenmelisiniz."

Nash hiçbir şey söylemedi ve Nikki haberlerde Rory'yle olan ilişkisinden söz edilip edilmediğini düşünmeye çalışarak beynini yokladı.

"Tyler sana Rory'den bahsetti mi?" diye ağzından kaçırdı.

Nash kızardı. "Onun adını anmak istemedim."

"Sorun yok." Nikki'nin elleri direksiyon simidinde sıkıştı. Tyler ona biriyle çıktığını söylediye, muhtemelen o da nasıl hissettiğini anlatmıştı. Nash ona sorarsa muhtemelen anlatırdı ve bunu çok istiyordu ama Tyler'ın onun biriyle çıkmasından duyduğu hayal kırıklığını duymanın kabuk bağlamaya başlayan yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramayacağını da biliyordu.

"Miller'ın soruşturması hakkında bir şey bulabilir miyim diye bakmamı ister misin?" Nash söyledi. "Sizinle paylaşmayacağı bilgileri paylaşmaya daha meyilli olabilir."

Nikki bunun doğru olmasını diledi ama Miller buna kanmazdı, özellikle de Liam ona Nash'in ne kadar baş belası olduğunu anlatmayı bitirdikten sonra. "Teşekkürler ama endişelenmiyorum. Eğer bağlantı varsa, Miller onu bulacaktır."

Aile Birliği, Grand Avenue'ye bakan güzel ve eski bir evde bulunuyordu. Yolun gerisinde yer alan evin renkli çiçek tarhlarıyla dolu güzel bir ön bahçesi vardı. Nikki eve yakın bir yere sıkıştı ve Nash'le birlikte kaldırımından eve doğru ilerlemeye başladılar. Çiçek tarhıyla ilgilenen genç kadın ayıklamayı bırakıp onların yaklaşmasını izledi. Aile Birliği aile içi şiddet mağdurları ve risk altındaki gençler için bir sığınaktı ve Nikki kızın temkinliliğinden yabancılara güvenmediğini anlayabiliyordu.

Nikki rozetini kaldırdı. "Merhaba. Ben Ajan Hunt; bu da Ajan Nash. Cat'i arıyoruz. Bugün gönüllü mü?"

"Onu görmedim," diye cevap verdi kadın. "Ön kapıdan girerseniz, solda küçük bir ofis var. Cindy orada olmalı. O bilir."

Nikki yardımları için kıza teşekkür etti. Nash onu takip ederek düz olmayan beton basamakları çıktı ve eve girdi. Ön oda boştu ama Nikki koridorda sohbet eden kadınların öğle yemeğinde ne ikram edeceklerini konuştuklarını duyabiliyordu. Küçük çocuklar kızarmış peynir istediklerini söylediler.

Nash kesinlikle rahatsız görünüyordu. Neredeyse istediği her şeye erişimi olan, korunaklı bir şekilde büyümüştü. Muhtemelen hiçbir zaman

böyle bir yerde bulunmadım.

"Neden burada bu kadar çok çocuklu anne var?" diye fısıldadı Nikki'ye.

"Çünkü yardıma ihtiyaçları var ve bunun gibi barınaklar onların tek seçeneği." Ofis muhtemelen bir tür depo ya da dolapmış gibi görünüyordu. Resepsiyonda çalışan kadına rozetini gösterip kendini ve Nash'i tanıttı. "Merhaba. Cindy, değil mi? Cat'le konuşmak için geldik. Bugün gönüllü mü?"

Cindy okuma gözlüklerinin üzerinden baktı, kolluk kuvvetlerinin görünüşünden etkilenmemişti. "Gelmesi gerekiyordu ama bugün ondan haber alamadık. Bu da ne demek oluyor?"

"Bir kayıp vakası," dedi Nikki. "Cat ne sıklıkla buralarda?" "Eskiden haftada iki kez gelirdi ama son zamanlarda sivilceli olmuştur."

"Ona nedenini sordun mu?" Nash sordu.

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Gönüllülerimizi rahatsız etmeyiz."

Nash bir şey söyleyemeden Nikki konuştu. "Cat hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Kadın düşünceli bir şekilde sandalyesinde arkasına yaslandı. "Genç kızlarla arası çok iyidir," dedi Cindy. "Bize kendinden pek bahsetmedi ama bazı büyük kızlara, onların yaşındayken uzun süre erkekten erkeğe gezdiğini söylediğini duydum. Bazı zor ilişkiler yaşadığını ve travma geçirdiğini tahmin ediyorum."

"O kızlardan herhangi biri şu anda müsait mi?"

Cindy gözlerini kıstı. "Evet, ama seninle konuşmayacaklar. Azıcık güvenlerini kazanmak için diş çekmek gibi bir şey bu."

"Sorun değil," dedi Nikki. "Yine de bir denemek isterim."

Cindy başıyla onayladı. "Burada bekle."

"Planın nedir?" Nash o gittikten sonra sordu. "Bize bir şey söyleyecek kadar güveneceklerinden şüpheliyim."

"Dinle," dedi Nash'e bakarak, "alınma ama burada konuşmayı ben yapmak istiyorum. Kadın bir ajanın yanında kendilerini daha rahat hissedeceklerdir."

Ellerini havaya kaldırdı. "Devam et. Onları sinirlendirecek yanlış bir şey söylemek istemiyorum."

Nikki çok şaşırmıştı. Nash egosundan tamamen kurtulabilirse iyi bir dedektif olabilirdi. Muhtemelen ailesinin ismiyle o kadar hızlı yükselmişti ki, sadece gözlemlleme ve öğrenme şansını kaçırmıştı.

Cindy iki kızla döndü. "Bunlar FBI'dan Ajan Hunt ve Nash."

Her iki kız da on beş yaşlarında görünüyordu ve ikisi de Nikki'ye karanlık, güvensiz gözlerle bakıyordu. "Cat harika biri," dedi uzun boylu kız savunmacı bir tavırla. "Onun başının belaya girmesine yardım etmeyeceğiz."

Nikki her ikisine de cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Başı belada değil, söz veriyorum. Bir arkadaşı kayıp. Cat'le dün veterinerin ofisinde buluştuk ve bize arkadaş hakkında bildiklerini anlattı. Sadece birkaç sorum var."

Uzun boylu kız omuz silkti. Arkadaşı geri çekildi, gözleri Nash'in üzerindeydi. "Cat'e soracak soruların varsa, bizden ne istiyorsun?"

"Buna ne dersin?" Nash söyledi. "Ajan Hunt'ı dışarıda bekleyeceğim. Ben burada olmasaydım kendinizi daha rahat hisseder miydiniz?" "Evet," diye cevapladı Cindy onlar adına.

Nash başıyla onayladı. "Ben verandada olacağım."

Nikki şaşkınlıkla başını salladı. Nash gittikten sonra başka bir taktik denedi. Riskliydi ama kısa süre içinde bu kızların güvenini kazanması gerekiyordu.

"Tanıdık geliyorsun," dedi kısa boylu kız. "Daha önce evime gelmiş miydin?"

"Hayır," dedi Nikki gülümseyerek. "Son zamanlarda bazı yüksek profilli davalarım oldu. Belki beni haberlerde görmüşsünüzdür."

"Bu Cat hakkında b i r şey söyleyeceğimiz anlamına gelmiyor," dedi ilk kız meydan okurcasına.

"İsimlerinizi tekrar söyler misiniz?" Nikki sordu. "Ben Callie," dedi uzun boylu kız. "O da Anita."

"Pekâlâ, Callie ve Anita." Nikki odadaki tek ekstra sandalyeye oturarak gençlerin kendisinden daha uzun durmasına izin verdi ve kontrolün onlarda olduğunu gösterdi. "Bazı kuralları çiğneyeceğim çünkü bana gerçekten güvenmenizi istiyorum. Haberlerde çıkan kayıp hamile kadını duydunuz mu?"

İki kız da omuz silkti.

"Cat bu kadının bir arkadaşı ve Cat'in onu bulmamıza yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabileceğini düşünüyoruz. Senden onun güvenine ihanet etmeni istemiyorum ama iyice düşünmeni istiyorum. Joyce hakkında ya da veterinerden önce onu nasıl tanıyor olabileceği hakkında herhangi bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Callie Cindy'ye baktı. "Gidebilir miyiz?"

Cindy, "Ne istersen yapmakta özgürsün," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ajan. Gidelim, Anita." Arkadaşının kolunu tuttu ama diğer kız yerinden kıpırdamadı.

"Önlüklü siyah kadından mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedi Nikki. "Joyce ve Cat aynı veterinerde çalışıyorlardı.

Cat geçmişleri hakkında hiç konuştu mu?"

Anita alt dudağını çiğnedi. Callie onun kolunu çekti. "Hadi ama. Bu insanlara hiçbir şey borçlu değiliz."

"Biliyorum ama Cat son zamanlarda farklı," dedi Anita. "Bu, gelmesi gereken saatte ikinci kez gelmeyişi ve bu onun yapacağı bir şey değil."

"Büyük mesele," dedi Callie. "İnsanlar sürekli hayal kırıklığı yaratıyor."

"Haklısın," dedi Nikki. "Bazı insanlar öyle ve bu berbat bir şey. Siz kızların burada olması berbat bir şey ve neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Cat'in sizin için bu yüzden önemli olduğunu biliyorum ama söz veriyorum başı belada değil. Cat tehlikede olabilir."

Callie etkilenmemişti ama Nikki onun Anita'yı etkilemeye başladığını anlayabiliyordu. "Joyce bir hafta kadar önce bir gün Cat'i görmeye geldi."

"Anita-"

"Kapa çeneni Callie. Yapılacak en doğru şey bu," diye tersledi Anita. "Verandada bir tartışmaya girdiler. Joyce bir şey yüzünden Cat'e çok kızmıştı; tanıştıkları korkunç bir yer olan çiftlikle ilgili bir şeyler söylemişti. Bir adamla. Ne konuştuklarını pek duymadım ama Cat içeri girdiğinde harap olmuştu. TSSB'den çıldırmış gibiydi. Banyoda ağladı ve ben de kapıyı çalıp iyi olup olmadığını sordum." Anita'nın ağzı titredi ama ağlamadı. "Cat iyi olduğunu ve ona bir dakika vermemi söyledi ama dışarı çıktığında farklıydı. O zamandan beri de farklı."

"Bana güvendiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi Nikki. Cat de kaçırılmış gibi görünüyordu - Joyce'u kaçıran adamın alıkoyduğu kızlardan biri de o muydu? Nikki, Callie'nin Anita'ya çok sert davranmayacağını umuyordu.

"Sorun değil," dedi Anita. "Sadece Cat'in iyi olduğundan emin ol."

"Arayacağım." Nikki kartını Cindy'ye bıraktı ve Cat'ten haber alırlarsa aramasını istedi. Barınakta Cat'in adresinin kayıtlı olmayacağını ve veterinerin de gizlilik yasaları nedeniyle muhtemelen bu adresi vermeyeceğini biliyordu.

Nikki dışarı çıktığında Nash erimiş çikolata gibi görünüyordu. İçeride kaldığı kısa süre içinde nem oranı artmış gibiydi. "Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi Nash'e. "Çok fark yarattı."

Anita'nın ona söylediklerini açıkladı. "Aralarındaki ilişkinin veterinerde çalışmaktan çok daha fazlası olduğuna eminim. Joyce, Cat'in onu üzdüğüne dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Nash başını salladı. "Cat nerede yaşıyor?"

"Emin değilim ama St. Paul polisi bunu öğrenebilir. Biz hastaneye gidip Sonia ve Tony'yle konuşurken onlara bir sağlık kontrolü yaptırırız. Eğer evdeyse, onunla konuşmamız gerektiğini söyleyebilirler." Nikki, Cat'in evde olmayacağı hissinden kurtulmayı diledi ama içgüdüleri ona Cat'in de başının dertte olduğunu söylüyordu.

NINETEEN

Nikki hastaneye Liam ve Miller'dan önce varmıştı. Bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı; muhtemelen hâlâ Joyce'un çocukken tutulduğu evin yerini bulmaya çalışıyorlardı. Yine de bir şeylerin çok yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordu. Nash'e, "Neden içeri girip odalarını bulmuyorsun," dedi. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Rory cevap vermedi. Ona mesaj atmayı düşündü ama gerçekten meşgulse, dırdır etmek istemedi. Patrick'in bulunmasıyla Nikki bu gece Stillwater'a dönebilecekti. Depoya kendisi bakacaktı.

Mesaj bırakmak için bip sesini duydu ve düşünmeden konuştu. "Dinle, bunu yapmamalıyım ama Miller sana bebeğin erkek olduğunu söylemediyse, bildiğini ona söyleme. Bunun hiçbir faydası olmaz." Nikki şimdiden kendini suçlu hissederek aramayı sonlandırdı. Rory'ye tavsiyede bulunmaya hakkı yoktu ama o masumdu. Yine de, Hernandez öğrenirse onun canına okurdu.

Hastaneye girerken kendi kendine "Başka bir şey söylemeyeceğim," dedi. Nash'i hiçbir yerde göremedi ama doğumhanede olacaklarını biliyordu.

"Nikki." Nash açık kapıdan fırladı ve onu görünce rahatlamış görünüyordu. "Buradayım." Yüz ifadesinden bir şeyler döndüğünü anlayabiliyordu. Nash alçak bir sesle, "Onları hastaneden çıkarmamı istiyorlar," dedi. "Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Nikki Nash'i eleştirmekten kendini alıkoymayı başardı ve Joyce'un doğum yapması gereken doğum odasına girdi. Tony ve Sonia kanepede oturmuş, bebeği kucaklıyorlardı.

"Ah, kundaklama," dedi Nikki gülümseyerek. "Benim kızım bunu hiç sevmeydi. Sürekli hareket ediyordu."

Sonia gülümseyerek ona baktı. "Hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"O nasıl?" Nikki sordu.

"Doktor çok iyi olduğunu söyledi," dedi Sonia. "Şu ana kadar herhangi bir komplikasyon belirtisi yok ama gözümüzü dört açmamız gerekiyor. Onu kucağına almak ister misin?"

Nikki bir bebeği kucağına almanın sihirli bir tedavi edici özelliği olduğuna inanıyordu. "Çok isterdim ama yaşadığı onca şeyden sonra onu daha fazla mikropla karşı karşıya bırakmak istemiyorum. Ve son derece memnun görünüyor."

"Joyce hakkında bir haber aldın mı?" Tony sordu.

Nikki başını salladı. "Kaçıranları bebeği birine bırakmaya ikna ettiği için minnettarım."

Sonia'nın gözlerinde taze yaşlar birikti. "Biliyorum. Eğer onu bulursan -onu bulduğunda- iyileşmesi için gereken her şeye sahip olduğundan emin olacağım. İhtiyacı olduğu sürece bizimle kalabileceğini söyle. Para ya da tıbbi faturalar konusunda da endişelenmesine gerek yok."

Tony başıyla onayladı ama gözlerini bebekten ayırmamıştı. Ona Tyler'ın Lacey ile olan ilişkisini hatırlattı. Onu gözünün önünden ayırmıyordu. Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. "Bu eve gitme meselesi de ne?"

"DNA testleri sonuçlanana kadar gitmemize izin vermeyecekler." Tony sonunda ona baktı. "Onu o yere getiren Joyce olsa da, yine de beklemek zorundayız."

Nikki, "Hastane kendini koruyacak," dedi. "Söz veriyorum bu konuda bir istisna yok. Kanun böyle. Ayrıca, ilk gece hep birlikte burada kalmanız sizin için iyi olabilir. Buraya nasıl geldiğinden bağımsız olarak, bu sizin bir bebeğe baktığınız ilk gece. Hemşireler her zaman yeni ebeveynlerle ilgilenirler ve ilk birkaç gece gerçekten yardımcı olabilirler, özellikle de uyku sorunu yaşıyorsa."

"Gözümüzün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğiz," dedi Tony. "Tüm personelin iyi olduğuna eminim ama bunu yapamayız."

"Anlıyorum," dedi Nikki. "Ayrılmadan önce Joyce'un arkadaşı Cat hakkında çok konuşup konuşmadığını sormak istiyorum. Bugün çalışmıyor ve gönüllü olarak çalıştığı barınakta da değil ve Nash, Joyce'un sırrını açtığı biri varsa bunun Cat olacağından emin."

Sonia, "Bana Cat'le diğer insanlardan daha fazla ortak yönleri olduğunu söyledi," dedi. "Cat onun en eski arkadaşlarından biri."

"Kaç yaşında?" Nikki ve Nash aynı anda sordular.

"Çocukluklarından beri. Sanırım Joyce ortaokulda tanıştıklarını söylemişti."

Nikki'nin telefonu titredi ve Rory'nin numarasını görmeyi umarak endişeyle çantasından çıkardı. Onun yerine ekranında St. Paul Polis Departmanı'nın genel numarası yanıp sönüyordu. "Ben Ajan Hunt."

"Evet, ben SPPD'den Memur Thompson. İstedığınız adrese gittik ve kapıyı çaldık ama kimse cevap vermedi. Ev sahibi buralardaydı ve bizi içeri aldı. Daire boş, herhangi bir zorlama belirtisi yok."

"Hızlı yanıt için teşekkürler," dedi Nikki. "En son ne zaman evde olduğunu tespit edebilmemiz için binada bakabileceğimiz güvenlik kamerası kayıtları olma ihtimali var mı?"

Memur Thompson, "Ne yazık ki hayır," dedi. "Sübvansiyonlu konutlarda yaşıyor."

Nikki memura tekrar teşekkür etti. Tony'ye bakarak, "Ajan Nash ve benim gitmemiz gerekiyor," dedi. "Ama Joyce hakkında bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

Kapıyı kapattı ve koridorda hızlı adımlarla yürüdü, akıllı bir sonraki şeydeydi. "Kedi evde değil, cinayet belirtisi yok. Güvenlik kamerası da yok," dedi Nash'e.

"Şimdi ne olacak? Joyce'u kontrol etmek isteyeceğini, bunun bebekle değil onunla ilgili olduğunu söylemiştin. O hâlâ hayatta, değil mi?" Nash'in sesini panik kapladı.

"Umarım öyledir," dedi Nikki nazikçe. "Psikolojik açıdan, hayatta olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum ama bu sadece benim fikrim. En kötüsüne hazırlıklı olmalısınız."

Sessizce cipe doğru yürüdüler. Nikki havayı açtı ve Liam'ı arayarak Cat hakkında bilgi aldı ve Joyce'un çocukken nerede tutulduğunu bulma konusunda bir ilerleme kaydedip kaydetmediklerini öğrendi. İki kez çaldıktan sonra, Liam'ın nadiren yaptığı bir şey olan sesli mesaja yönlendirildi.

"Ben Nikki," dedi bip sesinden sonra. "Cat kayıp, ama Joyce'la birbirlerini çok daha uzun zamandır tanıyor olabilirler. Arayın

en kısa zamanda bana."

Nash onun yanında öne doğru eğildi ve başını gösterge paneline yasladı. "Buradan nereye gideceğiz, Nicole? Elimizdeki tek şey bize hiç yardımcı olmayan bir sürü parça."

"Var," dedi. "Sadece onları doğru sırayla bir araya getiremiyoruz. Sizi otelinize bıraktıktan sonra depoma gideceğim ve Tyler'ın Kendrick'le ilgili notlarında bize yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığına bakacağım. Muhtemelen zaman kaybı olacak ama eğer Kendrick'e karşı bir dava hazırlıyorsa, dosyalarda kullanabileceğimiz bilgiler olabilir." Rory'ye, depoyu aradıktan sonra ailesinin yanına gideceğini bildiren bir mesaj attı. Muhtemelen işe yarar bir şey bulamayacaklarını biliyordu ama Joyce'u bulmalarına yardımcı olabilecek bir bilgi kırıntısı içeriyorsa dosyaları görmezden gelemezdi.

Nash ısrarla, "Asla olmaz," dedi. "Otelde öylece oturup bekleyemem. Bırak seninle geleyim. Lütfen."

"Tamam, ama önce arabayı alacağız. Rory'nin kanepesinde uyumandan hoşlanacağını sanmıyorum."

Nash arabasını aldı ve Nikki'yi Stillwater'ın eski kısmındaki depolama birimlerine kadar takip etti. Birimi yıllar önce teyzesi satın aldığı için daha küçük, daha eski ve arka taraftaydı. Yenileri gibi anahtarsız girişi yoktu ve Nikki kilidi çalıştırmak için her zaman mücadele ederdi. Üçüncü denemesinde, her zaman yaptığı gibi parmaklarını sıyırmadan açmayı başardı.

"Yardım edeyim." Nash kolu tuttu ve yarıya kadar sıkışana kadar açılır kapıyı kaldırmaya başladı.

"Buraya kadarmış." Nikki içeri eğildi ve hemen hapşırdı. Birime en son girdiğinde, Rory ampulü çalıştıran ipe ulaşmak için kutuların üzerine tırmanmak zorunda kalmıştı. İpi değiştirmiş ve karanlıkta parlayan bir bantla sarmıştı, Nikki de kolayca bulmuştu.

"Dang." Nash şaşkınlıkla etrafına bakındı, üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. "Daha büyük bir üniteye ihtiyacınız var."

"Lacey ve ben Tyler'ın eşyalarını karıştırmaya hazır değildik, o yüzden hepsini buraya koydum." Nikki bir gün her şeye bakacağını düşündü.

Lacey ile. Onun ailesinin diğer üyeleriyle bağ kurmasını istiyordu ama şu anda Lacey çok gençti. Tyler'ın öldüğünü daha yeni yeni kabullenmeye başlamıştı. Nikki'nin boğazı daraldı. Nash'in önünde ağlamak istemiyordu, bu yüzden ailesinin eski şifonyeri ile içi Tanrı bilir nelerle dolu plastik kasaların arasına girdi. Tyler'ın kişisel eşyalarının çoğu, altı karton kutu evrak da dahil olmak üzere sol arka köşeye sıkıştırılmıştı.

Gözlerini yakan terle kutulara doğru ilerledi. Tyler neredeyse takıntı derecesinde düzenli biriydi, bu yüzden her şeyi alfabetik sıraya göre dizdiğini biliyordu. Kendrick'in önemsiz dosyası tam da beklediği yerdeydi. Nikki dosyayı çekti ve eşyaları karıştırmaya başladı. Kapı kısmen açık olsa bile, birimin içi sauna gibiydi ve Nikki şimdiden sıcak ve nemin etkilerini hissetmeye başlamıştı. Tökezledi ve kalçasını büyükbabasının eski ve ağır ahşap masasının köşesine çarptı. Zıpladı ve plastik kutulara çarptı. Kutuların üzerinde duran Küçükler Ligi kupası yere çarptı, çarpmanın etkisiyle kupanın alt kısmı tabanından ayrıldı.

"Aman Tanrım, hayır," diye mırıldandı Nikki. Dizlerinin üzerine çöktü ve kupayı yakaladı. Soplanın bir kısmı da kırılmış ve tabanı ortadan ikiye ayrılmıştı. "Bu Tyler'ındı. Küçükler Ligi'ndeki tek kupasıydı çünkü sadece bir yıl oynadı." Sesi yükseldi ve vücudu aniden kemiklerini ezecek kadar sıkı iplerle sarılmış gibi hissetti. "Özür dilerim Tyler. Çok üzgünüm."

Barajın çatladığını hissetti ve kederinin bu kez göz ardı edilemeyeceğini biliyordu. Nikki parçaları topladı ve göğsüne bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladı. Nash'in kendisini bu kadar savunmasız görmemesini diledi ve duygularını içinde tutmaya çalışmak için onlarla savaştı. Onun eşyaları karıştırdığını duydu.

"Nicole, sorun yok." Nash onun yanında diz çöktü ve eliyle garip bir şekilde sırtını sıvazladı. "Yani, sorun var. Tyler'a olanlar korkunç. Yani ağlamakta bir sorun yok. İçini dökmek her seferinde içine atmaktan daha iyi olmalı."

"Bu benim hatam." Nikki dizlerinin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "Lacey tehdit altındayken bile Frost'u aramaktan vazgeçmedim. Aramızda kişisel bir bağ olduğunu bilsem bile kenara çekilmeyi reddettim. Egom..." Sertçe yutkundu, boğazı yanıyordu. "Egom Tyler'ı öldürttü."

"Hayır, öyle olmadı," dedi Nash. "Kimse böyle düşünmüyor."

Hâlâ kupa parçalarına ve Kendrick dosyasına tutunan Nikki ayağa kalkmak için mücadele etti. "Hava almam lazım." Nash'in nezaketini takdir ediyordu ama depo boğucuydu ve nem onu boğulmuş gibi hissettiriyordu. "Buradan çıkmam gerek. Çok sıcak."

Nash elini uzattı ve Nikki gururunu bir kenara bıraktı. Dosya elinde, Nash'in onu kalabalık birimin içinden geçirmesine, hâlâ sıcak ama temiz havaya çıkarmasına izin verdi. Nikki dosyayı Nash'e uzattı ama sanki Tyler'la tek bağlantısı oymuş gibi kırık kupaya asıldı.

Nash yine onun sırtını sıvazladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Ben iyiyim." Nikki'nin nefes alış veriş normalde dönmeye başlamıştı. Gömleğiyle yüzünü sildi. "Bu sadece ucuz bir kupa." Tamamen parçalanmış hissetmesine rağmen neşeli görünmeye çalışıyordu.

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Nash endişeyle sordu.

"Güzel. Dosyada bir şey var mı? Oldukça ince."

"Sadece birkaç günlüğüne görevlendirilmişti." Nash dosyayı açtı. "Kendrick'in son beş yıllık vergi beyannamelerinin özetlenmiş bir versiyonu gibi görünüyor, sanırım özet sayfaları. Bir sürü el yazısı not, Kendrick hakkındaki izlenimleri gibi görünüyor."

Nikki dosyayı vermesi için eliyle işaret etti. "Ben bakarım. Tyler'ın kendi stenografisi vardı." Karnı guruldadı. "Bugün yemek yedik mi?"

"Hatırlamıyorum," dedi Nash, sesi en az onun kadar yorgun geliyordu.

Nikki cipin uzaktan çalıştırma düğmesine bastı. Todd'lara sadece on dakika uzaklıktaydılar ve onlar bir şeyler yerken Lacey'yi görebilirdi. O daha önerisini yapamadan Liam aradı.

"Hey, n'aber?" Nikki telefonu omzuna yaslayarak sordu.

"Hastaneye gidemediğimiz için üzgünüm," dedi Liam. "Ama iyi haberlerimiz var. Joyce'un muhtemelen kaçtığı bölgeyi tam olarak tespit ettik."

"Şaka yapıyorsun," dedi Nikki. "Nasıl?"

"Eski haritalara geri dönmek zorunda kaldık," dedi Miller hoparlörden. "O bölge daha gelişmiş olmadan önce. Joyce'un söylediklerine bakılırsa - saklandığı yerden otobüs durağına ulaşması ne kadar sürmüştü ve eve ne kadar yakın olduklarına inanıyormuş -Üç eve indirdik. Bir tanesi on sekiz yıldır aynı aileye ait ve eski, orijinal evlerden birinde yaşadıkları için bölgede popüler, tanınmış bir aile."

"Yani muhtemelen o değil."

"Joyce kaçtığı anda orada bulunan ikinci ev geçen yıl yıkıldı. Üçüncüsü kınandı ve on yıldan uzun süredir boş duruyor. Mülkiyeti feshedilmiş sahte bir şirkete ait. Komşular - hepsi son on yılda inşa edilmiş evler - buranın yıkılmasını istiyor, ancak imar sorunları nedeniyle yıllardır bir bekleme var. Görünüşe göre, evin tarihi bir önemi olabilir ve ilçe herhangi bir geliştirme yapılmadan önce emin olmak istiyor. Terk edilmiş, saklanmak için kesinlikle güvenli bir yer değil."

"Ama ceset atmak için iyi bir yer," dedi Liam.

Nikki sıcaktan terleyen Nash'e baktı. "Bana adresi mesaj at. Seninle orada buluşuruz."

YİRMI

Nikki dikiz aynasına baktı. Nash arabayı tamponuna çok yakın sürüyordu, yumrukları direksiyonda sıkılıydı. Neredeyse ona nereye gittiklerini henüz söylememiş olmayı dileyecekti, ama onun hareketlerini anlıyordu ve Joyce'un bir şekilde evde olması için dua ettiğini biliyordu - onu kurtarma fırsatı bulacaktı.

Ev Nikki'nin hayal ettiğinden bile daha kötü durumdaydı. Arsa büyüklüğü yakınlardaki yeni evlerden daha büyük görünüyordu ama ev bakımsızdı. Çatının bir kısmı çökmeye başlamıştı ve verandanın bir köşesi tehlikeli bir şekilde yere doğru sarkıyordu. Hava koşulları ahşap kaplamayı damarlarına kadar soymuştu. Ön kapı ve pencereler sıkıca kapatılmıştı.

Miller'in aracının arkasına park etti ve evin önünde ikisine katıldı. "Yukarı çıkmanın güvenli olduğunu sanmıyorum." Saniyeler sonra Nash'in arabasının kapısı arkasından çarptı.

"Oh, değil," dedi Miller. "Pencerelerden birinde gevşek bir tahta bulduk. Merdiven boşluğunun aşağı indiğini görebilirsiniz."

Liam bir şişe su içti. "Pencereden sürünerek girdim ve elimden geldiğince alt katı kontrol ettim. Ev sakinlerinden iz yok. Doğru evde olduğumuzu varsayarsak, üst kat da muhtemelen onun tutulduğu yer."

"Neden?" Nash talep etti.

"Bir çocuğun kaçması çok daha zordur," dedi Liam.

Nash gözünü dikmiş, gömleği hâlâ depodaki terden ıslanmış, göğsü derin ve titrek nefeslerle inip kalkarken, göz kamaştırıcı şeye bakıyordu. "Joyce içeride olabilir."

İleri doğru bir adım attı ama Liam yolunu kesti. "Dediğim gibi, alt kat temiz. Merdiven boşluğu neredeyse yok. Üst katta kimse yok. Buranın işe yaramasının tek yolu Joyce'u doğrulayabilmemiz.

burada tutuldu ve bu gerçekten zor bir iş. Şef, sizce itfaiye gelip merdivenlerini kullanmamıza izin verir mi?"

Miller homurdandı. "Onların bütçesi bizimkinden daha fazla kesildi. Ekstra insan gücü ya da ekipmana sahip değiller."

Liam Miller'a Nikki'nin tüylerini diken diken eden bir bakış attı. "Uzun bir inşaat merdivenine ihtiyacımız var." Nikki'ye baktı. "Rory'nin buralarda olup olmadığını biliyor musun?"

Nikki onun ne yaptığını biliyordu; Liam da muhtemelen bunun anlamsız olduğunu bildiği için saklamaya çalışmadı. O ve Miller, Rory'yle tekrar konuşmak istiyorlardı. O da mı onların telefonlarını görmezden geliyordu?

Liam'ın gözleri onunkilere kilitlendi ve aralarında karşılıklı bir anlayış oluştu. Rory pek dostça davranmayacaktı ama Nikki bu soruşturmanın dışında kalmaya ve Joyce'a odaklanmaya kararlıydı. "Yukarıda ne bulacağımızı sanıyorsun?" diye sordu. "Bir merdiven alıp etrafta dolaşmaya çalışmaya değmez. Eğer oraya çıkamazsak, Joyce orada olamaz."

Miller, "İlçeyle görüştüm ve ikinci katın yapısal bütünlüğünün yüzde yetmiş beş civarında olduğuna inanılıyor," dedi. "Bence bir kişinin pencereden sürünerek geçmesi güvenli."

"Ben yaparım," dedi Nash. "Joyce benim sorumluluğumda."

Miller başını salladı. "Bitirmeme izin verin. Tek bir odaya pencereden sürünerek girmek güvenli olabilir ama koridora yaklaşmak büyük bir risk. Kimsenin bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

"Hâlâ bir merdivene çıkıp bakabiliriz. Buradan ayrılırken bakmadığın için kendine kızmayacağını söyle," dedi Liam Nikki'ye, "ben de çenemi kapayayım."

"Dürüstlüğün yüzde yetmiş beş olduğuna ne zaman karar verdiler? Yakın zamanda mı? Yoksa o zamandan beri daha da mı azaldı?" Nikki sordu.

Miller notlarını kontrol etti. "Şansa bakın ki, birkaç ay önce. Komşular bir sabah erkenden büyük bir gürültü duymuşlar. İlçe dışarı çıktı ve merdiven boşluğunun çöktüğünü gördü, bu yüzden ikinci katın bütünlüğünü kontrol ettiler. Merdivenlerden uzak durursanız, güvende olursunuz."

Nash sabırsızlanmış ve evin çevresinde dolaşmaya başlamıştı. "Nicole," diye seslendi ona. "Sür şu arabayı

cip şurada. Üstünde durabilirsem, kendimi yukarı çekebilirim."

"Nasıl?" Nikki uzun otların arasından yürüyerek Nash'in durduğu yere geldi.

Nash, "Dış cephe tuğla," dedi. "Ben bir kaya tırmanıcısıyım. Sanırım şu kesik çıkıntıları kullanabilirim" -alt pencerelerden birinin çerçevesini işaret etti- "ve tuğladaki oyukları yukarı çıkıp bu pencereye bakmak için kullanabilirim."

"Peki ya diğerleri?" Nikki sordu. "Üst kattaki her pencere için tırmanacak bir yer bulamazsın."

Nash ikinci kattaki pencereyi işaret etti. "Pencereyi kaplayan kontrplak çürüyor. Sürünerek pencerenin kanadına basabilir, kontrplağı kırabilir ve içeri girebilirim."

Miller, "Asla olmaz," dedi. "İlçe, merdivenlerin düşmesinin tüm ikinci katın yıkılabileceği anlamına geldiğini söyledi."

"Riske girmeye hazırım. Arabada tırmanış ayakkabılarım var. Onları her zaman yanımda taşıyım." Koşarak arabasına geri döndü.

"Bundan emin değilim," dedi Liam. "Merdiven daha güvenli."

"Ama daha hızlı değil," dedi Nikki. "Ve Rory telefonuna cevap vermiyor. Bugün çok yoğun."

Aralarında bir süre sessizlik oldu ve Nikki haklı olduğunu anladı: Liam ve Miller da Rory'ye ulaşmaya çalışıyorlardı. "Justin bir yetişkin ve Joyce'u önemsiyor. Oraya gitmesini engelleyemezsin."

Liam sakın bir sesle, "Yapabilirsin," dedi.

Nikki başını iki yana salladı. İçeri girmek için başka bir yol arıyormuş gibi yaparak yıkılmakta olan evin arka tarafına doğru yürüdü ama içeride buharlar içindeydi. Miller ve Liam onu arayıp araştırma yapabilmeleri için buluşmak istediklerinde ilçenin uyarısından mutlaka haberdarlardı. Bunu Rory'yi kendileriyle konuşturmak için bir fırsat olarak mı kullanmışlardı?

Nikki bu düşünceyi bir kenara itti. Biraz uyuması gerekiyordu. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de, merdivenler Nash'in saçma fikrinden çok daha güvenli bir yoldu. Yapıya o kadar odaklanmıştı ki, ayağı takılana kadar sicimi görmedi. Nikki öne doğru düştü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Karışık otların arasından ipi kaldırdı. Bir ucu muhtemelen doğa koşulları tarafından koparılmıştı ama ipin bir kısmı hâlâ toprağa gömülüydü. Nikki ayağa kalktı ve ipi sertçe çekti. Her yere kir sıçradı ama ipi yerden çekip çıkarmayı başardı. Halat bir şekilde eve bağlıydı ama bir moloz yığını halatın nereye sabitlendiğini görmesini engelliyordu. Nikki ipin bağlı olduğu yeri görene kadar enkazı ve çürüyen odunları dikkatlice kaldırdı.

"Çocuklar, buraya gelin," diye seslendi. "Justin, henüz tırmanma."

Üç adam da evin etrafında koşturarak kadının durduğu yere geldi, elinde hâlâ yıpranmış ip vardı, etrafı kurumuş döküntüler ve onu kaldırdığında dağılan odunlarla çevriliydi. "Bir fırtına sığınağı var ve görünüşe göre birisi onu saklamak için çok çaba sarf etmiş." Çürüyen ipi havaya kaldırdı. Diğer ucu kulpun etrafına dolanmıştı ve sığınağa girmenin tek yolu ağır çimento levhayı kaydırmaktı. "Görünüşe göre kapı ağır çimentodan yapılmış. Kapıyı açmak için ipe ihtiyaç duymuş olmalılar."

Miller, "Bu da muhtemelen içeriden açılamayacağı anlamına geliyor," dedi. "Ve fırtınada ulaşılması da pek kolay değil. Tahminimce bu bir kasıttı."

"Aynen öyle," dedi Nikki. "Umarım kendimiz açabiliriz. Kımıldamayabilir."

Halat dördünün birden tutunabileceği kadar uzun değildi, bu yüzden Miller ve Liam halatı çekerken Nikki ve Nash ağır levhanın birer tarafını tuttular. Levhayı aşağı indirdiler ve Nikki örümceklerin ve diğer böceklerin güvenlik için kaçışmasından ürperdi. Ağzını ve burnunu omzuna dayayıp çürümenin kokusunu almayı bekledi ama sadece eski, nemli toprak kokusu vardı.

Levhayı mahzene el feneri tutabilecek kadar indirmeyi başardılar. Halasının eski, rutubetli mahzenine benziyordu, ancak halasının evinden yaklaşık on kat daha fazla moloz vardı.

"Tanrım," dedi Miller.

Kemikler mahzenin zeminine saçılmıştı ve Nikki hayvanların kazdığı birkaç delik görebiliyordu. Alnındaki teri sildi. "Blanchard'ı arasak iyi olur. Muhtemelen olay yerini incelemesi için birini gönderecek ve tıpkı

Becky Anderson'ın kalıntıları." El fenerini parlatarak, eğer kalıntılar insana aitse kimliklerini tespit etmelerine yardımcı olabilecek bir şeyler aradı.

Liam onun aklından geçenleri okuyarak, "Eğer insan ticareti kurbanlarıysa, kimliklerini tespit edemeyiz," dedi. "Şans eseri elimizde dış kayıtları ya da mücevher gibi üzerlerinde bulunan kişisel bir eşya yoksa. Bu da pek olası değil."

Nikki sessizce, "Kurbanlarını eski hayatlarını hatırlatan her şeyden mahrum bırakıyorlar," dedi. "Manipölasyon ve travma son derece güçlü silahlardır." Mahzene inip kendi kazısını yapmayı düşündü ama artık böyle pervasız kararlar veremezdi. Lacey'nin sadece bir ebeveyni kalmıştı.

Miller Nikki'ye baktı. "Biraz ara vermek gerek. En son ne zaman uyudun?"

"Gerçekten unuttuyorum," dedi. "Bu gece Rory'lerde biraz uyuyacağım, eminim. Biliyorsun, her zaman çok yorgun oluyorum." Zorla sırttı. "Yine de bu gece kızımınla vakit geçirmem gerekiyor."

"O zaman neden sen Lacey'e yetişmiyorsun, ben de buraya bakayım? İlçe halkıyla da ben ilgilenebilirim."

Normalde Nikki buna karşı çıkardı ama Lacey'yi görmesi gerekiyordu. Tyler öldürüldüğünden beri ilk kez bir gece kızından uzak kalmıştı. Midesi yine guruldadı ve ona hâlâ yemek yemediğini hatırlattı.

"O haklı," dedi Nash. "Burada kalmak ve elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Nikki başıyla onayladı. "Liam, benimle cipe kadar yürü. Birkaç şeyin üzerinden geçmek istiyorum."

Liam pantolonundaki kiri sildi ve onu takip etti. Nikki'nin zihni bulanıktı ve haddini aşmadan sorusunu tam olarak nasıl soracağını bulmakta zorlanıyordu. Neyse ki Liam bunu onun yerine yaptı.

"Patron, Rory Miller'ın telefonlarına çıkmıyor."

"Benimkini de almıyor." Liam'a doğru döndü. "Merdivenle ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Sırttı. "Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ama cidden, Rory pek işbirlikçi davranmıyor."

Nikki güçlükle, "İfadesini çoktan verdiğini ve babalık testi yaptırdığını sanıyordum," dedi.

"Miller'ın devam soruları var." Liam ona bakmıyordu ve ciğerlerinin etrafındaki mengene sıkılaşmış gibiydi.

"Liam, o masum."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "O zaman Miller'la tekrar bağlantı kurması gerekiyor. Yakında."

YİRMİ BİR

Nikki Todd'lara gitmedi. Bunun yerine, onu bulmayı umarak Rory'nin evinde durdu. İş kamyonunu göremedi ama motosikleti garajdaki yerinde duruyordu. Belki de gerçekten meşguldü, gerçi dün ona adamlarının oturup çalışmayı beklediklerini söylemişti.

Kıyafetlerini çıkardı ve hızlı bir duş aldı. Dün fazladan giysi getirmeyi akıl edememişti ama neyse ki acil durum tuvalet çantasını hâlâ cipte tutuyordu, böylece Ashley-Halls'larda dişlerini fırçalayıp yeni bir deodorant sürebilmişti. Nikki sıcak suyun altında sonsuza kadar durabilirdi ama böyle bir lüksü yoktu. Aceleyle kurulandı ve birkaç yıl önce katıldığı bir adli tıp konferansından kalma temiz bir şort ve polo tişört buldu. Günün geri kalanı için yeterince profesyonel, diye düşündü. Önümüzdeki on iki saatin ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bu sefer yanına yedek kıyafet aldı.

Nikki ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olduktan sonra dışarı çıktı. Eski ahırın önünde duran paslı pikabı görünce kısa bir süre durdu. Rory'ye ait değildi ama onu yolcu koltuğunda hararetli bir şekilde konuşurken görebiliyordu. Eşyalarını cipin arkasına attı ve ahıra doğru yürüdü.

Rory kamyondan atladı, yüzü kıpkırmızıydı. Nikki'yi görünce şok olmuş gibiydi; onu bu kadar meşgul eden neydi ki cipini fark etmemişti? Selamlamak için elini kaldırdı. "Selam. Ben de sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Özür dilerim," dedi Rory. "Burayı temizlemeye çalışıyordum ve eski bir dostum çıkageldi. Arabayla gezmeye çıktık."

Nikki onun soluk alıp verişinden ve yanaklarındaki kırmızı noktalardan sadece arabayla dolaşıp sohbet etmediklerini anlayabiliyordu. Rory pek de

öfkelerini saklamakta iyi.

"Beni tanıştın o zaman," dedi Rory'nin yanından geçerken. Başını açık yolcu camından içeri soktu. "Merhaba, ben Nikki."

Onların yaşlarında, ağır dövme bir adam ona başını salladı, yıpranmış şapkası gözlerinin çoğunu gizleyecek şekilde aşağı doğru çekilmişti. Harley Davidson marka gömleğinde delikler vardı ve taze kir gibi görünen bir şey tırnak etlerini kaplamıştı. "Jay. Rory ve ben liseye beraber gitmiştik."

"Harika," dedi. "Ben de Stillwater'a gittim, sizden sadece birkaç yıl önce."

"Kim olduğunu biliyorum." Ya onu kızdırmaya ya da Rory'yi daha da sinirlendirmeye çalışıyordu.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Nikki sahte bir gülümsemeyle Rory'ye döndü. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Sadece gidiyor." Rory'nin sesi sertti. Onun yanından geçip kamyonu doğru baktı. "Şimdi."

Jay yine başıyla onayladı. Geri vitese taktı ve gaza bastı, dönüp giderken çakıl taşları püskürttü. Rory öfkeden kudurdu.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Nikki sordu. "Ondan hoşlanmıyorsan neden onunla gittin?"

"Onun için bir şey yapmamı istedi, ben de hayır dedim." Rory omuz silkti. "Onun karanlık işleriyle ilgilenmiyorum."

"Ne tür karanlık işler?" Nikki sordu.

Çelik burunlu botuyla çakılları kazıdı. "Kabahatler. Bağlı olmayan her şeyi çalar, reşit olmadan içki içer ve kavga ederdi. Ergenlik çağındayken yaptığınız ve yakalanmamayı umduğunuz türden aptalca şeyler."

"Bunu çok yaptım." Onu rahatlatmayı umarak sırttı. Adam o kadar gergindi ki kaslarındaki gerginliği görebiliyordu. "Cevap vermemenin tek nedeni o mu?"

"Bu da ne demek şimdi?" Sesine kızgınlık karışmıştı. "Lacey annemlerde, ben de Miller inşaat alanını terk edene kadar parmağımı kıcıma sokmuş öylece oturuyorum. Bari burayı temizleyeyim dedim, sonra o çıkageldi. Telefonu duymadım."

"Tamam." Hâlâ nemli olan gür saçlarını gevşek bir düğüm haline getirdi. "Odadaki fil hakkında konuşacak mıyız?"

Rory sırtıttı ve ona aşık olduğu neşeli adamı hatırlattı. Etrafına bakındı. "Tatlım, dışarıdayız."

"Sevimli." Nikki aralarındaki mesafeyi kapattı, kalbi sanki aylardır çift olmamışlar gibi hızla çarpıyordu ve kollarını usulca onun beline doladı. Rory de ona sarıldı ve başını onunkinin üstüne yasladı. Vücudu yumuşamış ve onunkiyle bütünleşmiş gibiydi.

"Haberlerde bir bebeğin bir yere bırakıldığından bahsediliyordu," dedi.

"Evet. Bir kurban bulundu. Ve Tanrı'ya şükür sağlıklı," dedi Nikki. "Ama biz hâlâ Joyce'u arıyoruz. Onu Cottage Grove bölgesinde terk edilmiş bir eve bağladık. Ev istismak edilmiş, bu yüzden arama yapamıyoruz. Liam'ın aklına sizi arayıp üst kattaki pencerelere bakabilmek için merdiveninizi ödünç almak geldi."

Rory kıs kıs gülererek onu serbest bıraktı. "Hiç de şeffaf değil."

"Ben de ona öyle söyledim." Onun da kendisine sır vermesini diledi. "Dünkü mesajımı aldın mı?"

Rory ellerini ceplerine soktu ve başını salladı.

"Bana onun bir erkek çocuğu olacağını gerçekten nasıl bildiğini söyleyecek misin?"

Ona günlerdir görmediği bir duygusallıkla baktı. "Yemin ederim ona zarar vermedim. Bebek benim değil. Benim değildi, sanırım."

"Ziyareti sırasında Miller ve Liam'a söyledığınızden daha fazla mı vakit geçirdiniz?"

Rory cevap vermedi. Nikki ellerini havaya kaldırdı. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun? Miller'ın senden şüphelenmesini mi istiyorsun? Çünkü davranışların buna yol açıyor."

"Tabii ki bilmiyorum," diye tersledi. "Ama Becky'ye şimdi yardım edemez, o zaman da kimse yardım edemezdi."

"Rory-"

"Nik, lütfen bu işe karışma," diye yalvardı. "Bu davanın duruşmada berbat olmasını istemiyorum."

Gözlerini ona dikti. "Bunun için mi endişeleniyorsun? Neredeyse hiç ortalıkta yoktum."

"Biliyorum ve bu yüzden senden uzak durmaya çalışıyorum. Bu seni berbat bir duruma sokuyor ve buna ihtiyacın yok," dedi Rory. "Kendi b a ş ı m ı n çaresine bakabilirim."

Nikki ona daha önce hiç yetkin bir kolluk kuvvetiyle karşı karşıya gelmediğini, Liam'ın bir şeye dişlerini geçirdiğinde nasıl olduğunu anlamadığını söylemek istedi. "İşbirliği yapmalısın."

"Benimle konuşmak istiyorlarsa, bunu avukatım aracılığıyla yapabilirler." "Savunma avukatı mı tuttun? Neden?"

"Çünkü aynı soruları tekrar tekrar cevaplamaktan yoruldum," diye cevap verdi. "Onlara o gece neler olduğunu en az üç kez anlattım ve ifadeyi imzaladım ama peşimi bırakmıyorlar. Bir cadı avının konusu olmak istemiyorum."

"Bu bir cadı avı değil."

Rory ahıra doğru döndü. "Nicole. Sana bu işin dışında kalmanı söylüyorum. Becky'nin katili adalete teslim edilecek."

Kollarında tüyler diken diken oldu. "Kanunsuz gibi konuşuyorsun."

"Benim için endişelenme. Git Joyce'u bul." Yürümeye başladı ve sonra tekrar durdu, yavaşça dönüp ona baktı. "Sen ve Lacey bu iş bitene kadar anne ve babanızda kalmalısınız. Davanın bütünlüğü için. Lacey'nin her şeyi buna bağlı."

"Ona annende kalmak isteyip istemediğini mi sordun?" Nikki sordu.

"Evet." Rory yüzünde sahte bir gülümsemeyle geri geri ahıra doğru yürüdü. "Annem de onu orada istiyor."

"Harika." Nikki başka ne diyeceğini bilemiyordu. Kardeşinin yaşadıklarını düşününce Rory'nin savunmaya geçmesini anlıyordu, ama kendi iyiliği için mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Aşık olduğu o sakın, mantıklı Rory'ye ne olmuştu? "Bana gerçeği söylemek istediğinde neden beni aramıyorsun?" Döndü ve arkasına bakmadan cipe doğru yürüdü.

Ruth elini gri buklelerinin arasından geçirdi. Nikki eve geleli çok olmamıştı ama sohbetin Rory'ye dönmesi saniyeler almıştı. O da endişeliydi.

"Onun için çok endişeleniyorum. Bazı davranışları bana onunla çıktığı günlerdeki halini hatırlatıyor." Mutfak masasına oturdu ve Nikki şaşırarak onun karşısındaki koltuğa oturdu. Rory'nin kötü bir yanı olduğunu düşünmemişti. Rory'nin iyi bir atlet olmasına rağmen Mark'ın hapse girmesinden kalan damga yüzünden lisede zor zamanlar geçirdiğini biliyordu. Evlerinde iki masum insanı katleden bir adamın küçük kardeşi olarak büyümek zor olmuştu. "Sadece mantıksız davranıyor," dedi Ruth, sesinde bir titreme vardı. "Aslında bu sabah Mark'ın başına gelenlerin kendi başına da gelmesinden endişe ettiğini söyledi. Miller'ın sorduğu sorulara çok kızmıştı. Ama endişelenmesini gerektirecek bir şey yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Nikki. "Miller sadece kanıtları takip ediyor ve ikimiz de bunun Rory'ye ulaşmayacağını biliyoruz."

"Becky'nin hamile olduğunu ve bebeğin ondan olabileceğini söyledi." Bir peçeteye uzandı ve gözlerini sildi. "Eğer bu doğru çıkarsa, şu anda olduğundan daha da berbat bir durumda olacak."

"Courtney babalık testi üzerinde çalışıyor," dedi Nikki. "Fetal kemiklerden örnek aldıktan sonra sonuçlar hemen gelecektir. İşin zor kısmı numuneyi almak."

"Bu davayla meşgul olduğunuzu biliyorum," dedi. "Ama bu gece onunla konuşup Miller ile işbirliği yapmasını sağlamaya çalışır mısınız?"

Nikki başını salladı. Onu ikna etmeye çalıştıktan sonra ne yapabileceğinden emin değildi ama Ruth'un daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordu. "Elbette yapacağım. Becky'yi ne kadar iyi tanıyordun?" diye sordu.

Ruth yere baktı ve başını salladı. "Lise yıllarında pek yanında değildim. Larry'nin de kendi sorunları vardı. Rory pek çok konuda kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorundaydı... bazen onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum."

"Onu hayal kırıklığına uğratmadın," dedi Nikki. "Korkunç bir zamanda elinden gelenin en iyisini yaptın." Lacey'nin kaçırılmasından beri Ruth'la aralarında bir bağ oluşmuş olsa da, Nikki'nin Mark'ın hapsedilmesindeki rolü hakkında ciddi bir konuşma yapmamışlardı. Bunun yapmaları gereken bir şey olduğunu biliyordu ama şu anda o enerjiye sahip olduğundan emin değildi.

"Becky'yi iyi tanıımıyorduk," dedi Ruth. "Gecenin her saatinde telefonda onunla tartıştığını duyduğumu hatırlıyorum. Mezun olduktan sonra şehri terk ettiğinde rahatlamıştım."

"Ondan hoşlanmadın mı?"

"Mesele ondan hoşlanmak değildi," dedi Ruth. "Onun da Rory'nin de sorunları vardı. Sadece birbirlerini kötü etkiliyorlardı."

"Koruyucu ailesini tanıyor muydunuz?"

"Elbette," dedi Ruth. "Sanırım evlat edindikleri son kişiydi. Emekli olup seyahat etmek istiyorlardı. Tabii kadın öldü, adam da bir kaza geçirdi ve tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Hayat bazen çok acımasız olabiliyor."

Arka kapı açıldı ve Mark omzunda Lacey, ağzında da bir emiciyle içeri girdi. Tatlı şeyler konusunda Rory'den bile daha kötüydü. Her zaman zulasında bir şeyler olurdu ve Lacey'ye de asla hayır diyemezdi. "Açlıktan öldüğünü söyledi."

Mark'ı her gün görmeye alışmış olmasına rağmen, onu Lacey'yle görmek Nikki'yi hâlâ ürkütüyordu. Ona neredeyse Rory kadar bağlanmıştı ve Nikki bunun nedeninin Mark'ın tıknaz yapısı ve rahat kişiliğinin ona Tyler'ı hatırlatması olduğundan şüpheleniyordu. Kızı da bir yumuşağı gördüğünde tanıyordu ve Mark hayatında bir aile olduğu için o kadar mutluydu ki Lacey'ye nadiren hayır diyordu.

Nikki kuru bir sesle, "Eminim öyledir," dedi. "Ve şeker çok doyurucu." "Anne, Rory'nin dediği gibi burada mı kalacağız?" Lacey sordu

Mark onu yere bıraktı.

Nikki kızardı. "Ruth'la konuşacağım."

"Saçmalık," dedi Ruth. "Durumu zaten açıkladı. Burada bir odamız olduğunu biliyorsun."

Lacey Nikki'ye yaslandı ve suratını astı. Nikki kızının yanaklarındaki yapışkan pembeyi sildi. "Yemekten sonra tekrar gitmem gerekiyor. Hâlâ hamile kadını arıyoruz."

"Onu bulacaksın," dedi Lacey.

Nikki ona sıkıca sarıldı. "Bu gece dönmezsem üzülme. Muhtemelen geç saatlere kadar çalışacağız."

"Mesajıma cevap vereceğine söz verir misin?" Lacey sordu. "Her zaman."

"Tamam." Mark'a doğru döndü. "Hadi canavar avcılığı oynayalım. Canavar ben olacağım. Beni bulmalısın."

Dışarı koştı, kapı arkasından çarparak kapandı.

Mark buzdolabından aldığı suyu içti. "Ona ayak uydurmak için forma girmem gerekecek."

Lacey'nin arkasından hantalca yürüdü ve Ruth'un gözleri yaşlarla doldu. "Nicole, her şeyin inanılmaz derecede zor olduğunu biliyorum ve bunların hiçbiri senin hatan değildi. Ama sen ve Lacey hayatımızda olduğunuz için çok minnettarsınız. Mark onun yanında çok mutlu."

Nikki konuşamadı. Başını salladı ve gözlerinde oluşan yaşları durdurmaya çalıştı. "Yemeğe yardım etmeme izin ver."

Nikki yemeğini içine çekmemeye çalıştı ama bütün gün hiçbir şey yememişti. Bulaşıklar konusunda Ruth'a yardım etmeye çalıştı ama Lacey bunun 'onun işi' olduğunda ısrar etti.

Nikki ona sarılıp vedalaştı ve eşyalarını topladı.

Rory'nin babası, "Seninle cipe kadar yürüyeyim," dedi. Pek fazla konuşmazdı ama konuştuğunda da dinlemeye değerdi.

Cipe varıncaya kadar hiçbir şey söylemedi. Larry araca yaslanmış, batmakta olan güneşe bakıyordu. "Sanırım Rory'nin başı gerçekten belada."

"Neden?" Nikki'nin bacakları güçsüzleşmişti.

"Çünkü sır saklıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir yalancı değil. Polisler her şeyi anlatmadığını biliyorum ve aptalca bir şey yapmasından korkuyorum, o kızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmak gibi."

"Ben de," diye itiraf etti.

"Becky sorunluydu," dedi Larry. "Sorunları vardı. Bazen Rory'yi utandıracak kadar dışa dönük olurdu. Herkesle flört ederdi. Onu bir daha gördüğünde bambaşka biri olabilirdi."

"Ona herhangi bir kişilik bozukluğu teşhisi kondu mu?" Nikki sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama bu beni şaşırtmazdı." Larry utangaç görünüyordu. "Ben senin gibi bir şeyleri fark etmek için eğitilmedim ama o kızın ilgiyle ilgili sorunları vardı. İlgiyi arzuluyor ama sonra nefret ediyordu. Hiç böyle bir şey görmedim."

"Peki ya Rory?"

"Sanırım ona aşıktı. O ve Jay - Becky'nin kardeşi - etrafta dolaşıp camlara zarar vermek ve sigara çalmak gibi aptalca şeyler yaparlardı. Ruth aileyi suçlamayı severdi ama Rory'nin işi kolay değildi. Dışa vuruyordu, biliyorum."

"Elinden geleni yaptın," dedi Nikki, daha önce Rory'nin araba yolunda karşılaştığı adamı düşünerek. Becky de üvey kardeşi kadar vahşi miydi? "Rory iyi bir insan. Mark da öyle."

"Oh, biliyorum," dedi Larry. "Ama iyi insanlar başlarını belaya sokacak aptalca şeyler yaparlar. Mark bunun en iyi örneği."

Nikki, Rory'nin evinin dışında Jay ile Rory arasında tanık olduğu düşmanlığı hatırladı. "Hâlâ kardeşiyle arkadaş mı?"

"Hayır, neyse ki. Becky'yle kesin olarak ayrıldıktan kısa bir süre sonra onunla bağlarını kopardı. İşte o zaman Rory nihayet kendini toparlamaya başladı, inşaat işlerinde çalışmaya başladı ve sonra da işini kurdu." Larry öksürdü ve yere baktı. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz ver. Sistemle ilgili yani. Ona asla zarar vermez, ama Jay'le her neye bulaştıysa artık ondan kaçıyor."

"Jay'in kız kardeşine zarar vereceğini düşünüyor musun?" Nikki'nin aklı aynı anda bir düzine yöne gidiyordu. Becky'nin ölümü bir kaza olabilir miydi ve kardeşi Rory'yi bunu örtbas etmesi için ikna etmiş olabilir miydi? Şu anda tanıdığı Rory'nin böyle bir şey yaptığını düşünemiyordu ama Rory on sekiz yaşındaydı, acı çekiyordu ve korkmuştu.

"Yapmayacağını düşünmek isterdim," dedi Larry. "Ama adamı artık tanımıyorum. Hiç tanımadım. Becky'nin tam tersi."

Nikki terk edilmiş evden ve yirmi yıldan daha uzun bir süre önce evin kime ait olduğunu bulmaya çalıştığından bahsetti. Larry ile Ruth son yirmi yılı Mark'ı kurtarmaya odaklanarak geçirdikleri için Larry'nin herhangi bir bilgiye sahip olacağından şüpheliydi. "O sıralarda orada kimin yaşadığını düşünebiliyor musun?"

"Keşke yapabilseydim," dedi Larry. "Ama bu yer hiç tanıdık gelmiyor."

Nikki Rory'ye göz kulak olacağına söz verdi ve zaman ayırdığı için ona teşekkür etti. Todd'ların evinden her zamankinden daha huzursuz hissederek ayrıldı. Son birkaç saatini Rory konusunda aşırı tepki verdiğini söylemeye çalışarak geçirmişti ama babası korkularını doğrulamıştı.

YİRMİ İKİ

Nikki karanlık iyice bastırmadan hemen önce terk edilmiş evde durdu. Adli tıp ofisi araziye kordon altına almış ve karanlıkta çalışıp mümkün olduğunca çok kanıt toplayabilmek için Klieg ışıkları yerleştirmişti. Artık kemiklerin insana ait olduğundan emindiler; olay yeri Joyce'la bağlantılıydı ama kemikler Becky'yle bir bağlantı oluşturunuyordu.

Miller kiler kapısının yanında durmuş not alıyordu. Nikki rozetini gösterdi ve bandın altına girdi. "Déjà vu."

Miller, "Burada gömülü en az üç kadın var," dedi. "Uzmanlar hiçbirinin on beş yaşından büyük olduğunu düşünmüyor. Kemikler hayvanlar tarafından kazılmış ve dağıtılmış ama ölüm müfettişi büyüme plakalarının tam olarak kaynaşmadığını söylüyor."

"Ergenlik öncesi o zaman."

Miller başını salladı. "Ama hamile kalacak kadar yaşlı." Nikki'nin midesi dibe vurdu. "Emin misin?"

"Tüm testleri yapmaları ve fetüslerle anneleri eşleştirmeleri gerekecek, tabii bunu yapabilirlerse. Ama iki farklı cenin kemiği buldular."

"Bu çok büyük bir şey." Nikki'nin kalp atışları hızlandı, göğsü heyecandan daraldı. "Joyce'un Nash'e insan tacirlerinin hamile kalan her kızı öldürdüğünü söylediğini biliyorsun ve bu cesetler de bunu destekliyor. Ayrıca davalarımızın bağlantılı olduğuna dair de güçlü kanıtlar var," dedi Nikki. "Kanıtların ne kadar iyi olduğuna bağlı olarak, testler üçünün de hamile olduğunu ortaya çıkarabilir. Sadece kemik bulacak kadar ilerlememişler. Liam Courtney'i aradı, değil mi?"

Miller başıyla onayladı. "Şu anda bir işin ortasında ve yarına kadar gelemeyecek, bu yüzden bu adamların işlerini şimdi yapmalarına karar verdik. Sabah gelip sihrini gösterecek. Çoğu kanıt

zaten toprağın altında olacak. Courtney'i yaptığı işten uzaklaştırmanın Joyce'u bulmaya yardımcı olacağını düşünmedik. İşleri bitene kadar burada kalacağım, sonra da bir şerif yardımcısı sabaha kadar her şeye göz kulak olacak."

"İyi karar," dedi Nikki. "Liam ve Nash nereye gitti?"

"Duş almak ve üstümüzü değiştirmek için şehre dönüyoruz. Nash'e kalıp biraz dinlenmesini söyledik ama içimde bu gece döneceğine dair bir his var."

"Eğer ortaya çıkarsa, ona karakola gelmesini söyleyin. Oraya yerleşeceğim ve her şeye yeni baştan bakmaya çalışacağım. Dosyalarınızı benimle paylaşmanız gerekecek..."

"Olur," dedi Miller. "Sanırım Rory'yle konuşmadın?"

"Konuştum."

"Onunla gerçekten tekrar konuşmamız gerekiyor, Nicole."

Doğrudan onun gözlerinin içine bakabilmek ve konuşurken yüzünü okuyabilmek için yer değiştirdi. "Gerçekten onun cinayetle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Özellikle de Becky'nin davası ile Joyce'un ki arasında bu kadar çok benzerlik varken?"

"Bence bir şeyler biliyor ve her ne sebeple olursa olsun bunu açıklamak istemiyor."

"Sanırım kardeşi gibi hapse atılacağından korkuyor. Ona bunu asla yapmayacağınızı söyledim ama işbirliği yapmamasının onu iyi göstermeyeceğini biliyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Miller içtenlikle. "Keşke sana inansa."

Dışarısı hâlâ bunaltıcıydı ve yakındaki bir gölette yaşayan boğa kurbağaları düşüncelerini dile getiriyordu. "Kent, durum ne kadar kötü?"

Miller iç çekti. "Harika değil. O gece hakkında yalan söylediğini biliyoruz. Aynı hikayeyi anlatan iki farklı tanığımız var. Davalarımız birbiriyle bağlantılı olabilir ama ne benim ne de sizin ilgilendiğimiz başka bir kişi var. Rory'nin kimseye zarar verdiğini sanmıyorum ama bildiklerini bize anlatması gerekiyor."

"Onunla tekrar konuşmayı deneyeceğim," dedi Nikki. Belki Rory davaların bağlantılı olduğunu ve verdiği bilgilerin Joyce'un bulunmasına yardımcı olabileceğini bilirse, sonunda Miller'a her şeyi anlatırdı.

"Ona söyle, her ne ise, üzerinde onunla birlikte çalışabiliriz. Eski suçlarla ilgilenmiyorum. Onunla birlikte banka soymuş olması umurumda değil. Sadece bana gerçeği söylemesini istiyorum."

Nikki'nin telefonu yüksek sesle çalınca ikisi de irkildi. Rory ararsa diye telefonu açtığını unutmuştu. "Ben Ajan Hunt."

Nash'in yüksek sesi hattan geliyordu ve Nikki'nin anlayamayacağı kadar hızlı konuşuyordu. "Yavaş ol. Sana ne geldi?"

"Joyce'dan bir paket. Bugün bir ara geldi. Kaybolmadan bir gün önce postalanmış."

Nikki hoparlör düğmesine bastı. "Ne gönderdi?"

"Resimleri," diye boğuldu Nash. "Eskiler ama çocukken bile yetenekliydi. Ve bir de not var."

"Oku."

Nash boğazını temizledi.

Sevgili Justin,

Umarım bu gelmeden önce seni görürüm. Sanırım beni buldu ve Cat'in de başı belada olabilir. Konuştuğumuz gibi ortaya çıkmak istiyorum ama önce Patrick'i düşünmeliyim. Umarım o doğana kadar beni rahat bırakırlar, ama bırakmazlarsa, lütfen bunları güvende tut. Bunlar kızların var olan tek resimleri olabilir. Onları benim çizdiğimi asla bilmedi, çünkü her resmi parçaladım. Ama gördüğüm her kızın yüzünü unutmayacağımı bilene kadar tekrar tekrar çizdim. Seni seviyorum ve özür dilerim.

Joyce

Nash, "Burada muhtemelen onun hafızasından alınmış on beş farklı resim var," dedi.

Nikki, "Benimle Washington County Şerifi'nde buluş," dedi.

Nash, "Yola çıktım bile," diye cevap verdi. "Mahzende ne buldular?"

"Kadın kemikleri," dedi Nikki. "İki set cenin kalıntısı." Nash,

"Burası doğru yer olmalı," dedi.

Nikki ona, "Bu bize onu nerede tuttuğunu göstermiyor," diye hatırlattı. "Dua edelim de sana gönderdiği bir şey bizi ona götürsün."

Nikki şerifin karakoluna herkesten birkaç dakika önce varmıştı, o yüzden giriş yaptı ve en büyük konferans odasına gitti. Yolda Rory'yi iki kez aramıştı ama hâlâ cevap vermemişti. Bir mesaj daha bıraktı ve çantasından Tyler'ın Kendrick hakkındaki dosyasını çıkardı. Daha önce göz gezdirmişti ve Joyce'u bulmalarına yardımcı olabilecek herhangi bir adres ya da numara olmadığından emindi ama notlarına bakma fırsatı olmamıştı.

Tuhaf not alma stratejisi ona açıkladığında mantıklı gelmişti ama Nikki tüm kodları ve kısaltmaları hatırlamaya çalışmak yerine yazmanın daha kolay olduğunu düşünüyordu. Nikki ona notları konusunda acımasızca takılmıştı ama o hayattaki çoğu şeyde olduğu gibi bunu da her zaman anlayışla karşılamıştı. Tyler'ın Kendrick hakkında, çoğu ilk konuşmalarıyla ilgili dört büyük indeks kartı vardı. Nikki notları gözden geçirdi, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için her satırı inceledi. Kendrick Tyler'a geçen gün öğle yemeğinde anlattığından daha fazlasını anlatmamıştı. Son indeks kartında Tyler'ın Kendrick hakkındaki izlenimleri vardı: övünen, büyük kişilik, ince ayarlanmış empati.

"İnce ayarlanmış empati." Nikki kelimeleri yüksek sesle söyledi. Pek çok beyaz yaka suçları ajanının aksine Tyler profil çıkarma ve psikoloji dersleri almıştı. İnsan davranışları hakkında bilgi sahibi olmanın herhangi bir departmandaki bir ajan için hayati bir değer olduğunu düşünüyordu.

Tyler muhtemelen Kendrick'in karısıyla ilgili hikâyeye inanmamıştı. Endeks kartında sadece bir satır yer vermişti ve Kendrick'in vergi kaçakçılığının yanı sıra olası çocuk kaçakçılığından da soruşturulmasını istediği açıktı.

Miller yanında heyecanlı bir Nash'le geldi. Duş almış, kot pantolon ve tişört giymişti ama Nikki'nin onu hiç görmediği kadar heyecanlıydı. "Sanırım hiçbir şeye dokunmamalıydım ama onu saklamam için bana gönderdiğine göre, kötü adamın parmak izlerini bozmaktan endişe etmiyorum."

Nash her bir resmi masanın üzerine koymaya başladı. Bazılarının kenarları yırtılmış ve kırışmıştı ama diğerleri çok daha yeniydi. Nikki, Joyce'un bu kızların yüzlerini hafızasına kaydetmek için kaç kez çizdiğini merak ediyordu.

"Onu tanıdın mı?" Nash sordu. "Geçen yıl burada bulduklarımdan biri. 99'da çekilmiş."

"Diğerlerini tanıyor musun?" Nikki sordu.

Nash başını salladı. "Hayır, ama umarım bunları medyaya ulaştırabiliriz?"

"Bilmiyorum," dedi Nikki, çizimleri incelerken. Kızların çoğu on iki ile on altı yaşları arasında görünüyordu.

Nash başka bir resim koymaya başladı ama o da ikinci bir resme yapışmıştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde dikkatlice ayırdı. Düşmüş bir kütüğün yanında duran iki genç siyah kızın resmini koyarken parmakları titriyordu. Genç yüzlerinde şok ve korku vardı.

"Bu Joyce'un kaçırıldığı zaman olmalı," dedi Nikki usulca. "O güne dair sahip olduğu tek net anı bu olabilir."

Nash masanın önünde volta atıyordu. "Bunu ulusal haberlere taşıyalım. FBI'ın basın irtibat görevlisiyle temasa geçebilirim. O bunu hızlıca halledecektir."

"Dur bakalım," dedi Nikki. "Bunlar iyi çizimler ama hepsi bu kadar. Bunun zaman ve kaynakların iyi bir kullanımı olduğundan emin değilim."

Nash karşı çıktı. "O zaman ne yapmalıyız?"

"Kayıp kişiler," dedi Nikki. "Liam bunları yükleyebilir ve sistemimiz çizimleri elimizdekilerle karşılaştırmasına izin verir. Özellikle de bunu." Joyce'un ve muhtemelen kız kardeşinin resmine dokundu. "Kayıp kişi raporunu bulamadık ama bu çizimdeki ayrıntılar Liam'ın onu bulması için yeterli olabilir."

Nash, "Bu zaman alacaktır," diye karşı çıktı.

"Bunu medyaya duyurmak da öyle ve bunun en iyi strateji olduğundan emin değilim. Bu adam hala bizden çok önde olduğunu düşünüyor ve eğer bu resimleri yayınlarsak, yaklaştığımızı anlayacak. Bu Joyce için iyi olmaz."

Nash dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini başının üzerine koymuştu. "Kendrick'in uçağa binmesine izin verdim. O zaman Joyce'u çoktan almıştı, değil mi?"

"Bunu bilmiyoruz. NYPD hâlâ onu arıyor," dedi Nikki. "Kent, Kendrick arazisinde bir biriminiz var, değil mi?"

Çizimlere göz gezdirerek başını salladı. "Dönüş yolunda onları kontrol ettim. Karısı dün ayrıldı ve

bakkaliye. Bunun dışında çok fazla faaliyet olmadı."

"Üzgünüm, geciktim." Liam sonunda geldi. O da duş almış ve üstünü değiştirmişti. Masanın üzerine yayılmış resimlere bakarak kısa bir süre durdu. Çantasını yere bıraktı ve Nikki'nin üzerinde çalıştığı sarışın kıza baktı. "Bu Mae Kendrick."

Nikki elini alnına vurdu. "Bu yüzden tanıdık geliyordu."

"Eğer bu Mae Kendrick ise, o artık sadece bir kurban değil. O bir suç ortağı," dedi Nikki kesin bir ifadeyle. "Bu fidyecinin yaşlı kurbanlarını ev annesi yaptığını biliyoruz ve o da onlardan biri. Ya kocasının onu birlikte gördüğü iki kız da kurbanlardan biriye?" Nikki'nin içinden mide bulandırıcı bir his geçti ve Tyler'ın dosyasına geri dönerek yanılmış olması için dua etti.

"Bunlar Kendrick'lerin son birkaç vergi yılına ait özetler," dedi.

"Eksik olan ne?" Üç adam da onun omuzlarının üzerinden baktı.

"Bakmakla yükümlü olduğum kimse yok." Liam'ın sesi Nikki'nin aniden hissettiği kadar boş geliyordu.

Sandalyeye çöktü. İşaretleri nasıl gözden kaçırmıştı? Sylvia çok uyumlu görünüyordu ama Nikki neye bakması gerektiğini biliyordu ve kızın Mae'nin kızı olmadığını anlaması gerekirdi.

"Yakala beni," dedi Nash.

Liam acı bir ifadeyle, "Mae Kendrick'in kızı küçülmesine yardım ediyordu," dedi. "On iki yaşlarında güzel bir kız. Ama görünüşe göre bir kızları yok."

"Bunu nasıl göremedim?" Nikki sordu. "Onunla yalnız konuştum." "Sen süper insan değilsin," dedi Miller.

"Ben de özledim," dedi Liam. "Sen de benim kadar biliyorsun ki bu çocukların çoğu koruyucu ailelerden ya da parçalanmış evlerden geliyor. Savunmasızlar ve hayatta kalmanın tek yolunun oyun oynamak olduğunu biliyorlar."

Nash şakaklarını ovuşturdu. "Joyce'u kaçıran kişi onu koruyucu ailesi olduğuna ikna etmeye çalıştı. Onu kötü ailesinden kurtarmak için gönderildiğini söyledi. Eve her yeni kız getirdiğinde bu bahaneyi kullanıyordu. Onlar evlatlıktı."

"Dur bakalım," dedi Liam, resimleri karıştırırken. "Gerçekten koruyucu aile sistemini kullanmış olabilir mi? Çünkü eğer kullandıysa, izini sürebileceğimiz kayıtlar olmalı."

"Hiç sanmıyorum," dedi Nash. "Haftalardır bu konu üzerinde çalışıyorum. Hiçbir kayıtlı koruyucu aile Joyce'un hatırladığı kadar çok sayıda kızın evine girip çıkmamıştı, bu da en azından bazılarının kaçırılmış olabileceği anlamına geliyor. Joyce onunla yaşarken DHS'ye yapılan tüm kayıtları ve şikayetleri taradım ve hiçbir şey bulamadım. Ayrıca, eğer kayıtlı bir koruyucu aileyse, bu rastgele kontrollere tabi olduğu anlamına gelmez mi?"

Nikki, "Öyle, ama bu kızların yaşadığı zihinsel hasarı anlamalısınız," diye cevap verdi. "Çocukları bu şekilde istismar eden ve ticaretini yapan insanlar, insanları okumakta bir profilci kadar iyidir. İnsanların ne duymayı beklediklerini bilirler ve bunu destekleyecek özgüvene sahiptirler." İki küçük kızın bulunduğu karakalem resme dokundu. Geniş, korkmuş gözleri Nikki'nin aklından çıkmıyordu ama o daha çok büyük kızla ilgileniyordu. "Bu muhtemelen Joyce'un kız kardeşi. Onu kaçıran adamı görmüş. Teknisyenlerimize bu çizimin bir kopyasını ve diğerlerini e-posta ile gönderin ve bir eşleşme aramak için kayıp kişileri taramaya başlasınlar."

Miller sessiz bir şekilde oturmuş notlarına bakıyordu. Sonunda yorgun gözlerle Nikki'ye baktı. "Becky Anderson hayatının büyük bir bölümünde evlatlık bir çocuktü."

Nikki heyecanını belli etmemeye çalıştı. "Zaten elimizde öldürüldükleri sırada hamile olan ve hepsi de aynı ilçede bulunan dört ölü genç kız var."

Nash kapiya doğru yolu yarılamiştı bile. "Kendrick'lere gidiyorum."

"Dur bakalım," dedi Nikki. "Oraya öylece koşamayız. Bu insanlar uzun zamandır bu işten paçayı sıyrıyorlar. O evin etrafı en az iki dönümlük bir araziyle çevrili ve her tarafta güvenlik kameraları var. Sadece tek bir şansımız var."

"Ve bunun dikkatlice planlanması gerekiyor," dedi Liam.

"Justin," dedi Nikki. "Joyce'un hatırı için, lütfen bizi dinle."

Nash'in omuzları çöktü ve gözlerini tavana dikti. "Lütfen acele edin. Gidip bize kahve getireyim."

"Emredin," dedi Nikki. "Herkese ihtiyacımız var ve hızlı hareket etmeliyiz. Liam, bak bakalım SWAT ekibini

birlikte. Onlara ihtiyacımız olacağından emin değilim ama hazır olmalarını istiyorum."

"Hallediyorum," dedi Liam.

Yirmi dakika sonra, elinde kahvesiyle Nikki akıllı tahtanın önünde durmuş, Kendrick'lerin arazisine bakıyordu. Havadan çekilen görüntüler arazi hakkında iyi bir fikir veriyordu ama Google Earth'te evin ve çevresinin yeni çekilmiş fotoğrafları vardı. "Liam ve ben geçen gün oradayken, kızla konuşabilmem için onu garaja götürdü. Evin doğu tarafındaki güvenlik kameralarını fark etti, bu yüzden evin her tarafında olduklarını varsaymak zorundayız."

Havadan çekilen görüntülerde araziye daire içine aldı. "Neyse ki arazinin etrafında fiziksel bir engel yok. Şansımıza bitişikteki arazi de eyaletin, yani araziye giden sağlam bir yolumuz olmalı. SWAT liderinin ne düşündüğünü göreceğim ama ben alarma geçeceklerini varsayarak içeri girelim derim. Etrafın çevrilmesi gerek. Büyüklüğü göz önüne alındığında, bence SWAT ekibini çevreyi tutmak için kullanmalıyız. SWAT öncülüğünde alçaktan, yandan gireceğiz. Bir ekip arkaya, diğeri öne gidecek."

"SWAT'a ihtiyacımız yok." Liam kapının girişinde duruyordu, solgun ve yorgundu.

"Neden olmasın?" Nash talep etti. "Bir şey mi oldu? Joyce iyi mi?" Liam irkildi. "Bilmiyorum ama Kendrick'in evi yanıyor."

YİRMİ ÜÇ

Nikki'nin elleri direksiyonu kavradığı için acıyordu. Liam şerifin karakolunda kalmış, NYPD ve Kendrick'i arama çalışmalarıyla uğraşıyordu. Nash onun yanında kaskatı kesilmiş oturuyordu. Rahatlatıcı bir şeyler söylemek istedi ama kulağa sahte bir umut gibi gelmeyen hiçbir şey düşünemedi. Nash'le geçirdiği süre uzadıkça onun Joyce'u ne kadar önemsedğini daha iyi anlıyordu; Joyce'un güvenliği için duyduğu endişe çok yoğundu. Ama bu onun artık burada olmaması, soruşturmaya dahil olmaması gerektiği anlamına mı geliyordu diye de endişeleniyordu.

"Bu iki alarmlı bir yangın," dedi Nash donuk bir sesle. "İki farklı kurumun dahil olmasına yetecek kadar büyük."

"Kurudu," dedi Nikki. "Muhtemelen kontrol altına almayı düşünüyorlardır."

Cevap vermedi ve yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdüler. Nikki'nin kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Eğer Sylvia tehlikedeyse, bu Nikki'nin suçuuydu. Kızın ne kadar iyi bir oyuncu olduğu ya da ne kadar zarar gördüğü önemli değildi - Nikki onu yüzüstü bırakmıştı, muhtemelen zavallı çocuğun hayatındaki diğer herkes gibi.

Ev hâlâ bir mil uzaktaydı ama gece gökyüzündeki turuncu ışıltıyı görebiliyorlardı. Nikki, Kendrick'lerin Rory'ye ya da ailesine yakın bir yerde yaşamadıklarına seviniyordu.

Kendrick'lerin konumu, yakın komşuları olmadığı ve çok fazla trafik olmadığı anlamına geliyordu, ancak üniformalı bir memur hâlâ trafiği yönlendiriyordu. Nikki'ye başıyla selam verdi ve kenara park etmesini işaret etti. Hâlâ araba yolundan yüz metre uzaktaydılar ama yangını kontrol altına almaya çalıştıkları belliydi.

O ve diğerlerinin yapabildiği tek şey itfaiyenin yangını kontrol altına almak için verdiği mücadeleyi izlemektir.

"Miller orada." Nikki şerifin bir itfaiyeciden uzaklaştığını gördü. Nash'e "Burada kal," dedi.

Gerçek yangından muhtemelen beş yüz metre uzaktaydılar ama duman hâlâ yoğundu. Nikki ellerininde salladı ama gözleri hâlâ acıyordu. "Hayatta kalanlar mı?"

Miller başını salladı. "Yangının alt katta başladığını düşünüyorlar. İki ceset, biri mutfakta diğer i oturma odasında." Nikki'nin tırnakları avucunun içine battı. "ldler mi?" Miller başıyla onayladı. "Adli tabibi aradık."

Nikki, "Güvenli olduğu anda içeri girmek istiyorum," dedi. "Beni içeri daha çabuk sokacaksa takım elbisemi ve botlarımı giyerim."

İtfaiye şefi, yangın en az yüzde seksen oranında kontrol altına alınana kadar teklifi değerlendirmeyi reddetti ve o zaman bile, tamamen sndrlene kadar eve girmelerine izin verilmeyecekti. Yangının bazı kısımları bir süre daha yanmaya devam etti ancak şef tehdidin ortadan kalktığına kanaat getirdikten sonra yumuşadı ve Nikki ile Miller'ın eve girmesine izin verdi.

Nash, "Nicole, lütfen seninle gelmeme izin ver," diye yalvardı. "Orada olmalıyım."

"şu anda bir ajan değilsin," dedi. "O mülke adım atamazsın yoksa tüm soruşturmayı tehlikeye atabilirsin. Bu piçlerin yaptıklarının yanlarına kr kalmasını mı istiyorsun?"

"Hayır." Elini gösterge paneline vurdu. "Tanrım, bu çok zor. Eğer gittiyse-"

"Sadece bekle," dedi Nikki. "Miller ve ben ne bulabileceğimize bir bakalım."

Eve yaklaştıklarında Nikki yanık et kokusunu aldı. Su kütleleri daha kötüydü ama yanmış bir ceset görmek korkunç bir şeydi. İtfaiye şefi onları evin arka tarafına, bir zamanlar mutfağın olduğu yere götürdü. Nikki boksör duruşunda yatan kadın bedenini görebiliyordu; beden yandığı için çekil değerştirmişti ama Nikki hâlâ bazı insanizellikleri görebiliyordu.

"Bu yüzüstü yatıyor," dedi itfaiye şefi. "Daha fazla yaklaşmanıza izin veremem ama içeri girip kurbanların fotoğraflarını çekeceğim. Yangın tamamen sönene kadar yapabileceğim en iyi şey bu."

Nikki ona telefonunu uzattı ve Miller fotoğrafları çekerken o ve Miller çevrede beklediler. Evin etrafındaki zemin sudan dolayı bataklıktı, bu da fiziksel kanıt bulmayı zorlaştırıyordu. "Sadece iki ceset mi bulmuşlar?"

Miller başıyla onayladı. "Evin arkasındaki kepçe kamyonunu kullandılar ve üst katı süpürmeyi başardılar. Hiç ceset görmemişler."

İtfaiye şefi geri adım attı ve Nikki'nin sinirleri tavan yaptı.

"İkisi de beyaz," dedi ve telefonu Nikki'ye uzattı. Yakından bakıldığında ceset daha da tahrip olmuştu, yüzündeki kaslar tıpkı vücudunun geri kalanı gibi acı içinde bükülmüştü. Nikki yangın kurbanlarının genellikle dumandan zehirlenerek öldüğünü biliyordu, bu yüzden kadın büyük ihtimalle gerçekten yanmamıştı.

"Kökene ne kadar yakın?"

"Üç metre kadar içinde," dedi. "Yangın ya mutfakta ya da garajda başlamış. Bağlantı kapısının hızlandırıcı ile ıslatıldığını düşünüyoruz. Görünüşe göre kapıya doğru sürünmeye çalışmış."

Miller, "Yaralanmış olabilir," dedi. "Görünüşüne bakılırsa Blanchard'ın bunu anlaması neredeyse imkânsız. Kimlik tespiti daha uzun sürebilir."

Nikki yüzü yakınlaştırdı, bunun bir zamanlar insan olduğunu unutmaya çalışıyordu. "Saçlarının çoğu gitmiş ama kulağına bak. Elmas küpeye bakın."

"Bunun ne olduğundan emin misin?" Miller sordu.

"Şef Amir, sizi tekrar rahatsız edebilir miyiz?" Nikki yanına gitti ve ona telefonu gösterdi. "Bu bir elmas küpe mi? Elmasların ateşte beyazlaşıp bulanıklaştığını okumuştum."

"Bu bir elmas," dedi. "Diğer kulağı erimiş, bu yüzden ikisini de takıp takmadığını söyleyemem."

Nikki Miller'a dönerek, "Teşekkürler," dedi. "Mae Kendrick elmas küpeler takardı. En az bir karat ağırlığındaydılar. Sylvia'nın taktığını hatırlamıyorum." Bu resmi bir adli tabip görüşü değildi ama Joyce'un hayatta olabileceğine dair -her iki cesedin de beyaz olmasının yanı sıra- umutlanmasına yetecek kadar ikinci derece kanıttı.

Sadece nereye götürüldüğünü bilmiyorlardı.

"Bekleyin," dedi Şef Amir. "Mutfağın hemen yanındaki garajda bir ceset daha buldular. O kadar kötü yanmış ki daha önce fark etmeden üzerinden geçmişiz."

Nikki itfaiyecilerin cesetlerin üzerinden geçtiğini duymuştu çünkü kalıntılar o kadar tahrip olmuştu ki artık insana yakın bir şeye benzemiyorlardı ama buna hiç tanık olmamıştı. "Bu onun kökene yakın olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Şef Amir başını salladı. "Hasarın boyutuna bakılırsa, hızlandırıcı kurbanın üzerine dökülmüş olabilir. Uzmanlarınız kimlik tespiti yapmakta zorlanacaklar. Bilim adamlarınızı buraya getirmek için yarına kadar beklemeniz gerekecek."

"Garajda hiç araç var mıydı?" Miller sordu.

"Siyah bir BMW ve eski bir Honda Civic'e benzeyen bir araç kapıya en yakın yere park edilmişti."

Nikki kimliğini belirlemenin daha kolay olacağını umarak diğer cesedin resmine bakmak için kaydıldı. Kişi yüzüstü ölmüştü ve sırtının tamamı kömürleşmiş görünüyordu. "Bu kişiyi teslim ettiklerinde kimliğini tespit edebiliriz. Yangından yeterince uzaktalar, hâlâ yeterli miktarda görünür deri kalıntısı var."

Miller, "Bu bir süre için olmayacak," dedi. "Arabanın plakasını alıp alamayacağıma bakacağım. Nash'e daha önce bildiğimizden daha fazlasını bilmediğimizi söyleyebilir misin?"

Nikki ona bu haberi vermekten korkuyordu. Elmas küpeli cesedin Mae Kendrick olduğundan emindi ve kanepedeki cesedin kadın mı erkek mi olduğunu söyleyemiyordu. Garajda ölen kişinin kimliğini öğrenmeleri en iyi ihtimalle günler alacaktı ve yangın o kadar şiddetliydi ki kurbanın boyutunu tahmin etmek bile imkânsızdı.

Medya sokağın karşısında toplanmaya başlamıştı. Nikki onu fark etmemelerini umarak başını eğdi.

"Ajan Hunt, döndünüz mü? Bu sizin davanız mı?"

"Yorum yok." Nikki, polis memurlarının gazetecileri geride tuttuğunu görünce rahatladı. Nash cipin önünde aç bir aslan gibi volta atıyordu.

"Bu o mu?"

"Bilmiyoruz," dedi. "Üç kişi var ve kim olduklarını öğrenmemiz birkaç gün alacak. Şerifin ofisine geri dönüp yeniden toplansak iyi olur."

Nash başını salladı. "Ben gitmiyorum. Sen git."

"Seni burada öylece bırakamam," dedi Nikki. "Bu adamlara hiçbir yardımın dokunmayacak. Onlar ne yaptıklarını biliyorlar. Tek yapabileceğimiz beklemek." Kafasını toparlamaya çalışarak cipin diğer tarafına doğru yürüdü. İnanılmaz yüksek ısıya ve su hasarına rağmen kurbanların yanmış etlerinin kokusunu hâlâ alabiliyordu. Duman kokusunu hâlâ dilinde hissedebiliyordu. Yorgunluk Nikki'nin üzerine çöktü ve başını aracın yan tarafına yasladı. Şimdi ne yapacaklardı?

Cebinden titreşimli telefonunu çıkardı. "Alo?"

"Bebeğim, benim," diye mırıldandı Rory. "Tutuklandım. Gelip kefaletimi ödeyebilir misin?"

Rory hücrede tek başına oturuyordu, başı öne eğikti, koyu dalgalı saçları yüzünü kapatıyordu. Nikki sağ parmak eklemının yarıldığını ve gri gömleği ile eski mavi kot pantolonunda kan olduğunu görebiliyordu. "En azından kavgayı kazandın mı?" diye sordu ona parmaklıkların ardından.

Rory şok olmuş bir halde ona baktı. "Nasıl öğrendin?"

"Ne düşünüyorsun?" Nikki başını parmaklıklara yasladı. "Lütfen bana Jay Briggs'i neden dövdüğünü söyle. Becky'nin ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen, ama bunu kanıtlayamam."

"Bu senin işin değil," dedi, sabrı tükenmişti. "Bunu Miller'a söyledin mi?"

Rory gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Jay onun yıldız tanığı." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ona sor." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve arkasına yaslanarak gözlerini tavana dikti. "Madem adama bu kadar güveniyorsun."

"Tanrı aşkına büyü artık," diye patladı Nikki. "Şehirde olsaydın -ya da başka bir ilçede- şimdiye kadar tutuklanmış ve bir şeyle suçlanmış olurdun, çünkü işbirliği yapmıyorsun."

"Söyleyeceklerimi duymak istemiyorlar," dedi Rory. "Polis asla duymak istemez."

"Kes şunu," dedi Nikki. "Buradaki hiç kimsenin ailenize karşı kişisel bir kan davası yok. Bu işi ne kadar ciddiye aldığının farkında mısınız? Yaptığınız her hareket, bir şeyleri saklamaya çalışıyormuşsun gibi görünmene neden oldu."

"Belki de öyleyimdir."

"Ne gibi? Çünkü ona zarar vermediğini biliyorum."

"Olabilirdi de." Rory ayağa kalktı ve sallanarak parmaklıklara doğru yürüdü. "İnsanların gerçekten değişebileceğine inanıyor musun?" diye sordu sessizce, salona yerleştirilmiş kameraya bakarak.

"Eğer isterlerse, evet."

"Ama bazı insanlar sadece kötü tohumlardır, değil mi?"

"Ne yazık ki, çoğu insan nasıl yetiştirildiklerinin ve çevrelerinin ürünüdür. Siz kötü bir tohum değilsiniz."

"Bazı insanlara göre bu ailemde varmış." "Mark aklandı."

"Şu andan bahsetmiyorum."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

Ellerini Nikki'ninkilerin üzerine sardı. "Seni seviyorum ama olan biten her şey... Ben senin için iyi değilim. Ya da Lacey için."

Nikki dondu kaldı, bakışları kilitlendi. "Lacey'nin son birkaç ayı atlatmasının nedenlerinden biri sendin." Sesi titremeye başladı. "Tanrı aşkına, tüm yaşadıklarından sonra kızımı terk edersen, ikinci bir şansın olmayacak. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Onu bırakıp gitmiyorum," diye tersledi. "Sadece geri çekilmeni ve işleri benim halletmeme izin vermeni istiyorum. Gerçekten böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Artık bilmiyorum," dedi Nikki. "Sanki cezalandırılmak istiyorsun çünkü Becky'nin ölümünden kendini sorumlu tutuyorsun. Belki o zaman bir şeyler biliyordun ve bu konuda hiçbir şey yapmadın çünkü onun başının ne kadar belada olduğunu fark etmedin. Bu onu öldürmekten sorumlu olduğun anlamına gelmez."

Rory'nin gözleri karardı. "Katılmıyorum." Parmaklıkların arasından uzanıp kızın yüzündeki saçları sildi. "Neredeydin sen?"

Her tarafın siyah şeylerle kaplı."

"Duman," dedi. "Bir ev yangınında üç kişi öldü ve aradığımız kadının kurbanlardan biri olup olmadığı konusunda henüz bir fikrimiz yok. Bunlardan biri muhtemelen birlikte yalnız vakit geçirdiğim ve insan ticareti kurbanı olduğunu fark etmediğim bir çocuk. Beden dili ve dilbilim konusunda eğitimliyim. Bir insanın mikro ifadelerini nasıl çözeceğimi biliyorum. Yine de o çocuğu hayal kırıklığına uğrattım."

Rory hemen onu savunmaya geçti, tıpkı onun yapacağını bildiği gibi. "Kendini suçlayamazsın. Liam orada değil miydi? O da fark etmedi. Yaptığın işte çok iyi olduğunu biliyorum, ama yanılmaz değilsin. Öyle olman da beklenmiyor."

"Sen de öyle." Nikki parmaklıklardan uzaklaştı. "Seni kefaletle çıkarabilirdim ama o zaman da etrafta koşuşturup aptalca bir şey yapmandan endişelenmem gerekirdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten geceyi hapiste geçirmeme izin mi vereceksin? Hadi ama, sinirimi senden çıkardığım için özür dilerim." Rory parmaklıkların arasından uzanıp onun ellerini tuttu. "Beni eve götür ve bunu telafi etmeme izin ver." Göz kırptı, bira kokusu neredeyse gözeneklerinden sızıyordu.

"Çalışmak zorundayım."

"İki gündür aralıksız çalışmıyor musun? Hadi eve gidelim."

"Joyce ve Sylvia'nın hayatta olup olmadığını öğrenmeden rahat edemem. Senin de ayılman gerek."

"Ciddi misiniz? Gecenin geri kalanında bir hücrede oturmama izin mi vereceksin? Bunun ailemle aranı açacağını düşünmüyor musun?"

"Bugünden sonra bana teşekkür edeceklerini düşünüyorum. Ayıldığın zaman beni ara ve umarım kafanı kıcından çıkarmışsındır."

Onu hücrede sersemlemiş bir halde bıraktı. Ondan ne yapmasını bekliyordu? Takip etmeleri gereken daha güçlü bir ipucu olduğunu, Miller'ın elindeki tek şüphelinin artık o olmadığını biliyordu. Ama yine de akli dengesi bozulmaya başlamıştı ve onu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

YİRMİ DÖRT

Nikki uyandığında yüzü şerifin ofisinin dinlenme odasındaki deri koltuğa yapışmıştı. Endişe ve suçluluk duygusundan bitkin düşmüş, saat dört civarında bir yere yığılmıştı. Boynunu ileri geri yuvarladı, bükülmeyi çözmeye çalıştı.

"Günaydın." Nash'in sesi birdenbire duyuldu. Onun küçük masada oturup kahve içtiğini fark etmemişti.

"Tanrım." Nikki elini kalbinin üzerine koydu. "Ödümü kopardın. Ne yapıyordun, beni uyurken mi izliyordun?"

Homurdandı. "Sen öyle san." Onun gibi o da hâlâ dün gecedен kalma is kokan giysiler içindeydi. "Henüz bir haber yok."

Nikki gözlerindeki uykuyu sildi. Nash'le yüz yüze gelebilmek için bacaklarını çevirdi. "Bir süre daha olmayacak, üzgünüm."

"Biliyorum." Gözlerini kahve fincanına dikti. "Sanırım hâlâ hayatta. Onu cezalandırmak istediğini, onu elinde tutmak istediğini söylemiştin, değil mi? Peki onu daha yeni geri almışken neden şimdi öldürsün?"

"Kendini koruma," dedi Nikki. "Kendrick'i bulan oldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Nash. "Liam bu sabah New York bürosunu aradı ve kıçlarının altına bir ateş koydu. Onlara NYPD'nin görünüşe göre yapamadığı şeyi yapmalarını söyledi."

Nikki havayollarını kontrol etmiş ve Kendrick'in Nash ve Nikki ile öğle yemeği yedikten birkaç saat sonra yola çıktığını teyit etmişti. "Liam mali durumlarını dondurdu mu?"

"Sanırım öyle," dedi Nash. "Ama Kendrick gittiğinden beri kredi kartlarını kullanmadı ve başka bir uçuşa katıldığına dair bir işaret de yok."

Nikki ayağa kalktı ve gerindi. "Morgları kontrol ettiler mi?"

"Bilmiyorum."

"Bence bir sonraki adım bu olmalı," dedi. "Kendrick bir varlıktan çok bir yük haline gelmiş olabilir."

Liam ve Miller'ı konferans odasında buldu. O içeri girdiğinde ikisi de konuşmayı kesmişti.

"Vay canına," dedi. "Sanırım kulaklarım yanıyor olmalıydı."

"Rory yaklaşık bir saat önce serbest bırakıldı. Mark onu aldı," dedi Miller.

"Güzel." Nikki bir sandalye çekip karşılarına oturdu. "Jay Briggs'in peşinden neden gittiği konusunda seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

Liam ve Miller birbirlerine baktılar ama Nikki onlar cevap vermeden devam etti. "Masum olduğumu biliyorum. Ama kendini pek masum göstermiyor ve her şeyi bilmezsem ona yardım edemem. Tutuklanmamasına yardım etmekten bahsetmiyorum." İki adamın arasına baktı. "Katili bulacağınıza gerçekten inanıyorum ve doğru kişiyi yakaladığınızdan emin olmadan tutuklama yapmayacağınızı da biliyorum. O kişi Rory değil, bu yüzden onu öldürdüğü için başının belaya girmesinden endişelenmiyorum. Becky'yi gerçekten kimin öldürdüğünü bulmaya çalışırken aptalca bir şey yapmasından endişeleniyorum." Öne doğru eğildi, ikisinin de ona, onun onlara güvendiği kadar güveneceğini umuyordu. "Sanırım tüm bilgilerimizi paylaşmamızın zamanı geldi."

"Biz de tam bunu tartışıyorduk," dedi Miller. "Rory, Becky ile o gece çok fazla konuşmadıklarını söyledi ama buna itiraz eden iki güvenilir görgü tanığımız var. Aynı görgü tanıkları Rory'nin onu bardan aracına kadar takip ettiğini görmüşler. Tartışmışlar ve sonra kadın gitmiş. Adam da onu takip etmiş. O gece muhtemelen Becky'yi gören son kişiydi ve onu canlı gören son kişilerden biri de o olabilir."

"Bunu inkar mı etti?" Nikki sesine herhangi bir duygu sızmasına izin vermemeye çalışarak sordu.

"Henüz fırsat bulamadı," diye cevap verdi Liam. "İfade vermeye geldiğinden beri onunla konuşamadık."

Nikki, "Rory, Jay Briggs'in Becky'nin cinayetiyle ilgili bir şeyler bilebileceğini düşünüyor," dedi. "Jay'in aynı zamanda senin yıldız tanığın olduğunu söyledi."

Miller kıkırdadı. "Ben ona yıldız falan demezdim. Diğer görgü tanığını doğruladı. Bakın, Rory'nin lise deneyimi hakkında size ne kadar şey anlattığını bilmiyorum."

Detayları açıklamak bana düşmez. Ama zor zamanlar geçirdi ve o zamanlar çok öfkeliydi."

Liam sessizce, "O da McFarland'larda çalışıyordu," dedi. "Bu davayı halletmem için bana olan inancınız çok anlamlı. Ama açık konuşmak zorundayım patron. Rory'nin masumiyeti konusunda Şerif Miller kadar emin değilim."

Nikki'nin ilk içgüdüğü Rory'yi savunmak oldu ama sakin kalmayı başardı. "Neden?"

"Masum insanlar genellikle polisten kaçmaz ve soruları yanıtlamayı reddetmez."

"Yeterince adil," dedi Nikki. "Ama aynı fikirde değilim ve bu sadece Rory yüzünden değil." Liam henüz otuz yaşında değildi ve insanları okumak ve anlamak konusunda iyi bir psikolojik temeli ve harika içgüdüleri vardı, ama öğrenmesi gereken çok şey de vardı. "Ve bunun önyargı yüzünden olduğunu sanmıyorum. Kişinin çevresine ve geçmişine bakmalısınız, değil mi? Rory küçük yaştan itibaren polise güvenmemeyi öğrendi. Travma geçirmiş, öfkeli ve tamamen yabancı olduğu bir ortamda."

"Nasıl yani?" Miller gerçekten merakla sordu.

"Yetkili kişi olmaya, kararları vermeye alışkın. Çalışmamak onu huzursuz ediyor ve açıkçası son üç aydır o da çok şey yaşadı. Lacey ve benim acı çekmemizi izledi ve bunun onun için zor olduğunu biliyorum çünkü bunu düzeltemiyor. Ve o bir tamirci." İki adamın arasına baktı. "Ve Ruth ile Larry o günlerde iyi bir durumda değillerdi. Rory pek çok şeyi kendi başına aşmak zorunda kaldı. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, benim fark ettiğimden çok daha fazla şeytana sahip olduğu ve bunların hepsinin şu anda seçimlerini etkilediği."

"Becky'nin liseden üç arkadaşıyla konuştuk," dedi Liam. "O ve Becky'nin değişken bir ilişkileri vardı. Şiddetten hiç söz etmemişler ama herkesin önünde bağıra çağıra kavga etmeleri ve öpüşme seanslarıyla tanınıyorlarmış. Görünüşe göre Rory kolayca kıskanıyormuş ve Becky de doğal bir flörtçüymüş."

"Öyle miydi peki?" Nikki, Rory'nin babasının dün ona anlattıklarını açıkladı. "Bu istismar kurbanlarının ders kitabı davranışı. O da evlatlık bir çocuktü. Oradaki istatistikleri hepimiz biliyoruz. Herhangi bir

Bilinen diğer üvey kardeşler? Peki ya Jay? O da evlatlık mıydı?"

Miller başını salladı. "Hayır, o Martin Briggs'in tek biyolojik çocuğu. Briggs'in daha fazla çocuk sahibi olmalarını engelleyen genetik bir sorunu var. Bu yüzden evlat edinmeye başladılar." Sarı not defterini karıştırdı. "Evlerinden geçen birkaç koruyucu çocuğun izini sürdürdüm. İkisi de bulundukları en iyi koruyucu aile olduğunu söyledi."

"İkisi de erkek miydi?" Nikki sordu.

Miller başını salladı. "Ve unutmayın, Nash evlatlık kayıtlarında herhangi bir bağlantı bulamadığını söyledi."

"Bu bir tane olmadığı anlamına gelmez." Nikki şansını denemeye ve onlara teorisini anlatmaya karar verdi. "Becky hamileydi ve 97'de öldürüldü. Ya insan tacirlerimiz tarafından kaçırıldıysa ve hamile olduğunu anladıklarında hemen öldürüldüyse? Bu bir modele uyuyor. İki yıl sonra, Washington County'de bilinen iki kızıdan ilki kaybolur. Geçen yıl ikisi de Becky'nin gömüldüğü yerin kilometrelerce yakınında bulundu, ikisi de hamileydi. Joyce'u kaçıran kişinin, en azından onu kaçırmak için koruyucu aile sistemini bahane olarak kullandığını biliyoruz."

Miller, "O kızlar onun kadar ilerlememişti," dedi. "Kontrol ettim, ikisi de on haftadan azdı. Becky beş aylıktı; diğer kızlardan daha fazla göstermiş olmalı. Neden onu aldınız?"

"Bazı kadınlar son üç aylık dönemlerine kadar bol kıyafetler giyerek kurtulabiliyor. Becky'nin arkadaşları hamile olduğunu biliyor muydu?" Nikki sordu. "Onlarla bir şey konuştu mu?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Miller. "Rory, Becky'nin sırlarını paylaştığı tek kişiydi. Arkadaşları onun kırılması zor bir ceviz olduğunu söylüyordu. Hiçbiri hamile olduğunu bilmiyordu."

Ama Rory'nin vardı ve bebeğin cinsiyetini biliyordu, diye düşündü Nikki. Becky ona söylemiş olmalı.

"Rory, Becky'nin ziyaretinden yaklaşık bir hafta sonra McFarland'da çalışmayı bıraktı," dedi Liam. "Kısa bir süre sonra devlet üniversitesine kaydoldu ve hayatını düzene sokmaya çalıştı."

"Bu onu öldürdüğü anlamına gelmez," dedi Nikki, Rory için endişelenmekten ve stresten göğsü ağrıyordu. "Ama katılıyorum, o biliyor

söylediğinden daha fazla. Az önce konuştuğumuz her şey göz önüne alındığında, Briggs ailesine çok daha yakından bakmamız gerektiğini düşünüyorum."

Miller, "Rory bize doğruyu söylemek zorunda," diye ısrar etti. "Belediye başkanı şimdiden kamuoyunun dikkatini çektiği için bir an önce tutuklanmasını talep ediyor. Bu alt bölüm onun mirası." Miller gözlerini devirdi. "Hazır olduğumda bir tutuklama yapacağım ama bu iş ne kadar uzarsa Rory'nin sözleşmeyi kaybetme ihtimali de o kadar artar. Belediye başkanı onun şüpheli olduğunu öğrenirse, size söz veriyorum Rory'nin şirketini anında bırakacaktır, bu bir dava anlamına gelse bile."

"Bir dahaki konuşmamızda onunla bu konuyu konuşacağım," dedi Nikki. "O da benden kaçıyor."

"Rory neden Briggs hakkındaki şüpheleri hakkında bana hiçbir şey söylemedi?" Miller sordu.

"İnatçı ve aptalca davranıyor," dedi Nikki. "Becky'nin kaybolduğu gece için Briggs'in mazereti doğru mu?"

"O ve babası o gece evdeydiler ve şehre döndüğünü duyduklarından beri ondan bir ziyaret bekliyorlardı. Ama o hiç gelmedi," diyor Miller.

"O zaman neden polise gitmediler?" Nikki sordu.

"Çünkü o kartpostalları ondan almışlar," dedi Liam.

"Onun el yazısıyla mı?" Nikki sordu.

Miller, "El yazısı onları kandıracak kadar iyi," dedi. "Ama Jay Briggs'i araştırıp neler bulabileceğime bakacağım. Bunu Rory'ye söyle. Belki sonunda bize güvenir."

"Teşekkür ederim," dedi Nikki. "Bu sabah adli tabiple konuştun mu?" Liam alt dudağının kenarını çiğnedi, bu da Nikki'nin hoşuna gitmeyecek bir haberi olduğu anlamına geliyordu. "Evdeki kalıntıları teşhis ettiler mi?"

"Hayır, ama garajdaki Honda Civic Cat'e ait," dedi Liam. "Kanepede yatan kadın oydu. Blanchard ciğerlerinde is bulamadı ve röntgenler beynine gömülü bir mermi olduğunu gösterdi. Blanchard silahın kalibresini ve markasını bulmaya çalışıyor."

"Kanepede yatan kadının Cat olduğundan emin misin?" Nikki, kadının vücudunun arkasının ne kadar kötü kömürleşmiş olduğunu düşünerek sordu.

Liam telefonunu açtı. "Ateşle nasıl çalıştığını bilirsin. Kaynağından uzakta ve yüzüstü olduğu için bazı özellikleri korunmuş."

Nikki, "Fotoğrafa bir bakayım," dedi.

Telefonunu ona doğru kaydırıldı. "Bu, onu ellerinden geldiğince temizledikten sonra morgdan geldi."

Nikki başını salladı, boş midesi ekşimişti. Yüzünün bir kısmı gitmişti ama bu Cat'in bedeni idi. Barınaktaki kızlar harap olacaktı. "Veterinerlik ofisine haber vermeliyiz. Cat'in ailesi var mı?"

Liam başını salladı. "Bilgisayarlarımız Cat'in ehliyet fotoğraflarını kayıp çocuklarla birlikte tarayarak ailesini bulmaya çalışıyor. Eğer Joyce onu küçükken tanıyorsa, Cat de kaçırılmış olabilir. Hâlâ diğer iki kurban üzerinde çalışıyorlar ama mutfaktaki cesedin nişan parmağında bir elmas yüzük vardı. Blanchard yaşı tahmin edemeyecek kadar kötü yanmış olduğunu ama adli antropologun bunu belirleyebileceğini söyledi. Bugün bu sorunun cevabını alabileceklerini umuyor. Diğer kurban..." Liam yüzünü buruşturdu. "Bunu tanımlamak için tek şansımız DNA. Dişleri ve çenesi bile yok olmuş."

"Nash New York bürosunu aradığını söyledi," dedi Nikki. "Morgları kontrol etmeye başlamaları gerekiyor. Peki ya uçuş manifestoları? Havayolları Kendrick'in şehir dışına uçup uçmadığını bize söyleyebilir."

"Üzerinde çalışıyorlar," dedi Liam. "Sorun şu ki, New York'ta düzinelerce özel charter şirketi de var. Kendrick şehirden kaçmak için bunlardan birini kullanmış olabilir."

Nikki, "Uçuş manifestolarını görmek için arama iznine ihtiyacımız olacak," dedi. "Kendrick'in şehirde olmadığına dair güçlü kanıtlarımız olmadığı sürece asla bir tane bile alamayız."

Liam, "Daha önce kayıp kişiler veritabanını incelemeye başlamıştım," dedi. "Teknisyenlerimiz resimlerden hiçbirisiyle eşleşmedi ama ben sadece Joyce'un kaçırılmasıyla ilgili polis raporunu arıyorum."

"Güzel," dedi Nikki. "Joyce'un ablasını bulmamız gerekiyor. Kalıntıları bulduğumuz evin kime ait olduğunu öğrendiniz mi?" diye sordu Miller'a.

"Hayır, ama komşular evi yıktırmaya çalıştıklarını ama belediye meclisinin buna karşı çıktığını anlatırken mutluydular. Görünüşe göre, ev tarihi kayıtlarda yer alacak kadar eski ve birkaç belediye meclisi üyesi onu kurtarmak istiyor."

Nash, "Belki evin geçmişini biliyorlardır," dedi. "Eğer yeni bir inşaat için yıkıldıysa, tıpkı inşaat alanındaki kurbanınız gibi kemikler de bulunmuş olmalı."

"O haklı." Nikki enerji dalgasının bir süre daha devam etmesini umarak ayağa kalktı. "Konsey üyelerini hemen buraya getirmeliyiz."

"İyi fikir," dedi Liam. "Kent, onları buraya getirmek için bir hile düşünebilir misin?"

"Belediye meclisi mi? Onlar da en az belediye başkanı kadar tepemdelersin. Onları buraya getirebilirim."

"Yap hadi," dedi Nikki. "Ben gidip temizleneceğim. Konsey üyeleri geldiğinde bana haber ver."

Nikki gece çantasını almak için dinlenme odasına gitti, böylece dişlerini fırçalayıp üstünü değiştirebilecekti. Miller ve Liam'ın ona Rory ve Becky hakkında anlattıklarını düşünmeden edemiyordu ve şimdi Miller ve Liam'a bu tohumu ektiğine göre, Becky'nin insan tacirleriyle bağlantısı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Briggs hakkında konuşurken Rory'nin gözlerindeki nefret aklından çıkmıyordu.

Nikki etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora baktı ve ardından Hernandez'i aradı. Becky'nin yüzükle bağlantılı olabileceğine dair teorisini ve Briggs hakkındaki içgüdülerini anlattı. Patronunun bu içgüdülerin Rory tarafından körüklendiğini bilmesine gerek yoktu ama polisin onu şüpheli olarak görmesi konusunda dürüst olmayı ona borçluydu. "Açıkçası önyargılıyım ve onu Miller'la tekrar konuşturmaya çalışacağım ve haddimi aşmak istemiyorum ama bazı şeyleri normal polis departmanlarından çok daha hızlı öğrenebiliriz, özellikle de işin içinde üst düzey bir ajan varsa."

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Hernandez sordu. "İki vaka arasındaki bağlantı en iyi ihtimalle ikinci dereceden gibi görünüyor."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Miller Briggs'i daha fazla araştıracağını söyledi ama adamları Joyce'un sandığımız terk edilmiş evin sahibi olan sahte şirketin arkasında kimin olduğunu bulmakta zorlanıyorlar."

ilk kaçırıldığında burada tutuluyordu. Şirketin vergi statüsü feshedilmiş; en az on yıldır herhangi bir kamu ya da özel listede yer almıyorlar ve ev de bundan daha uzun süredir boş. Muhtemelen Joyce kaçtığına operasyonlara başlamıştır. Vergi Dairesi'nin bize yardım etmesini sağlayabiliriz ama bir arama emrine ihtiyacımız var ve Joyce bunun olmasını bekleyemez."

"Sence hâlâ hayatta mıdır?" Hernandez sordu. "Liam'ın sesi bu sabah pek emin gelmiyordu."

"Blanchard onu yangın kurbanlarından biri olarak tanımlayana kadar, evet, bence hala hayatta olabilir. Ona sonsuza dek sahip olmak istiyor. Artık onunla fiziksel olarak ilgilenmiyor olsa bile, Joyce'u daha yeni geri aldı."

"Bu şirketin adı ne?"

"DM Holdings, LLC. Doksanlı yılların sonunda Minnesota'da bir şirket olarak tescil edildi."

"Bakalım ne bulabileceğim," dedi. "Joyce'un çizdiği resimlerden bir şey anladın mı?"

"Henüz değil," diye cevap verdi. "Medya temsilcisine iki genç kızdan birine odaklanmasını söyledim. O eski evin yıkılmaması için mücadele eden belediye meclisi üyeleriyle konuşmaya hazırlanıyoruz. Evin durumu göz önüne alındığında restore edilmesine yönelik argümanları gerçekten zayıf görünüyor."

"İyi fikir," dedi Hernandez. "Bu arada, Patrick bugün eve geldi."

"Bu iyi haber," dedi Nikki. "Nasıllar?"

"Pekala, düşündüm de. Joyce konusunda hâlâ yıkılmış durumdayım. Onlara Kendrick'lerin kesinlikle bu işe karıştığını düşündüğümüzü söylemedim ve onlar sormadıkça yangından bahsetmeyeceğim. Ama bu haberi onlardan sonsuza kadar saklayamam."

YİRMİ BEŞ

Nikki, Miller'ın açık ofis kapısını çaldı. Konsey üyelerini şehir merkezindeki trafik kontrolüyle ilgili şikâyetleri hakkında konuşmak bahanesiyle çağırmıştı. Nikki onları ofisine getirmeyi önermişti, böylece kendilerini önemli hissedecekler ve umarım gardlarını indireceklerdi.

"Ajan Hunt, lütfen içeri gelin. Stillwater şehir meclisi üyeleri Angela Stone ve Harry Chambers ile tanışın. İkisi de tarihi koruma kurulunda. Meclis üyeleri, bu FBI'dan Ajan Nikki Hunt."

Konsey üyeleri şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Angela, "Ben bunun şehir merkezindeki trafik sorunuyla ilgili olduğunu sanıyordum," dedi.

"O konuya geleceğiz," dedi Miller memnuniyetle. "Aslında Ajan Hunt'ın Cottage Grove bölgesindeki terk edilmiş evle ilgili size soracağı bazı sorular vardı. İkinizin de kurtarmak için çok uğraştığınız ev."

Angela sinirli görünüyordu ama Harry sakinliğini korudu. Nikki her ikisi hakkında da araştırma yapmıştı ve her ikisinin de kırklı yaşlarında olduğunu biliyordu. Angela'nın çocuğu vardı; Harry'nin yoktu. Nikki dikkatini saçları dökülmeye başlamış olan Harry'ye vermek istese de Angela'nın da sorgulanması gerektiğini biliyordu. Kaçıranın bir kadın saldırgan olduğuna dair ellerinde hiçbir belirti yoktu ama soruşturmaya yardımcı olabilecek kadınları her fırsatta kaybediyorlardı.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim." Nikki, Miller'ın masasının köşesine yaslandı. Dünkü duman kokan kıyafetlerini kot pantolon ve FBI polo tişörtüyle değiştirmişti. Kuru şampuan saçındaki duman kokusunun çoğunu almıştı ama hâlâ kirli hissediyordu. "Bu evi kurtarmakla ne kadar ilgilendiğinizi gerçekten merak ediyorum."

Angela, "Ben olsam her tarihi evi kurtarırdım," dedi. "Sözlü tarih, söz konusu evin 1850'lerde, muhtemelen Northrup'ların talimatıyla inşa edildiğini belirtiyor. Onlar Stillwater'ın ilk yerleşimcileri arasındaydı."

"Ama hikayeyi doğrulayamadık," dedi Harry alnındaki nemi fırçalayarak. "Ev üç yıl önce yıkılmak üzereyken mirası dikkatimizi çekti. Tarihi kayıtlara göre evin 1853 yılında inşa edildiğini tespit ettik. Ancak evi kimin inşa ettirdiği belli değil."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Nikki sordu. "Bunların hepsi şehir tarafından kayıt altına alınmıyor mu?"

"Evet, ama ilk günlerde bazı yerler gözden kaçtı," dedi Angela, sesinde biraz kızgınlık vardı.

Miller, "Bunun belediyeye ciddi bir paraya mal olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Angela başını salladı. "Esasen faturayı ödeyen isimsiz bir bağışçımız var."

Nikki deneyimlerinin onu bıktırdığını biliyordu ama bu insanlar hiç kimsenin niyetini sorguluyor muydu, yoksa sadece parayı alıp kaçıyorlar mıydı? "Üç yıl içinde bu para evi kimin inşa ettiğini bulmaya yardımcı olmadı mı? Çok uğraşmamışsınız gibi görünüyor."

Harry dik oturarak, "Sandığın kadar kolay değil," diye ısrar etti. "Kayıtlar sellerde ve yangınlarda kayboldu; kötü tarihi defter tutma yüzünden kayboldular. Bu ülkedeki her kasabada benzer durumda olan evler var, sizi temin ederim."

Miller, "Bize şu isimsiz bağışçıdan bahsedin," dedi. "İçinizden biriyle şahsen temasa geçti mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Harry. Papyonunu düzeltti. "Dilekçe, mali yardım teklifiyle birlikte tüm konseye gönderildi. Gerçekten umursayan tek üye biziz."

Nikki siyasetten, özellikle de şehir siyasetinden daha kötü bir kariyer düşünemiyordu. "Parayı nasıl aldınız? Bu kişiyle nasıl iletişim kurdunuz?"

"Avukatı aracılığıyla." Angela şaşkınlıkla Harry'ye baktı. Harry omuz silkti ve Angela'nın önden gitmesini işaret etti. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Angela sordu. "FBI evleri korumayı umursamıyor."

"Dün mahzende en az üç kadın cesedi ve iki cenin kalıntısı bulduk." Nikki konsey üyelerinin yüzlerinin kül gibi olmasını izledi. "O evin sahibinin kim olduğunu bilmemiz gerekiyor." Normalde bu kadar çok bilgi paylaşmazdı ama şok faktörüne ihtiyacı vardı. Herhangi bir suç işlememiş olsalar bile, Angela ya da Harry bu isimsiz bağışçı hakkında söylediklerinden çok daha fazlasını biliyor olabilirlerdi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Angela.

"Ne yazık ki ben değilim. Belediye'nin mülkiyetle ilgili ayrıntıları açıklamak istememesi bana şüpheli geliyor," dedi Nikki.

Harry afallamış görünüyordu. "Konsey'in bir yırtıcıyı korumak için kullanıldığını mı söylüyorsun?"

"Muhtemelen öyle," dedi Nikki. "Avukatın iletişim bilgileri sende var mı?"

Angela çantasına uzandı ve bir kartvizit çıkardı. "Şehirdeki en büyük firmalardan biri. Bu işe karışmış olabilirler mi?" Solgun ve bunalmış görünüyordu ve Nikki hemen ayağa kalkarsa bayılıp bayılmayacağını merak etti.

"Bunu bilmemize imkân yok," dedi Nikki. "Eğer ikinizden biri başka bir şey biliyorsa, bunu bana şimdi söylemenizin sizin yararınıza olacağını söylemeye gerek yok sanırım."

"Madem söylemeye gerek yok, o zaman neden söyledin?" Harry sordu. Evrak çantasını topladı ve papyonunu düzeltti. "Sizi temin ederim ki bunların hiçbirisiyle bir ilişkimiz yok. Biz sadece Stillwater'ı yaşanacak güzel bir yer haline getirme işimizi yapmaya çalışıyoruz."

"Bizim de tek yaptığımız bu," dedi Miller. "Ama Ajan Hunt'ın duygularını destekliyorum."

Angela da ayağa kalktı. "Yapmaya çalıştığınız şeyi takdir ediyorum ve içtenlikle bu işin aslını öğrenmenizi umuyorum. Lütfen bizi bilgilendirmeye devam edin."

Her iki meclis üyesi de başka bir şey söylemeden ayrıldı.

"Bunu yüzlerce kez söyledim ve söylemeye devam edeceğim." Miller, Nikki ile yalnız kaldıklarında kaşlarını çatı. "Belediye meclisi neredeyse tüm hükümet biçimlerinden daha kötü."

Nikki kendisine verilen kartviziti inceliyordu. Bölgedeki en büyük firmalardan biri olan Craig & Associates, vergiler de dahil olmak üzere birçok farklı hukuk dalında uzmanlaşmış bir avukat kadrosuna sahipti. Bu ismi yakın zamanda bir yerde görmüştü. Şirket televizyonda reklam yapıyordu ama Nikki günlerdir televizyona bakmamıştı bile. "Sanırım Craig ve Ortakları Kendrick'lerin avukatları. Ya da bir zamanlar öyleydiler. Tyler'ın dosyasında bu ismi gördüğüme neredeyse eminim."

Miller, "Onlardan bir müşteri listesi almak günler alacaktır," dedi. "Ve eğer bu isimsiz bağışçının parası varsa, kimliğini korumak için canla başla mücadele edecektir."

"Biliyorum," dedi Nikki. "Angela ve Harry kemiklerin bulunmasıyla gerçekten şok olmuş gibiydiler ama bu, içlerinden birinin evin yıkılmasını önlemek için para almadığı anlamına gelmez. Mali durumları hakkında ne biliyorsun?"

"Çok değil, ama daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım. Angela ilkokulda müdür yardımcısı. Harry bir muhasebeci ve bir bekleme listesi var, yani çok başarılı görünüyor."

Nikki titreşen telefonunu kontrol ederken, "Tıbbi borç ya da kredi kartı gibi tehlike işaretleri var mı bir bak," dedi. Liam'ın mesajını okurken nefes nefese kalmamaya çalıştı.

Kız kardeşi buldum. Şimdi arıyorum.

"Takıma geri dönmem gerekiyor." Nikki Miller'a sert bir bakış attı. "Şerif, lütfen en kısa zamanda bize katılın." Aceleyle ofisten çıktı ve hızla konferans salonuna geri döndü. Liam masanın ortasında oturan konuşmacıyı işaret etti.

Liam, "Size çizimi az önce mesajla gönderdim," dedi. "Başmüfettişimiz de bize katılıyor."

"Ben Ajan Hunt," dedi Nikki, en yakındaki sandalyeye çökerek. "Özür dilerim, adınızı alamadım?"

"Ben Petunia," dedi titrek bir kadın sesi. "Ajan Wilson, fotoğraf henüz elimde değil."

"Bir saniye bekle," dedi Liam nazikçe, dizüstü bilgisayarını Nikki'nin sonunda bulduğu kayıp kişi raporunu görebileceği şekilde çevirerek. Liam'ın omzunun üzerinden eğilerek Liam'ın bulduğu fotoğrafa baktı ve Joyce'un bu kadar genç yaşta kendini ne kadar doğru çizdiğini görünce şok oldu.

Liam boğazını temizledi. "Ajan Hunt, Petunia'nın kız kardeşi kayboldu-"

Gırtlaktan gelen bir hıçkırık hoparlörden süzüldü. "Bu o," diye nefes nefese kaldı Petunia. "Ve ben, çok kötü bir şey olacağını anladığımız anda."

Nash öne doğru eğildi, yumruklarını masaya dayadı. Nikki onun kolunu sıkarak rahatlamasını sağlamaya çalıştı. "Kız kardeşin kaybolduğunda neler olduğunu bize anlatabilir misin?"

Petunia, "Küçük kız kardeşim ve ben 1995 yılında ailemizle birlikte Superior Gölü'nde tatildegdik," dedi. "O ve ben ailemizden uzakta bir bölgeye gittik ve bir adam çıkageldi. Kız kardeşimi kaçırdı. Onu defetmeye çalıştım ama beni itti. Başımı bir kütüğe çarptım ve uyandığımda ikisi de gitmişti," diye ağzından kaçırdı Petunia. "Ailem bunu benim uydurduğumu, kız kardeşimin boğulmuş olabileceğini düşündü ve ben de onlara söylemek istemedim çünkü onu güvende tutmak benim görevimdi. Ama bu doğru değil ve bu resim tam olarak onun götürüldüğü bölgeye benziyor." Petunia tekrar ağlamaya başladı. "O zamanlar bile resim yapmayı çok severdi."

"Superior Gölü'nün neresinde?" Nash'in sesi Nikki'nin iç düşüncelerini yansıtıyordu.

"Duluth civarında," dedi. "Halka açık bir plaj alanı değildi. Orada olmamız gerekiyordu ama ailelerimiz tartışmaya başladı ve bizi meşgul olmamız için gönderdiler. Çok uzağa gittik," dedi Petunia yumuşak bir sesle.

"Minnesota ya da Wisconsin tarafında mı?" Nikki sordu. Petunia, "Minnesota," dedi.

"Ailen neden onun boğulduğuna inandı?" Nikki okunaklı olduğunu umduğu notlar alarak sordu.

"Çünkü şortu birkaç gün sonra enkaza karışmış halde bulundu ama bunu Daisy'nin ölmüş gibi görünmesi için yaptığını biliyordum."

öldü."

"Daisy?" Nash boğuk boğuk konuştu. "Bu onun gerçek adı mı?"

"Evet," dedi Petunia. "Ailem ikimize de çiçeklerin adını verdi.

Kız kardeşimin tam adı Daisy Marie Williams."

"Bu ismi daha önce görmüştüm." Liam dizüstü bilgisayarını kenara itti ve kayıp kişiler listesini karıştırmaya başladı. "İşte burada, kayıp kişiler listesinde."

"Bu çizimleri nasıl aldınız? Onları o mu çizdi? Hâlâ hayatta mı?" Petunia yalvardı.

Nikki, "Onları o çizdi," dedi. "Hayatta olup olmadığından emin değiliz. Petunia, şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Madison," dedi. "Dört saatten daha kısa bir sürede orada olabilirim." "Ailen-"

"Gittiler."

"Özür dilerim," dedi Nikki. "Aile fotoğraflarınız ya da aynı kişiden bahsettiğimizi doğrulamak için kullanabileceğimiz herhangi bir şey var mı?"

"Elbette," dedi Petunia. "Onları da yanımda getireceğim."

"Mükemmel," dedi Nikki. "Adamın neye benzediği hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Onu dün gibi hatırlıyorum. Yüzünü unutmadığımdan emin oldum."

Petunia'nın sözleri herkesin sistemini sarsmış, odadaki enerji değişmiş gibiydi. Nikki masanın etrafındaki iş arkadaşlarına baktı ve onların da bunu hissettiğini biliyordu. Nikki beklentilerini yumuşatmaya çalıştı ama Joyce'u bir aile üyesiyle yeniden bir araya getirme düşüncesi heyecan vericiydi. "Adam sana bir şey söyledi mi?"

"Tek bir kelime bile etmedi," dedi Petunia. "Sadece bizi izledi. Zihinsel olarak yavaş olduğunu, belki de kaybolduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ona iyi olup olmadığını sordum ve gülümsedi." Petunia'nın sesi titriyordu. "O zamandan beri o gülümsemeyle ilgili kâbuslar görüyorum. Kaçmaya çalıştık ama o güçlü ve hızlıydı."

"Bir ressamla oturmak ister misiniz?" "Kesinlikle."

Adrenalin Nikki'yi ayağa kaldırdı. Ellerini masaya dayadı ve heyecanını sesinden uzak tutmaya çalıştı. Yapmak istediği son şey Petunia'ya boş yere umut vermektir. "Sana ihtiyacım var

Madison bürosuna gitmek için. Onları arayıp sizi beklediklerini söyleyeceğim. Çok iyi bir ressamları var."

"Neden oraya gelemiyorum?" Petunia sordu. "Eğer Daisy o bölgedeyse, ben de orada olmak istiyorum."

"Buraya gelebilirsiniz, ancak Madison'daki arkadaşlarla otursanız, medyaya çok daha kısa sürede sunabileceğimiz bir bileşime sahip olabiliriz."

"O zaman ben yaparım," dedi Petunia.

Görüşme biter bitmez Nikki saldırı moduna geçti. "Yarın bu saatlerde bu piçin robot resmini çizmiş olacağız. Görüntü yirmi yaşında olabilir ama birilerinin onun daha genç bir versiyonunu tanıması gerekir." İşte bekledikleri fırsat buydu.

-Bunu iliklerinde hissetti. "DM Holdings. Ne piç ama."

Nash, "Onu kaçırdıktan sonra adını söylemiş olmalı," dedi. "Tabii zaten bilmiyorsa."

"Muhtemelen yapmıştır," dedi Liam. "Yabancıların kaçırılması hâlâ nadir görülen bir durum ve eğer onu tanımıyorsa, bahse girerim aileyi izliyordu. Tatilde de orada olabilirdi."

"Madison'dakileri arayıp onları da gemiye alacağım."

Nikki, "Çizim biter bitmez e-postayla göndermelerini söyle," dedi. "Fotoğrafı VICAP'ten geçirmemiz gerekecek. Sadece kabahatler olsa bile bir sabıkası olması mümkün."

Liam notlarını aldı ve Madison ofisini aramak için bitişikteki boş ofise gitti.

"Bir şeyler yapmalıyım," dedi Nash. "Burada öylece oturmak beni deli ediyor."

Nikki, "Hızlı hareket etmeye hazır olmamız gerekiyor," dedi. "Kompozit geldiğinde, bunu medyaya ulaştıracacağız." Hâlâ suç veri tabanını düşünüyordu. Petunia'nın aramasından önce, arama parametrelerini daraltmak için kaçırılan kişi hakkında yeterli bilgiye sahip değillerdi. "Miller, 1995 ve 2000 yılları arasındaki Washington County sabıka kayıtlarını inceleyebilir misin?"

"Her şeyi dijital ortama aktarmayı birkaç ay önce bitirdik," dedi.

"Röntgencilik, reşit olmayan biriyle uygunsuz temas hakkında herhangi bir rapor ya da tutuklama olup olmadığına bakın." Seks suçluları kayıtlarını taramışlardı, ama şimdi onlar Joyce'un ilk için bir yeri vardı.

Daha fazla ayrıntıyla birlikte kaçırma, ilçe ve eyalet tutuklama kayıtlarına ve dosyalanmış ancak hiç suçlanmamış şikayetlere bakabilirler.

Nikki, "İçgüdülerim bana kızları almadan önce onları izlediğini söylüyor," dedi. "Eğer tüm kurbanlarımızı aldıysa, onların evlatlık olup olmadıklarını ve savunmasız olup olmadıklarını biliyordu. Petunia'nın anlattığına göre yakalanmaktan korkmuyordu. Ailelerinden uzaklaştıklarını biliyordu ve kız kardeşlerden hangisini istediğini de biliyordu." Bilgisayarına girdi ve FBI'ın suç veri tabanını açtı. "Joyce kaçırdığı ilk çocuk da olmayabilir. 1995'ten önceki kaçırma girişimlerine de bakmamız gerekiyor. Justin, neden Duluth polisini arayıp 1995 yılında bölgeden bir çocuk kaçıran birini aradığınızı söylemiyorsun? Joyce'un gerçek adı olan Daisy Williams'ın kayıp raporu da dahil olmak üzere dava dosyasının kopyalarını göndermelerini iste. Onlardan bir yıl öncesine gitmelerini ve bir okulun, parkın yakınında çocukları izleyen bir adamla ilgili herhangi bir rapor olup olmadığına bakmalarını isteyin. Bunu yapabilir misin?"

Nash çoktan telefonunu çıkarmış, Duluth polisinin telefon numarasını arıyordu. Kayıtlardan işe yarar bir şey bulmak pek olası değildi ama kontrol etmeye değerdi ve Nash'i bir süre meşgul edecekti. Nikki kendini çaresiz hissederek oturmanın ne kadar zavallı bir şey olduğunu biliyordu.

Miller'a "Konsey üyelerinin mali raporları konusunda ne durumdasınız?" diye sordu.

"Arama emri üzerinde çalışıyoruz," dedi. "Konsey üyelerine karşı daha fazla kanıt olmadan bir yargıca imza attırmak zor olabilir. Telefonun mu çalışıyor?"

"Kahretsin." Nikki, Courtney'nin aramasını kaçırmamış olmayı umarak telefonunu eline aldı. "Hey, Court, üzgünüm. Sesi kısmışım. Nikki, Nash ve Miller ile hoparlördesin."

Courtney, "Becky'nin bebeğinin babası Rory değil," diye ağzından kaçırdı.

Nikki'nin vücudu jöleye dönmüş gibiydi. "Emin misin?" Belki bu haber Rory'nin Miller'la konuşmasını ve bildiklerini itiraf etmesini sağlamaya yeterdi.

"Kalp krizi gibi," dedi Courtney. "Dahası da var. O mahzendeki cenin kalıntılarından birinden DNA elde edebildim.

dün bulundu. Becky'nin bebeği ve mahzendeki kalıntılardan en az biri aynı genetik anormalliğe sahip. Her iki bebek de Down sendromu taşıyıcısı gibi görünüyor ve her ikisinde de aynı kromozom translokasyonu var, yani aynı ebeveyn genetik mutasyonu aktarmış."

"Bu ne anlama geliyor?" Miller sordu. "Becky'nin bebeğinde Down sendromu mu vardı?"

"Hayır, sadece bir taşıyıcı," dedi Courtney. "Bu tür şeyler genellikle ailelerde görülür. Diğer fetal kalıntılar o kadar gelişmemişti, bu yüzden sadece taşıyıcı mı olduklarını yoksa Down sendromlu mu doğacaklarını söylemek imkansız."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," dedi Nikki, gözleri Miller'ın üzerinde, "Becky Anderson'ın bebeğinin terk edilmiş mahzendeki fetüslerden biriyle aynı genetik ayak izine sahip olduğunu söylüyorsunuz."

"Genetik ayak izinin tamamı değil ama Becky'de translokasyon yok. Mahzende bulunan üç dışide de yok ama en azından bir bebekte var."

"Bu yer değıştirme ne sıklıkla gerçekleşiyor?" Nash sordu.

Courtney, "Down sendromlu bebeklerin yaklaşık yüzde üçünden sorumludur" dedi. "Yani bunun bir tesadüf olup olamayacağını soruyorsanız, bunun pek olası olmadığını söyleyebilirim. Becky'nin bebeğinin babası her kimse, mahzendekilerin de babası odur."

Nikki buna inanamıyordu. Haklıydı: tüm vakalar aynı kaçıranla bağlantılıydı. Bu sapkın katil bunu yıllardır yapıyordu. Beyni aşırı hızlanırken kalbi çarpmaya başladı. "Teşekkürler Court. Bu gece seni tekrar kontrol edeceğiz."

Telefonu yere bıraktı ve sonra bir şey fark etti. Masanın karşısındaki Miller'a baktı.

"Bana Briggs ailesinde genetik bir mutasyon olduğunu ve bu yüzden sadece bir biyolojik çocukları olduğunu söylememiş miydin?"

Miller başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Hem Jay Briggs'in hem de babasının geçmişini araştırdım. Jay birkaç yıl önce alkollü araç kullanmaktan ceza almış ama onun dışında bir şey yok. Ve konuştuğum diğer evlatlık çocuk
_"

"Erkekti," diye sözünü kesti Nikki. "Briggs'in tercihi kızlardan yana gibi görünüyor. Bakın, mülakatlarınızda orada değildim ve biliyorum ki

Onlardan şüphelenmiyorum ama bahse girerim o evden geçen koruyucu çocukların tam listesini alırsak, muhtemelen sosyal hizmet görevlisi tarafından ciddiye alınmayan şikayetler göreceğiz."

"Onu kontrol ettik. Sosyal hizmet görevlisi hiçbir şeyi işaretlemedi. Şikayetleri neden görmezden gelsinler ki?" Nash sordu. "Onların işi çocukları korumak."

Sahada gerçekten çalışmış mıydı? Yoksa yeterince dikkat etmemiş miydi? "Sistem bunalmış durumda. Sosyal hizmet uzmanları ellerinden geleni yapıyor ama çocuklar gözden kaçıyor. Yeterince yardım alamıyorlar." Miller'a baktı. "Briggs'ler nerede yaşıyor?"

"Güney Washington County," dedi Miller. "Afton yakınlarında. Birkaç dönüm arazisi var ama uydu fotoğraflarında herhangi bir ek bina görünmüyor." Kızın görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. Miller, birkaç dönümlük ağaçların ortasında duran L şeklindeki çiftlik evini işaret etti.

Nikki görüntüyü büyötmek için ekrana dokundu. Evin yakınında başka bir yapı görmemişti ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Uydu görüntüleri ve Google Earth her zaman güncel olmuyordu. Vücudundaki her hücre Miller'a Briggs'lerin evine baskın yapmaya hazırlanmasını söylemek istiyordu ama buranın onun bölgesi olduğunu ve bölge sakinlerini ondan daha iyi tanıdığını unutmamalıydı.

"Bu konuya nasıl yaklaşmak istersiniz?" diye sordu ona. "Sizi takip edeceğiz ama onları ziyaret etmemiz gerekiyor."

Miller parmaklarını masaya vurarak düşüncelere daldı. "Yaşlı Briggs tekerlekli sandalyede. Belden aşağısı felçli, bu yüzden fazla uzağa gidemez. Ama Briggs'ler avcıdır... bu da tepeden tırnağa silahlı oldukları anlamına gelir. Eğer onlarsa, elimizde bir savaş olacak."

"Jay Briggs kendini beğenmişin teki," dedi Nikki. "Yakalanacağını düşünmüyor ve bu onu daha da tehlikeli yapıyor."

"Masum olabilir," diye araya girdi Nash. "Sadece babası da olabilir."

"Ama şu anda tekerlekli sandalyede," dedi Nikki. "Biri ona yardım etmiş olmalı. Rory onun Becky'nin ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğundan emin görünüyor."

Nikki'nin aklına aniden korkunç bir düşünce geldi. Rory, Jay Briggs'in bu olaydan sorumlu tutulmasını sağlamaya kararlı görünüyordu.

Becky'nin cinayeti. Cottage Grove yakınlarındaki terk edilmiş evde kalıntılar bulunduğundan söz ettiğinde verdiği tepki tuhaftı ama bunu öfke ve alkole bağlamıştı. Telefonunun kilidini açıp Rory'yi aradı ve cevap vermesi için dua etti. Cevapsız her çalmada endişesi daha da artıyordu. Miller'a bakarak, "Sesli mesaj," diye mırıldandı. "Rory'ye ulaşamıyorum. Jay Briggs'e karşı adaleti sağlamaya kararlı. Çoktan oraya varmış olabilir."

Miller küfrederek sandalyesini masadan uzaklaştırdı. "Ben sürerim."

YİRMİ ALTI

Miller dikkat çekmemek istedi, bu yüzden onun cipine doluştular. "Yolda yardımcılarım var." Dar bir virajı döndü. "Gözden uzak duracaklar ve bir çevre oluşturacaklar."

Liam başını salladı ama Nash sadece pencereden dışarı baktı ve durmadan ayağını yere vurdu.

Nikki terleyen avuçlarını kot pantolonuna sildi. Giydikleri çelik yelek vücut ısınısını birkaç derece yükseltmişti. Diğerlerinin terleyen yüzlerine bakılırsa, terleyen tek kişi Nikki değildi.

"Briggs'lerin evine ne kadar yakınız?" Nikki Rory'yi iki kez daha aramıştı ama hâlâ cevap vermiyordu. Ona nereye gittiklerini ve neden gittiklerini söylemişti. Rory mesajı alabilseydi, onu arayacak ve onunla tartışacaktı. Onun yerine telsiz sessizliği vardı. Nikki, Briggs'ten söz ederken onun gözlerindeki ifadeyi düşünmeden edemiyordu. Eğer kanunsuz adalete karar verdiyse, Nikki ona nasıl yardım edebileceğinden emin değildi.

Miller, "En fazla on dakika," dedi. "Rory ona terk edilmiş evden bahsettiğinde anladiysa neden bir şey söylemedi? Jay'in sinirli olduğunu biliyor."

Nikki, "Çünkü öfke ve intikam ihtiyacı onu gafil avlıyor," dedi. Kardeşlerin gün boyunca sürekli iletişim halinde olduklarını bildiği için Mark'a mesaj atmıştı ama ondan da haber alamamıştı. Briggs'e bir şey yapmayı planlasaydı, Rory ailesinin hiçbir üyesini bu işe karıştırmazdı.

Miller, "Briggs asla Rory'nin bir şey yaptığını söylemedi," dedi. "Sadece Becky'nin arkadaşlarının gördüklerini doğruladı. O gece diğer arkadaşlarıyla birlikte bowling salonundaydı."

"Bize Becky'den gelen kartpostalları gösterdi," dedi Liam tiksintiyle. "İkisi Minneapolis'ten, şehir merkezinin silüeti, üçüncüsü de

Wisconsin'e taşındığını söylüyordu ve posta damgası Madison'daydı. Eğer onlarsa, birileri onu aramaya gelirse diye bunları kendileri yazmış olmalılar."

"Jay Briggs o zamanlar da McFarland için mi çalışıyordu?" Nikki, Becky'nin cesedinin bulunduğ u inşaat alanını düşünerek sordu.

"Hayır," dedi Miller. "Ama Rory'nin bildiğini ve Rory ile Becky'nin ne kadar kavga ettiklerini biliyordu."

"Hâlâ kafamı kurcalayan bir şey var," dedi Nikki. "Diyelim ki bu Briggs ve evi yıllardır bu insan ticareti çetesinin merkez üssü - nasıl oldu da kimse fark etmedi? Tüm o kızları nasıl Becky'nin erkek arkadaşının bile göremeyeceği kadar gözden uzak tuttular? Joyce 95'te kaçırıldıysa, Becky onlarla yaşarken Briggs onu kaçırmış demektir. Ama Rory böyle bir şeyden hiç bahsetmedi..."

Miller başını salladı. "Tanıklarımızın hiçbiri söylemedi. Becky'nin arkadaşlarından hiçbiri o sırada onlarla birlikte yaşayan başka birinden bahsetmedi. Belki o eski ev Joyce'u saklayabileceği kadar büyüktür. Ya da belki de onu Cottage Grove'da, hamile kalan kızları mahzenine gömdüğü yerde saklamıştır."

"Bay Briggs ne zaman felç oldu?" Nikki sordu.

"Dört, beş yıl önce," dedi Miller. "Liam ve bana kiremitleri tamir ederken düştüğünü söyledi."

Nikki, "Bu doğru olabilir," dedi. Ama Jay'in şiddetini merak ediyordu. Başından beri olayların arkasında o olabilir miydi? "Karısına ne oldu?" Nikki sordu.

Miller, "Sanırım kanser," dedi.

"Ya biliyordu ve umursamadı ya da kafasını kuma gömdü."

Nikki hapishanede Rory'yle yaptığı konuşmayı düşünüp duruyordu. Korkunç bir şeyin farkına varmaya başlamıştı: Becky o gece Rory'ye bebekten söz etmiş olmalıydı. Adını temize çıkarmak anlamına gelse bile, Nikki'ye bunu söyleyecek kadar güvenmemişti. Bu düşüncüyü bir kenara itti, olayı bu kadar kişiselleştirdiği için kendini gülünç hissediyordu. Rory ona güvenmişti ama o da ailesine haksızlık eden bir sistemin parçasıydı.

Nikki adrenalininin yükseldiğini hissedebiliyordu ve tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Nash'e bakmak için arkasını döndü. "Biliyorum bu bir

Yutması zor bir lokma ama Miller'ın yolundan gitmeliyiz. O bu insanları tanıyor, biz tanımıyoruz."

Nash'in çenesi dışarı fırladı. "Eğer Joyce o evdeyse, peşinden gideceğim."

Miller dikiz aynasından ona ters ters baktı. "Hayır, yapmayacaksın. Eğer hâlâ hayattaysa, sonunda onu öldürteceksin."

Telsiz canlandı. "151 Lang Yolu'nda 10-13 durumu var," dedi memur, silahla ateş etme kodunu kullanarak. Nikki'nin ağzı kurumuştı.

Miller mikrofonunu kaptı ve hızlandı. "Yoldayız." "Orası Briggs'in yeri mi?" Nash sordu.

Miller başıyla onayladı. "İki mil uzaktayız."

Miller saatte doksan mil hızla gitmesine rağmen iki mil sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Nikki Glock'unu hazırladı ve fazladan cephanesi olup olmadığını iki kez kontrol etti. Bir şeylerin çok yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordu. Paslanmıştı, diye hatırlattı kendine Nikki, az uyku ve yiyeceklerle çalışıyordu.

Miller çakıllı araba yoluna keskin bir dönüş yaptı. Ahşap bir tekerlekli sandalye rampası çiftlik evinin tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu.

"Kimin kamyonu bu?" Liam sordu.

Nikki nefes alamıyordu. "Rory'nin."

Miller frene bastı ve araç kayarak evden birkaç metre ötede durdu. Nikki kapının kolunu tuttu ama Miller'ın çocuk kilitlerini taktığını fark etti. "Kapımın kilidini aç," diye talep etti.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Miller söyledi. "Rory yaralanmış olabilir. Ya da gerçekten çok kötü bir şey yapmış olabilir."

"Biliyorum." Sesini alçak ve sakın tuttu. "Bu senin gösterin, söz veriyorum." Geri döndüğü ilk gün Hernandez'e olayları bölümlere ayırabileceğine ve bir vakaya çok yaklaşırsa sınırları zorlamayacağına dair söz vermişti. Bu sözü tutmayı ona borçluydu.

"Nash, geride kal ve Ajan Hunt'ı dinle." Miller kilitleri çözdü ve kapıyı açtı. "Hepinizin üzerinde yelek var, değil mi?"

Nikki ve diğerleri çelik yelek giydiklerini doğruladılar. Kapısını açtığında kalbi göğsüne doğru sertçe çarpıyordu ve

metalin güvenli kısmının arkasında kaldığından emin olarak araçtan dışarı kaydı. "Seni koruyacağız."

Miller yavaşça eve yaklaşırken kalbi boğazında sıkışmıştı. Çelik yelekle bile kolay hedefti. Berbat bir nişancının başarılı bir kafa vuruşu için hâlâ iyi bir şansı vardı. Miller'ın iki kızı ve sevgi dolu bir karısı vardı. Nikki onlara Miller'ın görev başında öldürüldüğünü söylemek zorunda kalacağını hayal bile edemiyordu. Onun güvende kalması için sessizce yalvardı.

Miller tabancasını sallayarak rampanın sonuna ulaştı. "Jay Briggs, seninle ve babanla konuşmamız gerek. Ateş edildiğini biliyorum. Buraya gel."

Uzun saniyeler geçti, sıcak Nikki'nin sırtını dövüyordu. Ter gözlerini yakıyordu. Arkasından Nash cipten çıktı ve kendi kapısının arkasında durdu. Liam da aynısını yapmıştı ve üçü de silahlarını eve doğrultmuştu.

Miller rampaya yaklaşarak, "Jay, buraya gel," diye tekrar seslendi. "SWAT'ı işe karıştırmamı istemezsin." Ön pencerenin altına çömeldi ve rampayı tırmanmaya başladı.

Ön kapı açıldı. Nikki kurşun yağmuru bekledi. Onun yerine Jay Briggs güverteye çıktı, üstsüz ve yalınayaktı, bir elinde bira, diğerinde sandviç vardı. "Konu nedir Şerif?"

Nikki uzaktan bile onun bir şeyin etkisi altında olduğunu anlayabiliyordu. Ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi, yüzü kıpkırmızı ve terliydi. Nikki kan izi var mı diye onu baştan aşağı süzdü ama sadece kot pantolonunda kir gördü.

"Rory Todd nerede?" Miller sordu. "Bunun onun kamyoneti olduğunu biliyoruz."

"Rory eski bir arkadaşım. Ziyarete geldi." Jay Nikki'ye baktı ve sırıttı. "Ajan Hunt, sizi tekrar görmek güzel. Sanırım gerçekten bir zihin okuyucusunuz." Jay yaptığı acınası şakaya kahkahalarla güldü. "Zavallı Rory'nin sana ihtiyacı olduğunu biliyordun."

Nikki kapının arkasından çıktı. "Ona ne yaptın?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Jay.

"Ateş edildi. Kimi vurdun?" Miller talep etti.

"Benim Baba." Jay dedi basitçe. "Ben vardı yeterli . ve yaşlı piç."

Nikki ona inanıp inanmadığından emin değildi. İçeride silahlı başka biri olup olmadığını görmek için pencereleri taramaya devam etti.

"Becky'nin bebeğinin babası o mu?" Miller sordu.

Jay yarısı çiğnenmiş bir parça sandviçi rampaya tükürdü. "Ona sormanız gerekir. Ölmüş olması çok kötü."

"Jay, babanı vurduğun için seni tutuklamak zorunda olduğumu anlıyorsun değil mi? O hâlâ hayatta mı?" Miller sordu.

Jay onunla alay etti. "Neden içeri gelip öğrenmiyorsun?" "Joyce nerede?" Nash gizlenmekten vazgeçerek talepte bulundu. "Biz babanın onu çocukken kaçırdığını biliyorum. Onu baban için bir tür çarpık ödül olarak mı geri getirdin?"

Jay sustu. "Babam hakkında böyle konuşma." "Ne gibi? Gerçek gibi mi?"

"Justin, dikkatli ol," diye tısladı Nikki. "Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyoruz. Babası şu anda bize silah doğrultmuş olabilir."

"Ajan Hunt," dedi Jay. "Neden içeri gelip erkek arkadaşınızı görmüyorsunuz? Eminim ona soracak bir sürü sorunuz vardır."

Nikki Miller'a baktı. O da başını salladı.

"Eğer istediğin buysa." Nikki yavaş yavaş eve doğru yürümeye başladı. Bunun bir hata olabileceğini biliyordu ama Joyce ve Rory'yi canlı bulmak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

"Silahı bırak."

Glock'u yere bıraktı, Jay'le göz temasını hiç kesmedi. Maket bıçağını botunun içine sokmuştu. Umarım Jay onu başka silahlar için arayacak kadar akıllı ya da ayık değildi.

Parmağını ona doğru eğdi. Nikki yaklaştı ve rampanın sonunda Miller'ın yanından geçip gitti. "Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Nikki ellerini kaldırdı ve rampaya doğru yürüdü. Jay dudaklarını yalayarak ona yukarıdan aşağıya baktı. "Çok güzel bir kadınsın," dedi. Sandviğin kalanını kapının yanındaki çöp kutusuna attı. "Eğer kalırsan erkek arkadaşının gitmesine izin vermeye ikna olabilirim."

Nikki'nin dizlerinin bağı çözüldü ama Jay'in Rory için ne kadar korktuğunu anlamasına izin veremezdi. Yolundan çekildi ve ona bir işaret yaptı.

İçeri girmek için. "Önce bayanlar."

Nikki çürümenin kokusunu çoktan almıştı. Bay Briggs öleli ne kadar olmuştu ve Jay başka kimi öldürmüştü? Lacey'yi düşünerek tereddüt etti. Artık sadece bir ebeveyni vardı ve Nikki bunu Jay'in içeri davetini kabul etmeden önce düşünmeliydi. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Tekrar takıma baktı. Nash eli kolu bağlı, silahını hâlâ arka yolcu kapısına dayamıştı. Liam aracın önünde duruyordu, sakın ve toparlanmıştı. Nikki derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

Bay Briggs'in tekerlekli sandalyesi eski bir koltuğun yanında duruyordu. Yaşlı adamın başı öne eğilmiş, çenesi göğsündeydi. Beyninin bir kısmı arkasındaki duvara yapışmıştı.

"Sevgili yaşlı babacığım." Jay manik bir şekilde güldü.

Nikki ölü adamı aklından çıkarmaya ve çevresini tanımaya çalıştı. Oturma odası mutfığa açılıyordu ve Nikki tek koridorun banyoya ve yatak odalarına gittiğini düşündü. Eve iyi bakılmamıştı, halı yer yer yırtılmış ve birkaç dolap kapağı eksikti. Rory'nin plastik bir sandalyede Bay Briggs gibi yığılmış oturduğunu görünce kalbi göğsüne saplandı. "Rory," diye bağırdı Nikki. "Bana bak."

Kadının sesiyle başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. Elleri bağlıydı ve alnının üst kısmında bir kesik vardı. "Ne yapıyorsun burada?"

Nikki'nin bacakları rahatlammaktan güçsüzleşti. "Benim işim, seni aptal. Burada ne işin var?"

"Kıçına tekmeyi yiyor," dedi Jay neşeyle.

"Atardamara mı vurdu?" Nikki ona doğru hamle yaptı ama Jay onun kolunu yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Öyle yapsaydım şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu," diye tersledi Jay.

Rory ayağa kalkmaya başladı ama Nikki başını salladı. "Orada kal ve dinlen. Jay'le konuşmamız gerek zaten."

Jay sırtarak kanepenin ucundaki yırtık pırtık yastığın arkasından bir .357 çıkardı ve sonra oturdu. Yanındaki yastığı okşadı. "Otur."

Nikki itaat etti, ölüm kokusu ve vücut kokusu neredeyse ağzını tıkıyordu. Sahip oldukları tek şans Jay'i, onun

ona yardım etmek için buradaydı. Bay Briggs'in vücudu göz hizasının dışında kalacak şekilde pozisyon aldı.

"Hapse gireceğimi biliyorum," dedi Jay. "Sadece hikayemin anlatılmasını istiyorum. Doğru olmasını istiyorum. Hayal bile edemeyeceğiniz şeyler gördüm."

Nikki bundan şüpheliydi ama başını salladı. "Hâlâ kahraman olabilirsin, Jay."

Homurdandı, tükürüğü çenesine düştü. "Sence ben "Bunun için düştün mü?"

"Ben ciddiym," dedi. "Eğer istismarcı olan babansa, seni değil de Joyce'u kaçırdıysa. Sen daha çocuktun, tehlikeli bir pedofilin olduğu bir evde büyüdün." Elini onun terleyen koluna koydu ve dokunuştan yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Sen de bir kurbandısın."

Bakışları onunkilere kaydı. "Bildiğinden daha fazla."

"O zaman söyle bize," dedi Nikki. "Bırak Rory gitsin ve Joyce'un nerede olduğunu bize söylesin. Babanın onu götürmen için seni zorladığını biliyorum," diye yalan söyledi.

"O kaltağı asla unutamadı," dedi Jay, ağzının kenarlarına tükürükler saçarak. "Onu eve getirdiğinde başının belaya gireceğini biliyordum."

Nikki tüm bunlar olurken Jay'in annesinin nerede olduğunu sormak istedi ama ona odaklanmak zorundaydı. "Ve seni dinlemedi," dedi. "Çocuk olmana rağmen ondan daha iyi biliyordun. Eminim kimseyi incitmek istememiştir."

"Hiçbir jüri buna inanmaz," dedi Jay. "O sakattı ve onu ben öldürdüm."

Nikki, "Baban seni bu korkunç yaşam tarzına maruz bıraktıysa ve hayatın boyunca seni zihinsel olarak istismar ettiyse ve başka bir seçeneğin olmadıysa, sanırım bunu dinleyeceklerdir," dedi. "Sana yardım edeceğim."

Jay'in gözleri buğulandı. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Eğer bu doğruysa," dedi. "Eğer baban Joyce'u almana, Kendrick'leri ve Cat'i öldürmene neden olduysa."

Jay neredeyse trans halinde, "Bay Kendrick'i ben öldürmedim," dedi. "Onu Mae yaptı. Zavallı piçi garajda ateşe verdi. Birlikte gideceğimizi düşündü."

Ses tonu Nikki'nin sesindeki ıstırapı duymasına yetecek kadar değişti. "Mae'yi önemsiyor muydun?"

"Onu seviyordum," dedi Jay. "Her zaman sevdim."

"Baban seni onunla da tanıştırdı mı?"

Jay başını salladı. "Bir tanesini kendime saklamama izin verdi. Mae benim her şeyimdi. O yaşlı domuz Kendrick'le sadece şirketine girebilmek için evlendi. Vergi denetimine kadar harika çalıştı. Parayla arası iyi değildi." Elindeki silaha ters ters baktı. "Babam hapisten kurtulmamızın tek yolunun onu öldürmek olduğunu söyledi. Bunu bana o yaptırdı."

"Sana inanıyorum." Nikki'nin onu konuşturması ve dikkatini diğerlerinin dışarıda yaptıklarından uzaklaştırması gerekiyordu. Oturup onun dışarı çıkmasını beklemediklerini biliyordu. Jay'in de bunu anlayamayacak kadar kafasının iyi olduğunu umuyordu.

"Onu değiştirmek zorunda kalmak beni hasta ediyor," diye mırıldandı Jay. "Ve ben ona dokunmadan önce o kızın iyice temizlenmesi gerekecek. Tanrı bilir başka nerelere gitmiştir."

Sylvia'dan mı bahsediyordu? Joyce'dan mı? Yoksa başka bir çocuğu daha mı vardı?

Rory'nin elleri yumruk oldu. "Becky'ye yaptığın gibi mi?"

"Hayır, hayır." Jay parmağını salladı. "O babamdı, ben değil."

"Jay, baban yıllar boyunca kaç kız kaçırdı?" Nikki sordu. "Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Düzinelerce," dedi Jay. "Joyce birkaç haftadan fazla kalan tek kişiydi."

"Diğerlerine ne oldu?" Nikki, Rory'nin gözlerindeki dehşet dolu ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak sordu.

"Hiç söylemedi." Jay 357'yi sağa sola sallayarak gülmeye başladı. Nikki emniyetin açık olmadığını anlayabiliyordu. Silahı ondan almaya çalışmayı düşündü ama Jay iri yarı ve kafası güzeldi. Onu alt edemeyebilirdi ve bu riski göze alamazdı. "Tanrım, orospu annem her şeyi durdurabilirdi. Ama hep bir kız çocuğu istemişti, bu yüzden o çocuğu eve getirdiğinde çok heyecanlandı. En başından beri belaydı."

"Hâlâ hayatta mı?" Nikki sordu.

Omuz silkti. "Son kontrol ettiğimde." "Nerede o?"

Jay cevap vermedi.

"Peki ya Mae'nin kızı olduğunu söylediği kız?"

"Onun için endişelenme," dedi, gözleri ağırlaşmıştı. "O iyi olacak."

Nikki tiksintiyle doldu ama bunun Sylvia'nın da hayatta olabileceği anlamına geldiğini fark etti. Evin içinde bir yerde olabilirdi. "İşte bu tavır sana yardımcı olmayacak, Jay. Eğer baban-"

Ama Nikki'nin başka bir şey söylemeye fırsatı olmadı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Jay'in parmakları tabancanın tetiğiyle buluştu ve Nikki'nin duyduğu tek şey silah sesinin muazzam sesiydi.

YİRMİ YEDİ

Nikki silah sesini duyduğunda, orada kalabilmek için her şeyini ortaya koydu. Babasının ona nasıl ateş edileceğini öğrettiğini, Tyler'la poligona gittiğini ve ondan daha iyi bir nişancı olmaktan büyük keyif aldığını düşündü. Böyle bir durumda karşılaştığı her tatbikat, her şüpheli, her saldırgan aklından geçti. Nitrogliserinin, kurşunun kokusunu alabiliyordu; sıcak, metalik, bunaltıcı. Gözleri istemsizce kapanmıştı ama açtığında acı hissetmediğini fark etti. Vurulmamıştı. Rory de vurulmamıştı.

Jay tabancanın ucunu ağzına sokmuş ve tetiği çekmişti. Kurşunun şiddetiyle boynu geriye doğru kırılmıştı. Mermi kafatasını parçalamış ve arkadan girerek kanepenin iskeletine saplanmıştı. Jay tavana baktı, ağzından kan damlıyordu.

Silah sesi Nikki'nin kulak zarları arasında sekiyor gibiydi. Boğazından kusmuk yükseldi. Rory'nin ona seslendiğini duydu, sanki bir yankı odasının içine hapsolmuş gibiydi.

Ön kapı menteşelerinden kırıldı. Liam içeri koştu, onu Nash ve Miller izledi.

"Ben iyiyim," dedi Nikki, kulakları hâlâ tıkalıydı. "Bir dakika önce konuşuyor, bir dakika sonra mermi yiyordu."

"Joyce nerede?" Nash çılgına dönmüş bir halde eve daldı. "İkisi de öldü mü? Joycie'yi nereye sakladığını sana söyledi mi?"

"Hayır." Nikki yaşadığı şoktan kurtulup mutfakta hareketsiz oturan Rory'nin yanına gitti. Jay'ın kafası geriye düştüğünden beri hiç kıpırdamamıştı. "Bakma," dedi ona, botundaki çakıyla fermuarları keserken. "Joyce ve diğer küçük kız nerede?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Aklından ne geçiyordu?" Miller talep etti. "Seni öldürebilirdi." Bu sözler Nikki'nin göğsüne çarptı ve sandalyeye yaslandı. "Lacey yıkılırdı ama sen içeri girmeye başladığında hiçbir şey yapamadım."

Rory'ye baktı. "Sana tam olarak ne söyledi?"

Rory gözlerini kapadı. "Bunu yüksek sesle söyleyebilir miyim bilmiyorum." "Söylesen iyi olur, çünkü Joyce hâlâ dışarıda," diye tersledi Nash.

"Becky o gece bowling salonundan sonra hamile olduğunu söylemek için buraya geldi. Bana başka birinden olduğunu, adını bile bilmediğini söyledi. Ona ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu." Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. "İkisiyle de sorunları olduğunu biliyordum ama şimdiye kadar ona tecavüz ettiklerini hiç düşünmemiştim. Eğer bana söyleseydi-"

Miller, "Jay ile ayrıldıktan bir süre sonra irtibatınızı kaybettiniz," dedi. "O noktada onunla hâlâ arkadaş mıydınız? Ona üvey kız kardeşiyle konuşup konuşmadığını sormadınız mı?"

Rory yüzündeki nemi sildi. "O gerçek bir aile değildi ve asla bağ kuramayacaklarını biliyordum. Birkaç hafta sonra ondan haber alıp almadıklarını sordum ve bebeği evlatlık vereceğine dair bir kartpostal gönderdiğini söylediler. Bana kadının o gece gelip kalan eşyalarını toplaması gerektiğini ama toplamadığını söyledi. Bu yüzden önce polisi aramışlar ama sonra kartpostalı almışlar."

"Jay sana onu neden öldürdüklerini söyledi mi?" Liam sordu.

"Jay hâlâ anahtarı olduğunu ve küçük kızla birlikte onları bastığını söyledi." Rory ürperdi. "Ondan kurtulmak zorundaydılar. Tam olarak bunları söyledi."

"Joyce?" Nash'in sesi çatallaştı.

Rory başını salladı. "Becky kaçıp polisi aramak yerine ona yardım etmeye çalıştı. Hiç şansı yoktu."

Miller, "Yolda yardımcılarım ve iki arama kurtarma gönüllüsü var," dedi. "Gerekirse tüm araziye kazacağız."

Nikki Rory'yi omuzlarından tuttu. "Jay ile konuşmanızın her saniyesini düşünmenizi istiyorum. Bir şey söyledi mi?"

Bir garaj ya da kulübe hakkında? Diğer mülkler?"

"Sorma şansım olmadı. Jay'i dışarı çıkarmaya çalıştım ama babası beni kandırdı. Jay arkamdan gizlice yaklaştı ve bana bir şeyle vurdu." Başının arkasını ovuşturdu. "Sonra o silahı çıkardı ve babasını vurdu."

"Şu anda bunu düşünmemeye çalış," dedi Nikki yatıştırıcı bir sesle. "Joyce'u ya da evde başka birini görmedin mi?"

"Hayır, ama bodrumda asma kilitli bir kapı var."

"Miller, cıvata kesicin var mı?" Nikki sordu.

"Ben onları alırım," dedi.

"Ben giderim," dedi Nikki. "Siz evin geri kalanını ve kapıyı kontrol edin. Ambulans çağırdınız mı?"

Miller başını salladı. "Şu anda çok uzakta olamazlar. Kesiciler cipimin arkasındaki hizmet kutusunda."

Nikki elini Rory'ye uzattı. Rory'nin solgun, terli teni ve nemli elleri hâlâ şokta olduğunu gösteriyordu ama Nikki'nin onu çekip dışarı çıkarmasına izin verdi.

Nikki temiz havayı yuttu. Silah sesinden dolayı kulakları hâlâ çınılıyordu ama daha iyi duymaya başlamıştı. Nikki Rory'ye, "Rampaya otur ve sakın kımıldama," dedi.

Verandadan cipe doğru tökezleyerek yürüdü. Miller'ın malzemelerini karıştırırken elleri titriyordu. Sonunda keskin kesicileri buldu ve Jay'in Mae'nin yerine geçecek kişi hakkında ne söylediğini anlamaya çalışarak eve doğru geri dönmeye başladı.

Kızın temizlenmesi gerektiğini söylemişti. O sırada Nikki başka erkeklerin ona zorla sahip olduğunu kastettiğini düşünmüştü ama şimdi onu kirli bir yere sakladığını mı kastettiğini merak ediyordu. Jay intihara meyilli biri gibi davranmamıştı ve Nikki onun bir anlık dürtüyle hareket ettiğinden oldukça emindi, bu da kızın ve muhtemelen Joyce'un hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyordu. Rory'nin önünde diz çöktü. "Bu cıvata kesicileri Miller'a vermem gerekiyor. Burada kal ve ambulansı bekle, tamam mı?"

Başını salladı ve alnını Nikki'ninkine yasladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Burada kal." Aceleyle eve geri döndü. Liam dikkatle Jay'in ceplerini arıyordu. Nikki'ye baktı ve elini salladı.

Başını. "Bir şey yok. Yaşlı adamı da kontrol ettim."

Nikki Miller'a cıvata keskisini uzattı. "Bak bakalım bodrum kapısını açmak için bunları kullanabilecek misin? Ben arkaya bakacağım."

Güverteye açılan sürgülü kapı sıkışmıştı ama Nikki güçlkle açtı. Jay bahçeye evden bile daha az özen gösteriyordu. Her yerde ölü otlar ve çöpler vardı. Nikki etrafı taradı, tam olarak ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Jay'in Sylvia'yı gömdüğünden ya da eski, terk edilmiş mahzen gibi korkunç bir yere sakladığından korkmuştu ama bahçede herhangi bir kazı yapılmamıştı. Onları saklayabileceği başka bir yapı da görmemişti.

Geri dönüp bodrumun aranmasına yardım etmek için döndüğünde neredeyse bembeyaz suratlı Liam'a çarpıyordu. "Öldüler, değil mi?"

"Aşağıda kimse yok. Ama belli ki Jay'in kurbanlarını götürdüğü yer orası."

Nikki'nin son umutları da suya düştü. "Muhtemelen çoktan ölmüşlerdir." "Ne domuz ahırına ama." Liam güverte korkuluğuna yaslandı, sırtını

gömleği terden ıslanmıştı. "Bu tekerlekli sandalye rampası hariç. Bu şey öndekinden bile daha sağlam görünüyor. Jay'in hayatının babası tarafından mahvedilmesi çok kötü oldu. Marangozluk konusunda yetenekliydi."

"Onu babasının yetiştirdiğini söyledi," dedi Nikki. "Güya Mae'yi onun için almış." Nikki rampadan aşağı doğru yürüdü ve detaylara hayran kaldı. Ön taraftakinin aksine, bu yüksek kaliteli ahşaptan yapılmıştı ve Jay r a m p a n ı n evin bir parçasıymış gibi görünmesi için tabana bir tür sahte dış cephe bile koymuştu. "Bu rampayı evle uyumlu hale getirmek için neden bu kadar zaman harcasın ki? Daha önce hiç böyle kapalı bir rampa görmemiştim."

Rampanın en ucuna doğru yürüdü. Rampanın tepesine kadar odun yığılmıştı. Nikki ilk birkaç kütüğü kaldırdı ve menteşeler üzerinde kabaca kesilmiş bir kapı ortaya çıktı. Kapı ile güverte arasındaki boşlukta aniden bir çift mavi göz belirdi. Nikki şok içinde geri çekildi, neredeyse düşüyordu. Narin parmaklar dehşete kapılmış gözlerin iki yanında duruyordu. Sylvia'nın delikten baktığını görebiliyordu.

Nikki sesini bulmaya çalışarak ilerledi. "Seni oradan çıkaracağım. Joyce seninle mi?"

"Evet, ama uyanık değil. Sanırım gerçekten yaralı."

"Tamam, Sylvia-"

"Bu benim adım değil. Adım Carly ve eve gitmek istiyorum."

EPILOG

"Anneciğim." Yirmi beş kiloluk mutluluk yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Haydi. Geç kalacağız. Kendi partine geç kalamazsın."

Nikki güldü. Birkaç yıldır doğum gününü kutlamamıştı ama şimdi başlamak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Son altı ay, bir yaş daha yaşlanmaktan yakınmak yerine hayatı kutlamak için sert bir hatırlatma olmuştu.

"Mark Amca önce benim havuza atlayabileceğimi söyledi." Lacey parmağını salladı. "Beni gölgede bırakmak gibi büyük fikirlere kapılma."

Rory kapı aralığından gülümseyerek onu izliyordu. Ambulans Briggs'lerin evine geldiğinde tıbbi müdahaleyi reddetmiş, Nikki'ye Sylvia ve Joyce'un kendisinden daha çok ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Joyce bir süredir inişli çıkışlıydı, erken doğuma girdikten sonra bakımsızlıktan kaynaklanan enfeksiyon vücudunu yiyip bitiriyordu. Nash yanından hiç ayrılmamıştı ama Joyce'un savaşımaya devam etmesini sağlayan ablasının sesiydi. Ertesi gün uyandığında gördüğü ilk yüz Petunia'nın yüzüydü. Nikki yeniden bir araya gelmelerine tanık olacak kadar şanslıydı ve hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordu.

Joyce çoğu insanın sadece duyduğu türden bir cehennemden geçmişti ama kız kardeşinin görüntüsü ve Nash'in desteği Joyce'un iyileşmek için ihtiyacı olan tek şeydi.

İlk hıçkırık şenliğinden sonra Joyce, Briggs'in adamlarını sormuştu.

Nash onun saçlarını düzelterek, "İkisi de öldü, bebeğim," dedi. "Artık gerçekten özgürsün."

Wisconsin'deki mahzende bulunan kadın cesetlerinden ikisinin kimliğı tespit edilmişti ancak ölüm nedenleri hakkında çok az şey biliniyordu. İkisi de hamile değildi ve on yıldan uzun bir süredir kimlikleri tespit edilememişti. Nikki ve Liam hâlâ Jay'in elinin tam olarak nereye kadar uzandığını, müşterilerinin ve arkadaşlarının kimler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Bodrum katındaki inine bir yatak ve video kamera yerleştirmiş, bilgisayarında da reşit olmayanların yüz binlerce görüntüsünü -çoğunu kendisi çekmişti- saklamıştı.

Joyce onlara Bay Briggs'in Jay'e aile işinin bir parçası olması gerektiğini söylemeden önce onu kaçırdığını ve uzun süre taciz ettiğini anlatmıştı. Çığlık atıp ağlamış, yardım etmesi için Bayan Briggs'e yalvarmış ama o ya yardım edememiş ya da umursamamıştı. Joyce da Jay'in Becky'nin öldüğü gece hakkında Rory'ye söylediklerini doğrulamıştı. Çocuğun babasının kim olduğunu öğrenmek için hâlâ babalık testlerinin sonuçlanmasını bekliyorlardı. Joyce Becky'nin öldüğünü görmemişti ama Bay Briggs'in onun peşinden silahla gittiğini biliyordu.

"Hey, Lace," dedi Rory. "Mark'ın yeni havuza ilk benim atlayabileceğimi söylediğine eminim."

Lacey zıplamayı bıraktı, ellerini kalçalarına koydu. "Bunu göreceğiz."

Nikki banyo aynasındaki yansımasını son bir kez daha kontrol etti. Cildi günlerdir ilk kez berraktı, gözleri daha az yorgun görünmeye başlamıştı. Rory banyoya geldi ve kolunu onun beline dolayarak başını boynuna gömdü. Onu terapiye başlamaya ikna etmişti ve henüz hiç seans almamış olsa da, Nikki kendini suçlamayacağı bir noktaya gelmek için çok çalışması gerektiğini bilse de, sadece bu düşünce bile Becky'nin ölümüyle yüzleşmesine yardımcı olmuştu.

"Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydim?" diye fısıldadı kulağının kabuğuna.

"Evet, ama tekrar söyleyebilirsin," diye alay etti ve onu öpebilmek için arkasını döndü. İkisinin de çözmesi gereken pek çok sorun vardı ama Nikki şu anda bunların hiçbirini umursamıyordu. Rory öpücüğü derinleştirerek onu sıkıca kendine çekti. Nikki, Lacey acele etmeleri için bağırmaya başlayana kadar kızının sadece birkaç metre ötede olduğunu neredeyse unutmuştu.

Rory öpüşmeyi kesti. "Sanırım patron konuştu."

* * *

Özel Ajan Nikki Hunt'ın bundan sonra hangi korkunç suçu araştırması gerektiğini öğrenmek ister misiniz? Serinin bir sonraki heyecan verici yeni gerilim kitabı çıktığında ilk duyan olmak için **[buradan kaydolun](#)**.

[Buradan kaydolun!](#)

STACY'DEN DAHA FAZLASINI DUYUN

En son yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterlidir. E-posta adresinizi asla paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

STACY GREEN'İN KİTAPLARI

NIKKI HUNT SERİSİ

Kardaki Kızlar Mükemmel

Bir Mezar

Kayıp Melekler

Yerdeki Kız

Sesli olarak mevcuttur

NIKKI HUNT SERISI

The Girls in the Snow ([İngiltere](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

One Perfect Grave ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

Kayıp Melekler ([Birleşik Krallık](#) ve [ABD](#)'de mevcut)

STACY'DEN BİR MEKTUP

Yerdeki Kız ve Nikki Hunt serisini okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Yerdeki Kız'ı okumaktan keyif aldıysanız ve son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacak ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

[Buradan kaydolun!](#)

Eğer *Yerdeki Kız'ı* sevdiyseniz, bir yorum yazarsanız çok minnettar olurum. Ne düşündüğünüzü duymayı çok isterim ve yeni okuyucuların kitaplarımdan birini ilk kez keşfetmelerine yardımcı olmak büyük bir fark yaratır.

Okurlarımdan haber almayı seviyorum; Facebook, Instagram veya web sitem üzerinden iletişime geçebilirsiniz.

Teşekkür

rlar,

Stacy

stacygreenauthor.com

KARDA KIZLAR

Madison yağan karın içinde sola bakarak yürüdüsağa .
içinden geçen patikayı kullanmak Kaylee'nin fikriydiOrmanın ;
kimsenin onları takip etmeyeceğini söylemişti. Ama Madison
yi kaybetti bir an için Kayleeve tekrar bulunduğunda 'yalnız
değildi...gözdenonu

Stillwater, Minnesota'nın ücra ormanlarında günlerce çığlık atsanız da kimse sizi duymaz. Bu yüzden on beş yaşlarında iki kızın cesedi karda donmuş halde bulunduğu, **Özel Ajan Nikki Hunt** katilin yerel olduğundan emindir: Birisi kızları nereye saklayacağını biliyordu ve asla bulunamayacaklarını düşünüyordu.

Nikki yirmi yıldır evine gitmemiş olsa da davayı devralması gerektiğini bilmektedir. Stillwater'daki Şerif departmanı, kızların cinayetlerini bir cinayetle ilişkilendirerek çoktan bir hata yapmıştır. Ünlü bir seri katil, katilin kasabadan biri olabileceği fikrini reddediyor.

Sonra saçına kırmızı ipek bir kurdele bağlanmış başka bir kızın cesedi bulunur ve Nikki katilin kendi karanlık geçmişiyle ve Stillwater'ı terk etme sebebiyle bir bağlantısı olduğunu fark eder.

**Şehirde bunları isteyen tek kişi Nikki değil.
gizli kalması gereken sırlar. Başka bir çocuk daha
kaçırılmadan önce şeytanlarıyla yüzleşebilecek midir?**

Sürükleyici ve tüyler ürpertici *Karlar İçindeki Kızlar* sizi soluk soluğa bırakacak, son ana kadar elinizden bırakamayacaksınız.

vurucu bir twist. Karin Slaughter, Lisa Gardner ve Robert Dugoni hayranları için mükemmel.

[Buradan alın!](#)

MÜKEMMEL BİR MEZAR

Çok geç olana kadar siyah buz parçasını görmedi.
Araba dönmeye başladı ve derinlere doğru savrulurken
hendek ve yolun kenarındaki kar yığınları arasında onu gördü.
Buzun içinde donmuş küçük çocuk.

Minnesota, Stillwater'daki ıssız bir otoyolda açık bir mezarda iki cesedin kalıntıları bulunduğunda, **Özel Ajan Nikki Hunt** bunların kim olduğunu tam olarak bilir. Cesetlerin üzerinde yatan parlak mavi ceket Donmuş toprak, son iki gündür umutsuzca bulmaya çalıştığı kayıp çocuk **Kellan Rhodes**'a aittir. Diğer ceset ise Nikki'nin baş şüphelisi olan annesi Dana'ya aittir.

Dana'nın vücudundaki yaralar oğlunu öldürdüğünü ve kendi canına kıydığını gösterse de, Nikki onun da bir kurban olduğunu gösteren kanıtlar bulur. Dana umutsuzca Kellan'ın velayetini geri almaya çalışmaktadır ve Nikki olay yerinde başka birine ait bot izleri bulur.

Başka bir çocuğun kayıp olduğu bildirilince, yerel gazeteci Caitlin Newport davaların bağlantılı olduğunu iddia ediyor: Zach Reeves de tıpkı Kellan gibi bir velayet savaşı sırasında annesinden koparılmıştı.

Caitlin bir keresinde Nikki'nin kendi ailesinin cinayetleriyle ilgili gerçeği bulmasına yardım etmişti ama bir hikâye bulma arzusu neredeyse Nikki'nin hayatına mal oluyordu. **Şimdi Nikki, katili bulmak ve Zach'i eve canlı getirmek için zaman tükenmeden önce Caitlin'e tekrar güvenip güvenemeyeceğine karar vermelidir...**

Son, şok edici sonucuna kadar kalbinizin çarpmasına neden olacak tartışılmaz bir gerilim. Robert hayranları için mükemmel

Dugoni, Karin Slaughter, Lisa Gardner ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar kitap okumak isteyen okurlar.

[Buradan alın!](#)

KAYIP MELEKLER

Nikki elleri ve dizleri üzerinde diğer tarafına geçticesedin .
parmaklarının engel . Kurbanın yüzündeki siyah saçları
tararken titremesine olamadıBaşka tarafa bakamadı. "Onu
tanıyorum..."

Özel Ajan Nikki Hunt, Stillwater, Minnesota yakınlarındaki Sınır Suları'na çağrıldığında, onu derinden sarsan sadece soğuk değildir: uzak bir gölün kenarında donmuş genç bir kadın cesedi bulunmuştur. Nikki, kurbanın çocukluk arkadaşı Annmarie olduğunu görünce yıkılır ve saçına bağladığı kadife kurdelenin yıllardır peşinde olduğu bir seri katilin alametifarikası olduğunu anlar.

Adalet için çaresiz kalan Nikki kendini davaya adar. Ancak Annmarie'nin evinde bulduğu şeyle sarsılır: ön kapısında bir kilit ve boş odada, öldürülen kadınların yerlerinin kalın, kırmızı kalemle daire içine alındığı bir harita. Annmarie sıradakinin kendisi olduğunu biliyor muydu? Sonra Nikki, katilin Annmarie'nin evinde bir ipucu bıraktığını öğrenir.

Annmarie'nin yatak odası: Nikki'nin annesinin hiç kimsenin görmediği bir fotoğrafı. **Katil, çocukluğundan beri Nikki'nin hayatında mıydı?**

Nikki çok geçmeden bu davayı çözmenin anahtarının kendi ailesinde olduğunu fark eder, ancak geçmişini araştırmak kendi kızını tehlikeye atabilir. **Tüm hayatını sevdiklerini koruyarak geçiren Nikki, bu katili bulmak için her şeyi riske atmak zorunda kalabilir...**

**Karin Slaughter, Lisa Gardner ve Robert Dugoni hayranları
bu kalp atışlarını hızlandıran gerilimin bağımlısı olacaklar.
Bir kez okumaya başladığınızda, kıvrımlar ve dönüşler sizi
sona doğru koşturacak.**

[Buradan alın!](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap birçok deneme ve sıkıntıdan geçti ve editörüm Jennifer Hunt'a sabrı ve rehberliği için teşekkür etmek istiyorum. Araştırma, yazmanın en sevdiğim kısımlarından biridir ve bu kitap da bir istisna değildi. Paul'deki 599 Summit Avenue'de bulunan büyüleyici sıra ev tarihi bir simge olarak listelenmiştir ve F. Scott Fitzgerald *This Side of Paradise'ı* burada yaşadığı dönemde yazmıştır. Summit Bulvarı tarif edebileceğimden çok daha görkemli ve kitaptaki mekânların olabildiğince doğru olmasına yardım ettiği için John Kelly'ye minnettarım.

Rob ve Grace'e yorulmak bilmeyen destekleri ve sabırları için teşekkür ederim. Kristine Kelly'ye dürüstlüğü ve dostluğu için özel olarak teşekkür ederim. Jan Barton'a, ikinci annem olduğu için teşekkürler. Tahmin ettiğinden çok daha fazla yardımcı oldu.

Muhteşem Lisa Regan ilk günden beri serinin hayranı ve desteği ve teşviki için çok minnettarım. Maureen Downey ve Teresa Russ'a sosyal medya ve bir türlü organize edemediğim diğer işlerle ilgilendikleri için özel teşekkürler. İkiniz de olmasaydınız çok dağınık olurdu!

Bookouture tarafından 2021 yılında

yayımlanmıştır Storyfire Ltd.

Carmelite Evi

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

www.bookouture.com

Telif Hakkı© Stacy Green, 2021

Stacy Green, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, yayıncıların önceden yazılı izni olmadan kaydedilemez veya başka bir şekilde

kullanılamaz. e-Kitap ISBN: 978-1-80314-094-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışındaki isimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın

hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Stacy Green tarafından
yazılan kitaplarContents](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sonsöz](#)

[Stacy'den Daha Fazlasını Dinleyin](#)

[Stacy Green](#)[Kitapları 'in](#)
[Stacy'den Bir Mektup](#)
[Kardaki Kızlar](#)
[Mükemmel Bir Mezar](#)
[Kayıp Melekler](#)
[Teşekkür Telif](#)
[Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

